உ

கணாதிபதயேநம:

மநோரஞ்சனி.

இஃது,

ஸ்திரீ புருஷர்கள், நல்லறிவைப்பெற்று

ஜீவிக்கவேண்டுமென்னும்

கருத்தால்,

சென்னை - சூளை

எஸ். பி. இராஜாராமவர்களால்

தமது

ஸன் ஆப் இந்தியா பிரெஸ்ஸிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1903.

உ

கணேசர் துணை.

ரிஜிஸ்ட்டர் அறிவிப்பு.

——(0)——

முக்கியகவனிப்பு.

முகவுரை.

மனோரஞ்சனி என்னும் இக்கதை, இதன்பெயரானே படிப்போருடைய மனதைக் களிப்பிக்குமென் றுணர்த்துகின்றது.

காமங் காரணமாகக்கொண்டு நடத்தும் சில கதைகளைப்போலாது, பெண்களின் கற்புநிலையினாலுண்டாகும் ஏற்றமும், செல்வம்-தரித்திரமென்னுமிரண்டும் சகடக்கால் போல்வதென்னும் உண்மையும், தெய்வவல்லபமும், பேராசையின் தாழ்வும், நல்லறிவா லுண்டாகும் நன்மையும், யோக்யதையைப்பற்றிய பிரசங்கமும், முயற்சியின் பெரும்பயனும், ஞானிகளின் தரிசனவிசேடமும், சௌரியத்தின் ஏற்றமும் இன்னு மிவைபோன்ற பல அரியவிஷயங்களையும் இதில் கதாரூபமாக எழுதிப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதனைவாசிக்கும் நமது இந்துமாதர்களும் புருஷசிகாமணிகளும் நல்லறிவு, யோசனுசக்தி, தெய்வபக்தி, கல்வி, அடக்கம், பொறை, அன்பு, தாய்மை முதலியனபெற்று ஆஸ்திக பக்தர்களாய் ஜீவிப்பார்களென்பதிற் றடையில்லை.—சுபம்.

உ

கணபதயே நம:

மனோரஞ்சனி.

கல்வியிற் கம்பனெனத்தகும் கவிவல்லானொருவன் சமரபுரி யென்னும் திவ்யதேசத்தைத் தனக்கு வாஸஸ்தலமாகக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கல்விச்செல்வம் நிரம்பி யிருந்ததுபோலவே பொருட்செல்வமும் மிகுந்திருந்தது. அவன் பெயர் சுந்தரம். அவனுடைய மனைவியின்பெயர் பத்மாவதி. சுந்தரனுடைய முப்பத்தைந்தாம்வயதில் பத்மாவதி ஒரு புத்திரனை யீன்றாள். அப்பிள்ளையின் பெயர் வல்லாளன். பின்னர் அவர்கட்குச் சந்தானமில்லா தொழிந்தது. ஏகபுத்திரனாகிய வல்லாளனைக் கண்ணுங்கருத்துமாகச் சீராட்டிப் பாலூட்டி வளர்த்துவந்தனர். பிள்ளைக்கு ஐந்துபிராயமாயிற்று. பிள்ளையைப் பள்ளியில்விடத் தாயாருக்குச் சிறிதும் இஷ்டமில்லை. கல்விகற்பதனாலுண்டாகும் துன்பத்தைப்போல மற்றெதனாலுமுண்டாவதில்லையென்பது அவளுடைய ஆழ்ந்தகருத்து. கல்வியினாலுண்டாகும் பயனும் சிறப்பும் வித்துவான் உணர்ந்திருப்பினும், மனைவியின்மேல் மோகமும் பிரியமுமுள்ளவனாதலால், அவள் கருத்தின் படி விடலானான். கல்வியில்லாத தன்மனைவிக்குக் கல்வியினாலுண்டாகும் பிரயோஜனத்தை எவ்வளவெடுத்துக்கூறினும் (அவளதை உணரும் சக்தியின்மையால்) அவளுக்கு விரோதமாகத் தோற்றுமென்பது அவனுடைய உட்கருத்து. ஐந்து வயதுவரையில் தாயின் தனப்பாலைப் புஷ்களமாயுண்ட வல்லாளன் நாத்தடித்து மந்தசிகாமணியானானெனினும், எப்படிப்பட்ட பாரமான பொருளையும் லக்ஷியமின்றி யெடுத்தெறியும் பலசாலியாயினான். இவனுக்கிப்போது பதினாறுவயதாயிற்று. 'வித்வான்பிள்ளைமூடன்; வயித்தியன்பிள்ளை நோயாளி' என்னும் பழமொழிப்படி, வல்லாளன் எழுத்தின் ஸ்வரூபமே தெரியாத மூர்க்கசிகாமணியாயினானென்று நாம் மற்றுமொருகால் சொல்லவேண்டியதில்லை.

வல்லாளன் கல்வி யொன்றிற் குறைந்தவனாயினும், அவன் சேராத கிழக்கதைகளும், பாராத பர்வதங்களும் இல்லை. சொக்கட்

டான் - சூது - சதுரங்கமுதலிய விளையாட்டில் அவன் விருதுபெற்றான். அவனோடு நடக்கவும் ஓடவும் ஒருவனாலும் முடியாது. மற்றை விளையாட்டுகளிலெல்லாம் அவனை ஜயிப்பவர் ஒருவருமில்லாதபடி பிரசித்திபெற்றிருந்தான். அவன் செல்வந்தனுடைய பிள்ளையாதலால் அவனைப் பிறர் இழித்துக்கூற அஞ்சினரென்றாலும் வித்வானாகிய சுந்தரம்பிள்ளை தன்மகனுக்குக் கல்விகற்பியாது கோயில்மாடெனத் திரியவிட்டது விவேகமல்லவென்று தம்முள் எண்ணி வல்லாளன் தந்தையை நிந்திக்கலாயினர்.

ஒருநாள் இரவு சுந்தரம்பிள்ளையும் தன்மனைவியாகிய பத்மாவதியும் மஞ்சத்திருக்கையில், பதினெட்டுவயதாகிய தன்பிள்ளைக்கு விவாகம்செய்து பார்க்கவேண்டுமென்று பத்மாவதிகூறினாள். சுந்தரம்பிள்ளை தனக்கும் அக்கருத்துண்டென் றுரைத்தார்.

பத்மாவதி:—அழகும் செல்வமுமுடைய பென்ஷனர் கோபாலபிள்ளையினுடைய புத்திரியை நமது மகனுக்குக் கேட்கவேண்டுமென்பது என்கருத்து. தங்களுடைய இஷ்டம்யாது?

சுந்தரம்பிள்ளை:—பத்மாவதி! நீ சுத்த அறிவில்லாதவள். நமது பிள்ளை ஞானசூன்யனாயிருப்பதை இச்சமரபுரியில் அறியாதாரில்லை. வல்லாளன் சிறுபிராயத்திலேயே அவனுக்குக் கல்விகற்பியாதிருந்தது, உன்னுடைய மனஸ்தாபத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாகாதென்னும் கருத்தாலேயாம். அதன் பொருட்டு என்னுடைய நண்பரும், செல்வருந்தரும் என்னைப்புறங்கூறித்திரிவதை நீ அறியாயோ? "நீட்டோலைவாசியான் நின்றான் குறிப்பறிய-மாட்டாதவனன்மரம்" என்பதைச் சாமானியருமறிவரே! வித்துவானென்னும் பட்டப்பெயர் எனக்கிருந்தும் உன்மோகத்தில் மூழ்கி அறிவழிந்து விட்டதனால் இப்போது லோக அபவாதத்துக்குள்ளானேன். நிர்மூடனாகிய நமது பிள்ளைக்கு கோபாலபிள்ளை தன் குமாரத்தியைத்தர ஒருபோதும் இசையார்.

பத்மாவதி:—கல்விச்செல்வமுள்ளோரெல்லாம் பொருட்செல்வமுடையோர்தம் வாயிலைக்காத்துக் கையேந்திப் பல்லைக்காட்டிக்கெஞ்சிக் கூத்தாடித் தாளம்போடுவதை நீர் மறந்தீரோ? நமக்கு அருமையாகப்பிறந்த ஒருபிள்ளையைக் கல்வியில் விட்டுக் கசக்கக்கூடாதென்பது என்கருத்தென்றாலும், நீங்கள் பிள்ளையைப் பள்ளிக்கூடத்தில் விடுவதற்கு எப்போதேனும் முயற்சித்து நானதைத் தடுத்த

துண்டா? நீர் அப்போது கல்வியின் பிரஸ்தாபமே செய்யாமல் மௌனம் சாதித்ததால் தங்களுக்கும் அதுவே கருத்தென்றிருந்த தென்றலையில் இப்போது பழிசுமத்துவது விந்தையேயாம். வெகு நன்றாயிருக்கிறது! நமது பிள்ளைக்கு என்னகுறை? அழகில்லையா? செல்வமில்லையா? ஜனக்கட்டில்லையா? எதில் குறைந்திருக்கின்றான்? பென்ஷன் கோபாலபிள்ளையின் செல்வத்திற்கு நமது செல்வம் எண்மடங்கதிகமாயிருக்க அவர் ஏன் பெண்கொடார்? (என்று வித்வான் வாயெடாவண்ணம் சரமாரிபொழிந்தாள்.)

சுந்தரம்பிள்ளை:—பெண்ணே! வெகுதிறமாகப்பேசி பழியை யெல்லாம் என்மேற்சுமத்தினய். கடந்தவிஷயத்தைப்பற்றி விவரித் தென்னபயன்? பாமரனாகிய வல்லாளனுக்கு நமது செல்வத்தை உரித்தாக்கப்போவது நிச்சயம். அவனுக்கோ பொருளீட்டலின் கஷ்டம் தெரியாது. இவ்வுண்மையை, ஆகாயத்தை வில்லாகவும், மணலைக்கயிறாகவும் செய்ய வல்லேமென்னும் படாடோபப் பகல்வேஷ அண்ணாத்தைமார்களறிந்தால், வெகு எளிதில் நமதுபிள்ளையைச் சிநேகித்துப் பொருளையெல்லாம் கொள்ளையடித்துச்செல்வர். இவனைப்போலவே இவனுடைய மனைவியும் கல்வியில்லாதவளா யிருந்தால் அவனை நல்வழியில் திருப்பவல்ல சக்தியில்லாதுபோம். இப்படிச்செய்தால் நமது செல்வமனைத்தும் வெகுசீக்கிரத்தில் அழிந்து போமல்லவா? ஆகவே நமதுமகனுக்குவாசித்தபெண்ணைப் பார்த்து விவாகம்செய்விக்கவேண்டுமென்பது எனதுகருத்து. கோபாலபிள்ளையின்மகள் செல்வமுடையவளேனும் சிறிதும் கல்வியில்லாதவள். ஆகவே சௌந்தரம் பிள்ளையின் மகளாகிய புஷ்பவேணியை நமது மகனுக்கு மனைவியாக்கிவைத்தால், மலைமேலிட்ட தீபம்போல் நமது மகன் பிரகாசிப்பான் என்றார்.

பத்மாவதி தன் கணவன் கருத்திற்கிசைந்தாள். நன்னாளாகிய ஒருதினம் சௌந்தரம் பிள்ளையின் குமாரத்தியைத் தன்பிள்ளைக்குத் தரும்படி சுந்தரம்பிள்ளைபோய்க் கேட்டு அவர்களைச் சம்மதிக்கச்செய்தார். உடனே நன்னாளொன்று நியமித்து சகலாடம்பரத்துடன் வல்லாளனுக்கும்,புஷ்பவேணிக்கும் விவாகம்நிறைவேறியது. புஷ்பவேணி இன்னும்புஷ்பவதியாகாத சிறுபிராயமுடையவளேனும் அவள் வாசித்தவளாதலால், கல்வியில்லாத தன் கணவனுடைய மௌட்டிய நடக்கைகள் அவளுக்குச்சிறிதும் சரிப்படவில்லை. என்

ருலும்அவள் இப்போது என்னசெய்யக்கூடும்? ஒவ்வொருநாளும் தன்கணவனுடைய நடையுடை பாவனைகளைக் கருத்தாய் கவனி த்து வந்தாள்.

எந்தப்பெண்பிள்ளையாவது தலைவாலில்லாத கிழக்கதைகளை சொல்வாளானுல் வல்லாளன்தனக்குள்ளஎல்லாவேலைகளையும் விட்டு விட்டு அக்கதையைக்கேட்க வெகு ஆவலோடு செல்வான். அக் கதை முடியுந்தனையும் அவ்விடம்விட்டு இப்படியப்படி நகரமாட் டான். அந்தச்சமையத்தில் அவனை போஜனம் செய்வதற்கு விட்டி லழைத்தாலும் போகான். அவர்கள் செய்யும் தொந்தரவால் ஒருக் கால் போகும்படிநேரிட்டாலும், கதைசொல்பவரைத் தான் உண்டு வருந்தனையும் கதை சொல்லாதிருக்கும்படி வேண்டிக்கொள்வான். அவர்கள் அதற்கொத்துக்கொண்டால் அதன்பின் அவ்விடம்விட்டு விரைந்துசென்று அரைவயிற்றிற்கும் குறைவாய்ப் புசித்துவிட்டுக் கைகழுகினதும், கழுகாததுமாக ஓடிவருவான். இதைப் பலநாள் பார்த்திருந்தபுஷ்பவேணி தன்கணவனுக்குக்கதைகேட்பதில் அதி க பிரியமிருக்கிறதென் றுணர்ந்தாள்.

இவ்வாறு இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தன. புஷ்பவேணிருதுவ தியானுள். அவள் சிறந்த நக்ஷத்திரத்தில் ப்ரவுடையானதைப்ப ற்றி வீட்டிலுள்ளோர் பரமசந்தோஷ பரிதர்களாயினர். இப்போது ஏறக்குறையவல்லாளனுக்கு இருபதுவயதிருக்கலாம். புஷ்பவேணி க்கு வயது பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்றிருக்கும். ப்ரவுடை யானஆறுமாதம் இருவருக்கும் நிஷேதமுகூர்த்தம் நிறைவேறியது.

சாந்தி முகூர்த்தம் நடந்தேறிய மூன்றுநாள் வல்லாளன் தன் மனைவி பக்கத்தில் மஞ்சத்திருந்து புஷ்பம்! நீபடித்தவளென்று கேள்விப்பட்டேன். அது உண்மைதானே?

புஷ்பவேணி:—நாதா! என்னுடைய கல்வியென்ன: சிறுபோது சிலநாள் ஒருபள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்தேன். பின்னர் என்தந்தை பயிற்றினர். பத்துவயதுமுதல் குடும்பகாரியத்தில் கண்ணுங்கருத் துமாயிருந்து வந்தேனுதலால் அக்கல்வியைவிருத்தி செய்வதற்குச் சாவதான மேற்படவில்லை. இனிதங்களுடைய கிருபை யிருந்தால் அதை விர்த்திசெய்துகொள்ளவேண்டுமென்பது எனதபிப்பிராயம்.

வல்லாளன்:—அடிபயித்தியமே! பெண்கள்கற்பதனுல் என்னபயன்? புருஷர்கள் படித்தாலும் உத்தியோகம் செய்யக்கூடும். கல்வி

யால் அடையக்கூடிய இலாபமொன்று மில்லாமையாற்றான் என் தாய்தந்தையர் எனக்குப் படிப்பிக்கவில்லை.

புஷ்ப்பவேணி:—நாதா! படிப்பாற் பயனில்லை யென்னுங் கொள்கை தங்களுக்குண்டானதற்காகவருந்துகின்றேன். "எண்ணென் பவேனையெழுத்தென்ப இவ்விரண்டும், கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு" என்று திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்திருக்கும் ஒரு குறளினாலேயே பெண்களுக்கேனும் புருஷர்களுக்கேனும் கல்விஅவசியமென்பதைப் போதிக்கின்றது.

பெண்கள் படித்தால் அவர்களுக்குச் சகலவிவேகமும் உண்டாகுமானதால், அவர்கள்புருஷர்களுக்கு மந்திரிகளைப்போல சமயத்தில் புத்திசொல்வார்கள். காரியஸ்தர்களைப்போலக் கிருககிருத்தியங்களையெல்லாம்நடப்பித்துக்கொள்வார்கள். கணக்கர்களைப்போலவீட்டைச் சேர்ந்த கணக்குகளையெல்லாம் எழுதிக்கொள்வார்கள். தாய்போலப் புருஷர்களைச்சம்ரக்ஷிப்பார்கள். காவற்காரரைப்போல வீட்டுப்பண்டங்களையெல்லாம் காத்துக்கொள்வார்கள். நல்லசுயம்பாகிகளைப்போலப் புருஷர்களுடைய நாவுக்கிதமான பக்ஷணங்களைச் செய்து கொடுத்துபசரிப்பார்கள். வைத்தியர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய தேக சௌக்கியங்களுக்கடுத்த காரியங்களைத் தேடிச்செய்வார்கள். சங்கீத வித்வான்கள்போல இன்பமான பதங்களைப் பாடியும் இங்கிதமான வார்த்தைகளைப்பேசியும் புருஷர்களுடைய வருத்தங்களைத்தீர்ப்பார்கள். உத்தமசினேகிதர்களைப்போல ப்புருஷர்களுடைய ஆபத்துக்கு உதவுவார்கள். புருஷர்கள் பிசகிநடந்தால் அவர்களுக்குக் குருவைப் போல உபதேசஞ்செய்வார்கள். பெண்களுக்குப்படிப்பில்லாமையால் இவ்வளவு நன்மைகளையும் புருஷர்கள் இழந்தவர்களாகிறார்கள்.

என்று புஷ்ப்பவேணி குருவுபதேசம்போலச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், "வல்லாளன் கல்வியால் இவ்வளவு நன்மையுண்டாகுமானால் என்தந்தை எனக்கேன் கற்பிக்கவில்லை"? என்றான்.

புஷ்ப்பவேணி:—அது தாங்கள்செய்த தீவினைதான்.

இவர்கள் இவ்வாறு வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கையில் வல்லாளனுடைய தமக்கையாகியகைம்பெண் தட்டில்தாம்பூலமெடுத்துக்கொண்டு கூடத்தில்வந் துட்கார்ந்துகொண்டு "யாரடியம்மா கதை கேட்கப்போகிறவர்கள்? எல்லோரும்வாங்கள். நேற்றுசொல்லி விட்ட

கதையைமுடித்துவிட்டுநோன்படுத்துக்கொள்ளவேண்டும். தேகமென்னமோஒருவாறுஅசதியாயிருக்கிறது" என்றாள். இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட சில சிறுபெண்கள் அங்குவந்து சேர்ந்தார்கள். வல்லாளன் கட்டிலினின்றும் கிடீரென்று கீழேகுதித்து 'நான்கதைகேட்கப்போகிறேன்' என்று விரைந்துபோகும்சமயத்தில், புஷ்பவேணி அவன் கரத்தைப்பற்றித்தடுத்து "நான் தங்களுக்கு வேண்டுமான கதைகள் சொல்லுகிறேன். இப்படியேயிம் மஞ்சத்தில்உட்காருங்கள்" என்றாள்.

வல்லாளன்:—புஷ்பம்! உனக்குக்கதைசொல்லத் தெரியுமென்பதை நான் உணரேன். எனக்குக்கதைகேட்பதில் அதிக பிரியமாதலால் ஏதோ நல்லகதையாக ஒன்று சொல் பார்ப்போம்.

புஷ்ப:—அங்ஙனமே சொல்லுகிறேன். அதற்குப் பதிலாகத் தாங்கள் என் இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டும். அதாவது, தாங்கள் வாசித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதே.

வல்லா:—உன்கருத்திற் கிணங்க நடக்கிறேன். நீ நாள்தோறுங் கதைசொல்லி என்னைக்களிப்பிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வாயானால் உன்னிடத்திலேயே வாசித்துக்கொள்ளுகிறேன் என்றான்.

புஷ்பவேணி கதைசொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

புஷ்பவேணியின் பிரசங்கம்.

என்கண்ணாளரே!

ஆற்றின் மணலை எண்ணினாலும், நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களைக் கணக்கிட்டாலும், உலகம் உண்டானதுமுதல் வர்த்தமான காலம் வரையில் இறந்து போனவர்களுக்கும் தொகை சொல்லக்கூடுமா? அவர்களுடைய பெயர்களெல்லாம் அப்பிரகாசமாய் மறைந்துபோய் விட்டன. வித்வான்களுடையபெயர்களும், அவர்களுடைய கிரந்தங்களும் என்றும் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கின்றன. பூர்வீகசரித்திரங்களைஎழுதி பூர்வீக அரசர்களுடையபெயர்விளங்கும்படி செய்தவர்களும் கல்விமான்களே. கல்விமான்களுடைய கிருபை யில்லாவிட்டால் அந்த அரசர்கள் இறந்த நிமிஷத்தில் அவர்கள்பெயர் அப்பிரகாசமாய் மறைந்துபோயிருக்குமென்பது சந்தேகமா? இங்கிலாந்து பிரான்ஸு முதலிய ஐரோப்பாகண்டத்திலுள்ள நாகரீகமும் நீதியும் ஒழுங்கும் செல்வமும் அபூர்வமானவேலைகளும் அந்தத்தேசத்

தாருடையகல்வியினாலுண்டாயினவேயல்லாமல்மற்றவற்றாலல்லவே! சமுத்திரத்தைக் கிணறுவிழுங்கினதுபோல இவ்விந்து தேசத்திலுள்ள கோடானுகோடி ஜனங்களைச் சில இங்கிலீஷ்காரர்கள் ஆளுவது கல்வியின்பலத்தினாலேயேயல்லாமல் சரீரபலத்தினாலல்லவே.

படித்தவனுக்கு உலகமே ஒருபெரியபுஸ்தகமாயிருக்கிறது. பஞ்சபூதங்களும், பூமியிலுள்ள மலைகள்-மரங்கள்-கடல்கள்-நதிகள் முதலியவைகளும், வானத்திலுலாவும் சந்திரசூரிய நக்ஷத்திரங்களும் மேகங்களும் தத்துவ ஞானத்தை யுபதேசிக்கிற குருமூர்த்தியாயிருக்கின்றன. பூமியிலுள்ள நானாபேத ஜீவாத்மகோடிகளையும், விருக்ஷஜாதிகளையும், அந்தவிருக்ஷங்களிலுள்ள மரகதத்தகடுபோன்ற இலைகளையும், நவரத்தினத்தையொத்தபரிமளபுஷ்பங்களையும், கற்கண்டுகட்டிபோன்ற மதுரக்கனிகளையும், பலவர்ணமுள்ள அழகிய பக்ஷிகளையும், கல்விமான் பார்த்துப் பார்த்து நேத்திரானந்தத்தை யடைகிறான். வானம்பாடி,குயில், கிளி, பூவைமுதலிய பக்ஷிகள்பாடும் சங்கீதத்தைக்கேட்டு சுரோத்திரானந்தத்தையடைகிறான். அந்த ஆனந்தத்தைக் கொடுத்த பரமகிருபாநிதியை உடனே தியானித்து ஆத்மானந்தத்தையும் அடைகிறான். படியாதவனோவென்றால் அந்த ஆனந்தங்களை அநுபவிக்கத்தெரியாமல் சஞ்சாரப்பிரேதம்போலக் கண்ணிருந்தும் பாராதவனாகவும், காதிருந்துங்கேளாதவனாகவும், மனமிருந்தும் நினையாதவனாகவும் திரிகிறான்.

மனிதர்களுக்குக் கல்வியே பெருந்துணையாகவும், அது அவர்களுக்கு எவ்வகைநன்மைகளையும் விளைவிக்கின்றது. எவர்க்கும் கல்வியானது மிகமனக்களிப்பையுண்டாக்கவல்லது. உயர்ந்ததோராபரணமாகின்றது. சிறந்த சாமர்த்தியமும் சம்பாதிக்கின்றது. ஏகாந்தமாய் உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது கல்வியானது மிக்க மகிழ்ச்சியைத்தரும். பண்டிதர்களுடைய சபையிலேபோய்ப் பிரசங்கம் செய்யும்பொழுது அத்தனையும் ஆபரணம்போல்வதாகும். யுக்தாயுக்தமறிந்து வியாபாரங்கள்நடத்துவதில் மிகத்திறமையுண்டாகும். அந்தந்த சமயங்களில் அதததற்குச் சென்றபடியோசித்து நடப்பதும், நியாயாநியாயங்களையறிந்து நியாயாதிபதிகள் தீர்ப்பு செய்வதும், பின்னும் பற்பலகாரியங்களைத்தக்கபடி நடத்துவதும் இவை முதலியஎல்லாம் படிப்பினால் அமைந்த திறமையேயன்றி வேறென்ன? படிப்பில் நெடுநேரம்பொழுதுபோக்குவதுசோம்பலாக்குவதும்,அதைஆபரணமாக

அடிக்கடி உபயோகிப்பது மிகவும் இகழ்ச்சியாகும். படிப்பின் திறமையை அதிகமாய் உபயோகிப்பதும் பொல்லாங்கு செய்வதாகும். படிப்பானது அவரவருடைய சுபாவசித்தமான குணங்களைப் பரிபூரணமாக்கித்தானும் அப்பியாசித்தல் பூரணமாகின்றது. இயற்கையான திறமைகள், இயற்கையாய் உற்பத்தியாகின்ற செடிகள்போன்றன; படிப்பாகிய ஆயுதத்தைக்கொண்டு அவற்றின் தழைகளைக்கழித்து வந்தாலல்லது அவைசெம்மையாகவளரமாட்டா. அந்தப்படிப்பையும் உலகநடவடிக்கைகளைக்கொண்டு ஒருநிதானத்தில் நிறுத்தாவிடின் அதன்செய்கைகள் யாவும் அளவுகடந்ததாகிவிடும்.

தந்திர சாலிகள் படிப்பைப் பகைக்கிறார்கள். ஒன்றுந் தெரியாதசாமானியர்கள் கல்வியைப் புகழ்கின்றார்கள். விவேகிகள் அதை உபயோகப்படுத்துகின்றனர். விவேகிகள் தங்களுடைய புத்திக்குத் தோன்றியபடியே நடப்பதில்லை; பிறருடைய அபிப்பிராயங்களை நன்றாய்க் கண்டறிந்து அதற்கேற்க நடக்கிறார்கள். நாம்படிப்பது ஆக்ஷேபம் செய்வதற்கும், எதிர்த்துப் பேசுவதற்குமன்று; எதையும் உண்மையாகவே நம்பி அப்படியே அங்கீகரிப்பதற் கன்று; வீண்வாதாடிப் பொழுது போக்குவதற் கன்று; எதையும் ஆய்ந்து ஆலோசித்து யுக்தப்படி நடப்பதற்காகவேயாம்.

படிக்க வேண்டிய பலபுத்தகங்களில் சிலவற்றை உருசியை மாத்திரம் பார்த்தறிந்துகொள்ளவேண்டும். சிலவற்றை அப்படியே விழுங்கிவிடவேண்டும்; சிலவற்றை நன்றாய் மென்று தின்று ஜீரணித்துக்கொள்ளவேண்டும். அதாவது இங்கு மங்குமுள்ள விசேஷங்களைமட்டும்கண்டறிந்து கொள்ள வேண்டிய புத்தகங்கள்சில; ஒருவாறு முழுதுமேபடிக்கவேண்டியவைசில; சிறிதும் தப்பாமல் முழுதும் மிக்க ஊக்கத்தோடு கருத்தாய்ப் படித்து முற்றும் மறவாது வைத்துக்கொள்ள வேண்டியவை சில; பிறரைக் கொண்டு படிக்கச் செய்து அவற்றின் முக்கிய தாற்பரியத்தைமட்டும் எழுதி வைத்துக்கொள்ள வேண்டியவை சில; அற்பவிஷயங்களும், உபயோகமற்ற விஷயங்களும் உள்ள புத்தகங்களுமே இவ்விதமானவைகள்.

படிப்பினால் மனிதன் பூரணனாகிறான்; சிந்தையினால் சமுசயமற்றவனாகிறான்; எழுதுவதனால் தவறற்றவனாகிறான். விஷயங்களை எழுதிவைத்துக் கொள்ளாதவனுக்கு ஞாபகசக்தி விசேஷமாக வேண்டும்; சிந்தனை செய்யாதவனுக்குப் பிரதிபை அதிகமாக வேண்

டும். படியாதவனுக்குத் தான்படியாதவனல்லவென்று பார்ப்போரை பிரமிக்கச் செய்யச் சூது விசேஷமாக வேண்டும்.

சரித்திரங்களைப் படிப்பதனால் மனிதர்களுக்கு ஞானம் அதிகரிக்கும். காவியங்களைப் படிப்பதனால் சாதுரியம் அதிகரிக்கும். கணிதத்தில் பழகுவதனால் புத்திசூக்ஷமம் உண்டாகும். பிரகிருதி தத்துவசாஸ்திரங்களைப் படிப்பதனால் ஆழ்ந்த அறிவும், நியாய புத்தியும் உண்டாகும். தர்க்க சாஸ்திரமும அலங்காரசாஸ்திரமும் வாசிப்பதனால் வாதம் செய்யத் திறமையுமுண்டாகும்.

புத்தி சாதுரியத்திற்கு எவ்விதமான இடையூறுமில்லையென்றாலும், படிப்பைக்கொண்டு அதைமிகவும் சீர்திருத்தலாம். சரீரத்தில்உண்டாகும் வியாதிகளுக்குப் பலவிதமான தேகப்பயிற்சி செய்து பரிகாரம் செய்வதுபோல், புத்தி செம்மைப் படுவதற்கும் பயிற்சி செய்யலாம். பந்தாடுவது குடல்களுக்கும், வில்லடித்து வேட்டையாடுவது சுவாசப்பைக்கும் இருதயத்திற்கும், மெல்லென உலாவுவது இரைப்பைக்கும், சவாரி செய்வது சிரசுக்கும் இப்படியாகச் சரீரப்பயிற்சி பலவுள. அநேகவிதமாகவே புத்திநிலையில்லாமல் அலைகிறவன் கணிதசாஸ்திரம் படிக்கலாம். அதில் உள்ள நியாயங்களை நிரூபித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது புத்தி சிறிதளவு சலிக்குமானல் மறுபடியும் அடியைப் பிடிக்க வேண்டுவதுதான். பகுத்தறியும் திறமையில்லாதவன் உபாத்தியாயத் தொழில் கற்கலாம். இவ்வாறே ஒவ்வொருவிதமான மனக்குறையை மாற்ற ஒவ்வொரு வழியுண்டு.

யாவரோ சில கொடியவர்களுக்குக் கல்வியானது பொல்லாங்குக்கு ஏதுவாகிறதென்றாலும், வெகுவாகக்கொடுமை, முரட்டுத்தனம் மடமை முதலியகுறைகளை நீக்கி ஐயந்திரிபாதி எல்லா விஷயங்களையும் எளிதாக விளங்கச் செய்கின்றது.

ராஜமோஹினி.

முன்னொருகாலத்தில் விவர்த்தநகரை அரசாண்டிருந்த சோமகாந்த னென்பவன் வயோதிகதசை யெய்தி தன் மரணகாலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான். தன் அருமைமகனாகிய ஒரேபுதல்வனிடத்தில் அவன்மனம் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது. தனக்குப்பின் அவனைக் கிரமமாகக்காத்து அரசாளக்கூடிய யோக்யதையுடையவன் யாவனென்பதைச் சோமகாந்த னென்பவன் நெடுநேரம் சிந்தித்தான்.

கடைசியாகத் தன் பிரதமமந்திரியே நன்னெறியுடையசத்புருஷனென்று தீர்மானித்து அவனைத் தன்னிடம் வரவழைத்து "ஏ அமைச்ச! நீ சர்வோத்தமனென்பதை நான் அறிவேன். என்னுடைய ராஜ்யத்துக்கு நீ பிரதமமந்திரியாக வந்தமர்ந்து இன்றைக்கு ஐம்பத்தைந்து வருஷங்களாகின்றன. இதுவரையில் நீ திருப்திகரமாகம் நடந்துகொண்டாய். எனக்குப்பின்னும் அவ்வாறு நடந்துகொள்வாயென் றெண்ணுகின்றேன்.

பஞ்சபூத சம்பந்தமாக உள்ள இவ்வுடலைப் பலர் பலவிதமாக ஓம்புகிறார்கள். சிலர் பிறர்க்கு மனஸ்தாபமும் துன்பமுமில்லாத தொழிலைச்செய்து ஜீவிக்கின்றனர். சிலர் பலபேர்க்குத் துன்பத்தையுண்டாக்கிப் பொருள்சம்பாதித்துத் தன்னையும், தன்குடும்பத்தாரையும் போஷிக்கின்றார்கள். கொலைபாதகன் துடிக்கப்பதைக்க உயிரைப்போக்கி அதனாற்கிடைக்கும் பொருளைக்கொண்டு ஜீவித்துக் களிக்கின்றான். திருடன் இரவும்பகலும் பிறர்பொருளிலேயே நாட்டமுடையவனாகவிருந்து கன்னம்வைத்துப் பிழைக்கின்றான். வயிறுக்கில்லாத வஸ்தாதுகள் பலபேராகச்சேர்ந்து ஒருவனை அடித்து உபத்திரவஞ்செய்து அதனாற்கிடைக்கும் பொருளைக் கள்ளுக்கும் சாராயம் கஞ்சாவுக்கும் அழுது குடித்து வெறித்துத் திரிகிறார்கள். இன்னும் பலபேர் பலவிதமாக ஜீவிக்கின்றனர். மொத்தத்தில் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு தொழிலைச்செய்து பிழைக்கிறார்களென்றாலும் ஈனத்தொழிலைக்கொண்டு பிழைக்கும்பிழைப்பை இவ்வுலகம் நன்றென்று ஏற்றுக்கொள்ளாது. அத்தகைய பாபிகட்கு மேலுலகத்தும் நரகப்பிராப்தமன்றி வேறென்ன உண்டாகும்? மனமறியப் பிறர்பொருளில்நாட்டமும், பொறாமையும்கொண்டு அசத்தியவழியாக அபகரிப்பது, அப்படிச் செய்தோனுக்கு நீங்காத அபகீர்த்தியையுண்டாக்குமென்பதை நான் உனக்குச் சொல்லவும்வேண்டுமோ? மந்திரீ! நான் எனது சுற்றத்தாரை நம்பவில்லை. உன்னையே நம்பினேன். என்பிள்ளை ஜயந்தனுக்கு இப்போது பதினாறுண்டாயிற்றென்றாலும் இன்னும் அவனுக்கு அரசகாரியங்களின் ரஹஸ்யங்களொன்றும்தெரியாது. என்னுடையதேகநிலைமையோ இப்போதோ இன்னும் சற்றுநேரத்திற்கோவென் றிருக்கிறது. ஆகவே என்னுடைய செல்வங்களையெல்லாம் உன்னுடைய வசத்தில் ஒப்புவித்தேன். அரசகாரியத்திற்கு வேண்டிய எல்லாவிஷயங்களையும் ஜயந்தனுக்குப் போதித்துச் சிங்காசனத்தேற்றி உன்னுடைய மேற்பார்

வையை அவன்மேற்செலுத்திக்காக்கவேண்டும் இந்தஅரண்மனைச் சாவி; ஜயந்தனுக்கு எல்லாச்சொத்தையும் இடத்தையும்காண்பித்துக்கொண்டுவருகையில், என்னுடைய ஏகாந்தமண்டபத்திற்குத்தென் புறமுள்ள அறையைமட்டும் அவனுக்குக்காட்டவேண்டாம். அதில் ஸ்ரீராஜமோகினியின்படமொன்றிருக்கிறது. அப்படத்திலுள்ளபெண் மணியை நான் விரும்பி அதற்காக பட்டபாடு இவ்வளவவ்வளவல்ல. கடைசியில் அவள் தரிசனம் கிடைக்காமலே போயிற்று. ஆகவே அவ்வறையைமட்டும் திறந்து காட்டவேண்டாம். காட்டினால் மோசம்வரும். ஜயந்தன் அதைக்கண்டால் மோகமுற்றுக் கருத்தழிவான். அதனால் உனக்கும் கஷ்டம்நேரும். உன்னிடத்தில் நான் தெரிவிக்கவேண்டுவது இவ்வளவுதான். மந்திரீ! எனக்கு மேற்சுவாசமாயிருப்பதால் அதிகம் பேசக்கூடவில்லை. நீ அந்தப்புரஞ்சென்று ஜயந்தனை என்னிடமனுப்புவாய். அவனுக்குச் சில போதிக்கவேண்டியிருக்கிறது என்றான். மதிமந்திரி அவ்வாறேசென்று ஜயந்தனையனுப்பினான்.

அண்ணா! ஜயந்தன் வணங்குகின்றேன்.

மகனே! சிரஞ்சீவியாயிரு.

என்னை அழைப்பித்தகாரணம் என்னோ? அறிய விரும்புகின்றேன்.

ஜயந்தா! என்னுடைய உயிர்நிலைபிரியுமுன், நீ சிறுவனாகையால் உனக்குச்சில நீதிகளைச்சொல்ல எண்ணியிருக்கிறேன். வேறொன்றுமில்லையப்பா.

கிருதார்த்தனாயினேன், அப்படியே அருள்செய்யவேண்டும்.

உன்னைப்பற்றி நமது பிரதமமந்திரியிடம் எல்லாம்சொல்லியுள்ளேன். இனிஅவரே உனக்குத்தாயுந்தந்தையும் குருவுமாவார். அவருடைய சொல்லை நீ தட்டலாகாது. அவர் நற்குணசீலர். புத்திமான். என்னுடைய அரசுக்குவந்தபின் அனேகநூதனகாரியங்களைச் செய்துகுடிகளாலும்என்னாலும்புகழப்பட்டவர். இந்நாள்தனையும் பராராஜபயங்கரமின்றி அரசுசெலுத்தி வந்தேன். ஆகவே நீ அவருடைய ஒவ்வொருசொற்களையும் வேதவாக்கியமாகக்கொண்டு நடந்தால் நீசிறப்படைந்து வாழ்வாய்.

தேவரீருடைய கட்டளைப்படியே நடந்துகொள்வேன். தவறேன்.

ஜயந்த!

நல்லோருடைய சேர்க்கையில் ஆசையும், பிறர்குணத்தில் விருப்பமும், குருவினிடத்தில்வணக்கமும், கல்வியில் அவாவும், தன்னுடைய மனைவியின்நலத்தில் இன்பமும், பழிதொழில் செய்வதில் அச்சமும், பரமனிடத்துப்பக்தியும், தமக்கு அபாயம்நேர்ந்தபோது பராக்கிரமமும், தீயோரிணத்துப்பிரிவும் ஆகிய இக்குற்றமற்ற குணங்கள் எவரிடத்துள்ளனவோ அப்படிப்பட்ட மாஹாபுருஷரே யாவராலும் வணங்கற்பாலார். மனமடங்குதலும், வேதாந்தவிசாரமும், நல்லோர் சேர்க்கையும், இவற்றாலாகும் சந்தோஷமும் ஆகிய இந்நான்கும் பேரின்பவீட்டின்தலைவாயில் காப்போராம்எனவும், மகத்ஸேவையே முத்திக்குத்துவாரம்எனவும் கூறியவாறு, பெரியோரைத் துணைக்கோடலேவீடுபேற்றுக்குவழியாம். இம்மையில்அடக்கத்தைச்செய்து, புகழைவுண்டாக்கி மறுமையில் உயர்கதியிலுய்ப்பவராய் நல்லறிவுடையாரே நாட்டாரெனப்படுவார் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனால் நல்லோருடைய சினேகமே கொள்ளற்பாலது. அல்லார் நட்பு தள்ளற்பாலது. தான்தொழுது வழிபடும் தெய்வத்தினிடத்துச் செய்வதுபோலக் குருவினிடத்தும் எவனொருவன் நிர்மல பக்தியைச் செய்கின்றானோ அந்த மஹாத்மாவுக்கு எல்லாப்பொருளுங் கைகூடும்எனவும், ஒருவனுக்குக் குருவேபிரமன், குருவே திருமால், குருவே சிவபெருமானும். ஆதலின், அக்குருவையே நமஸ்கரிக்கின்றேன் எனவும் சொல்லியிருத்தலால், 'குருவாய்மொழியே திருவாய்மொழி' என்றும், 'குருப்ரசாதமே வரப்பிரசாதம்' என்றும் எண்ணி அக்குருவினடியைக் கணவிலுமறவாமல் அவருக்கு வந்தனைவழிபாடு தவறாதியற்றி அவரருளை நாடல்வேண்டும்.

மகனே! இன்னணம் நல்லொழுக்கங்கொண்ட அறிவுடையார்க்கு ஆபத்தில் தைரியமும், செல்வத்திற் பொறுமையும், வேந்தரவைக்கண் பேசுந்திறனும், போரிற்புறங்கொடாமையும், புகழ்த்தேட்டத்தில் விருப்பமும், கல்விகேள்விகளில் ஊற்றமும் இயல்பிலமைந்த குணங்களாகும்.

அன்றோர் கைக்கு ஈகையும், தலைக்கு குருபாதசேவையும் முகத்துக்கு வாய்மையும் மனத்துக்குத் தூய்மையும், புயத்துக்கு வீரமும செவிக்குக் கேள்வியுமே அணியாக அமைந்து அழகுசெய்கின்றமையால், அவருக்கு வேறோரணிவேண்டுவதில்லை. பொன்னின் குடத்துக்குப் பொட்டிட்டுப்பார்க்கவேண்டுமோ? பூமிக்கு

மலைகளும், கடல்களும், மரங்களும் பாரமல்ல; இரப்போர் மனமறிந்து அதனைப் பூர்த்திசெய்ய எவன் பிறவி உபயோகப்படவில்லையோ அவனே உலகுக்குச் சுமையென்றும், பயமின்மை, சித்தநிர்மலம், தத்துவக்கீதல், வேட்டல் பிறர்க்குத் துன்மஞ் செய்யாமை பொய் சொல்லாமை, கோபமின்மை, மனத்தையடக்கல், கோட் சொல்லாமை, பூததயை, மென்மை, வெட்கம், பெருந்தன்மை, தைரியம், அகத்தூய்மை, கர்வியாமை, ஆகிய இக்குணங்கள் தேவர்களடைதற்குரிய சம்பத்தைப் பெறத்தக்கயோக்கியதையுடன் பிறந்தவனுக்குண்டாகின்றன என்றும் கூறப்படலான், கொலை செய்யாமையும், பிறர் பொருள்மேல் மனஞ் செல்லுமிடத்து அதனை அடக்கியாளுதலும், தனக்கியலும் அளவினால் ஈவதும், அந்நியரான பெண்கள் விஷயமான பேச்சில் ஊமையாதலும், குருவுனிடத்து வணக்கமும், சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்பதும் இன்னுமிவைபோன்ற தூயகுணங்களுமெல்லாம் மேலோரிடத்தே உள்ளன. ஆனது பற்றி, அவரே எவ்வித மேம்பாட்டிற்கு முரியர்.

ஆபத்திலும் சம்பத்திலும் மேலோருடைய மனநிலையெத்தன்மையதெனின், தமக்குத் தலைபோகத்தக்க துன்பம் வருங்காலத்தும் அவர் மனம் மலைபோலச்சலியாது உறுதியாய் நிற்கும். இன்பம் வருங்காலத்தில், மலர்போல் மெல்லியதாகும். இன்னும் அம்மேலோர் பிரியமும் நியாயமுமான வழியில் ஜீவிப்பதேயன்றி அந்யாயார்ஜிதமான பொருளைக்கொண்டு காலங்கழிப்பார். உயிர்போகும் சமயமாயினும் தீயகாரியங்களைச்செய்ய ஒருப்படார். தம் மித்திரனாயினும் அவனை இரவார். அவனும் தனவீனனாயிருப்பவனாயின் அவனை ஒருபோதும் இரவார். புலிபசித்தால் புல்லைத்தின்னுமோ? கற்றூண் பெரும்பாரந் தாங்கினும் தளர்ந்துவளையுமோ? அதுபோல உயர்ந்தோர் பெருந்துன்பம் தம்மேல்வருங்கால் அதற்கு உடைந்து இழிதொழிலைப்புரிவரோ? புரியார். இன்னதொரு கலங்காநிலைமை அவருக்கு இயற்கையா யமைந்ததேயாம். அன்றியும் அம்மேலோர் தானத்தை இடம்பமாகச்செய்யாது மறைவாகச்செய்வர்.

மகனே! கவனித்துக்கேள்.

வண்டுகள் பொழில்களிலுள்ள மலர்களின் மதுவினைப்பருகுதல் போல, உயர்ந்தோர் பிறரிடத்துள்ள நற்குண நற்செய்கைகளைமட்டும் எடுத்துரைப்பர். காக்கை பொழிலிற்பூத்துச் செழித்த பலமாங்கனிருப்பினும் அவற்றைவிட்டு வேப்பங்கனியை உண்ணக் கருதுமா

போல, இழிந்தோர் அந்நியரிடத்துள்ள துர்க்குணத்தையும், துஷ்டகிருத்தியத்தையுமே எடுத்துரைப்பர். ஆகையால் புல்லோரை விடுத்து நல்லோரையடுத்து உறவாடவேண்டும். பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பில் நீர்த்துளியைத்தெறித்தால் நீரென்னும் பெயரும் அற்றுப்போகின்றதன்றோ? அந்நீர்த்துளிதானே தாமரையிலைமேல் தங்கியபோது முத்தினது தோற்றத்தையடைகிறது. பின்னும் அந்நீர்த்துளி கடலிப்பியின்வாய் விழுமாயின் விலைபெற்ற முத்தாகவே மாறுகின்றது. இவ்வாறே அதம-மத்திம-உத்தமர்களின் விருத்தியும் இருக்கின்றது. ஆதலால் மேலோர் சேர்க்கையே கொள்ளத்தக்கது.

என்றிவ்வாறு சோமகாந்தன் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையிலேயே மேற்சுவாசம் கண்டுவிட்டது. கண்கள் பஞ்சடைந்தன. கடைவாய் ஒருவாறு கோரமாய் அசைந்தது. ஒரு நிமிஷத்திற்கெல்லாம் அவன் உயிர்போயிற்று.

சிறுவனாகிய ஜயந்தன் விம்மிவிம்மி யழுதான். மதிமந்திரியும் கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கினனெனினும் பின்பொருவாறுதேறி இளவரசனைத்தேற்றி அவனைக்கொண்டு ஈமக்கடனாற்றிவைத்தான்.

பின்னர் சோமகாந்தனுடைய குமாரனாகிய ஜயந்தனென்பவன் கல்விபயிலல் - குதிரைஏற்றம்-யானையேற்றம்-வில்வித்தைமுதலியன கற்றுத் தேறுவதற்குச் சிலவருடங்கள் சென்றன. இப்போது இவனுக்கு இருபதாவது வயது நிரம்பியது.

மந்திரி கிரமப்படி விஜயனுக்கு நன்னாளொன்றில் சிங்காசனத்தேற்றுவித்து (பிரஜைகளெல்லாம் ஜயஜயவிஜயீபவா!) என்று வாழ்த்த முடிசூட்டுவித்தனன். முடிசூட்டுவித்த மூன்றாநாள் பிரதான மந்திரியாகிய சம்புமான் அரசகுமாரனைநோக்கி அரசே! உம்முடைய தந்தை உயிர்நீங்குந் தருணத்தே தங்களைக் காக்கவேண்டிய முறைமையினை எனக்கறிவித்துள்ளார்; அதன்படியே நான் நடந்துகொள்ள வேண்டியவனாயிருக்கின்றேன். ஆகவே என்னோடு தயைசெய்துவந்து தங்களுக்குச்சுதந்தரமானபொருள்களும், அவைகள் இருக்குமிடங்களும் காண்பீர்களாகவென்றான்.

ஜயந்தன் அங்ஙனமேயாருகவென்று ஆடையாலங்கிருதனாய் மந்திரியுடன் புறப்பட்டான். மந்திரி அரசே! இது அரசிறைமண்டபம்; இந்து அமைச்சியல் மண்டபம்; என்று முறையே முரசெறி

மண்டபம், மூன்றுமண்டபம், அத்தாணிமண்டபம்,வித்தாரமண்டபம், சித்திரமண்டபம், விசித்திரமண்டபம், ஆராய்ச்சிமண்டபம், தோரயமண்டபம், பட்டி மண்டபம், குட்டிமமண்டபம், கலைபயில் மண்டபம், கழகமண்டபம், கல்விமண்டபம், செல்வமண்டபம், வினோதமண்டபம், மனோரதமண்டபம், சிலம்பமண்டபம், திறலறி மண்டபம், அலங்காரமண்டபம், ஆசாரமண்டபம்,ஆடல்மண்டபம், பாடல்மண்டபம், தேவமண்டபம், சேவல்மண்டப முதலிய மண்டபங்களும்,—அன்னசாலை, ஆயுதசாலை, எழுத்தறிசாலை,ஏகாந்தசாலை, நாடகசாலை, பாடகசாலை, மந்திரசாலை, யந்திரசாலை, தேரணிசாலை, தோரணசாலை, வசந்தசாலை, வாகனசாலை,முதலியசாலைகளும்,—கணக்கறி தெற்றி, வழக்கறிதெற்றி, கூடத்தெற்றி, மாடத்தெற்றி, வாதத்தெற்றி, கீதத்தெற்றி முதலியதெற்றிகளும்,—நீதிமன்றம், நியாயமன்றம்,நல்லோர்மன்றம்,வல்லோர்மன்றமுதலிய மன்றங்களும்,—தேவர்வாழ்பொது, காவலர்சேர்பொது, ஊரார்சேர்பொது, நேரலர்பேர்பொது,கற்றவர்முதலாமற்றவர்யாரும் நித்தமுங்கூடும் வித்தகப்பொதுக்களும், சதுக்கமுஞ் சந்தியும் விதப்பருமிடங்களும், செய்குன்றுகளும்திருந்து சூளிகைகளும், கோபுரநிலைகளும், கூடமாடங்களும், நெடுந்தேர்ச்சாலை முதலியனவும் முறையே காட்டிக்கொண்டு வருகையில், ஏகாந்த மண்டபத்திற்குத் தென்புறமுள்ள ஒருன்னதமான அறையைக்காட்டாது அதற்குப்புறம்பேயுள்ள மற்றோரறையைப்பற்றி மந்திரி பிரஸ்தாபித்தபோது, ஜயந்தன் அமைச்சன்காட்டாத அறையைப்பற்றி வினவினான்.

சம்புமான்:—வேந்தே! அதைப்பற்றிக் கேட்காதிருந்தால் உமக்கும் எனக்கும் நன்மை பயக்கும்.

ஜயந்தன்:—நம்மிருவருக்கும் தீமை பயப்பதாகிய யாதோ ஒன்று அவ்வறையிலிருப்பதாக உன்சொல்லாலுணர்ந்தேன். அதுயாது? அறிவித்தல்வேண்டும்.

சம்புமான்:—அரச! தான்சாகமருந்துண்பாருமுண்டா? அங்கே ஏதோ ஒரு இரகசியமிருந்துதான் அதைத்தங்களுக்குச் சொல்லலாகாதென்றிருக்கிறேன். அதைப்பற்றி மற்றுமொருகால் பீடிக்கவேண்டாம்.

ஜயந்தன்:—அறிவின்மிக்க அமைச்ச! உம்மைப் பார்க்கிலும் நான் புத்தியிற் சிறந்தவனன்று. இராஜாங்க சுமையை நான் சுமந்து

கொண்டு அரசனென்னும் பட்டப்பெயரை உம்மாற்றாங்கியுள்ள எனக்கு என் இராச்சியத்திலுள்ள அந்தரங்கம் தெரியாதிருக்கலாகுமோ? நம்மிருவருக்கும் துன்பம் பயப்பதாகிய ஒன்று அது மற்றவர்க்கும் அங்ஙனமே செய்யுமன்றோ? ஆகவே அதை நான் அவசியம் பார்க்கவே வேண்டும். தடைசெய்யாமல் அக்கதவைத் திறந்துவிடும்.

சம்புமான்:—அதைக் காட்டவேண்டுமென்பதும்காட்டக்கூடாதென்பதும் என்னுடைய அபிப்பிராயமன்று. தங்கள் தந்தையார் இறக்குந் தறுவாயில் எனக்கு ஆக்ஞை செய்ததாகும். தங்கள்தந்தை மொழியைத்தடுப்பது தங்கள் சம்மதமானால் தங்களுக்கு நான் சொல்லப்போவதென்னவிருக்கிறது?

ஜயந்தன்:—என்தந்தையார் அவ்வறையையெனக்குக்காட்டவேண்டாமென்றாரே அப்போது நீயிர் அவ்வறையிலுள்ளது இன்னதென்றும், அதைத்திறந்துபார்ப்பதனால் நமக்குண்டாகும் தீங்கு இன்னதென்றும் தங்களுக்குத் தெரிந்துதானே இருக்கும். அதை விவரித்தால்அதன்மேல் என்யோசனையைத் தெரிவிக்கின்றேன். உள்ளபடி உரைக்கவேண்டும்.

சம்புமான்:—அரசே! அதில் ஜோதிஷ்புரத் தரசகுமாரியாகிய இராஜமோஹினியின் சித்திரப்படமொன் றிருக்கின்றதாம். அதைத்தாங்கள் திருஷ்டித்தால் மனம்திரிந்து, அரசகாரியம் கெடுமென்றும் தங்கள் தந்தை எனக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார். இது தான் நடந்தவிஷயம்.

ஜயந்தன்:—இதென்ன புதுமை! சித்திரப்படத்தைக் கண்டு மோகிப்பவரும் உண்டோ? இதற்கேமனம் வேறுபடுமானால் நானென்ன அரசகாரியத்தைப் பார்க்கப்போகின்றேன்? இது வீண்கலவரம்போலும். நீர் அஞ்சாது திறமின். அச்சித்திரமோஹினியைக் காண்போம். (என்று பிடிவாதம் செய்தான்.)

சம்புமான் சின்னேரம்யோசித்தானெனினும், அரசனுக்கினைதன்தலைமேல் பழியாக வருமென்றஞ்சி கபாடத்தைத் திறந்தான். திறக்குமுன் ஜயந்தன்உட்சென்றான். மந்திரிஉட்செல்லுமுன் "ஹா! மோஹினி! என்னபேரழகியோ" என்னும்வார்த்தைஅவ்வறையினின்றுண்டாயிற்று. காரியம் கெட்டுப்போயிற்றென்று மந்திரி உட்சென்றபோது விழித்தகண் விழித்தபடியே ஜயந்தன் அப்படத்தைத்தழுவியவாறு மூர்ச்சைபோலிருந்தான். அதைக்கண்ட மந்திரி

திடுக்கிட்டு அலறி அரசகுமாரனுக்கு சயித்தியோபசாரம்செய்து தேற்றத்தேறினன்.

ஜயந்தன்:—நீசொன்னசொல் உண்மையாயிற்று. என் அறிவழிந்தேன். ஆயினும் இத்தகைய கட்டழகியைக் காணும் எவர்தான் மனமழியார்? என்தந்தையார் தெரிந்தேசொன்னார். இவளே என்மனையாட்டி, இவளே என்பட்டத்தரசியாவள். வேறொருபெண்ணை நான்கனவிலும் எண்ணேன். இனி ஒருபோதும் இங்குநில்லேன். இப்போதே புறப்படுகின்றேன். மனமிருந்தால் நீரும் எனக்குத் துணையாகப்புறப்படும் என்றான்.

அரசகுமாரனைத்தனியேவிட மதிமந்திரிக்கு எவ்வளவும் சம்மதியில்லாமல் தானும்உடன்வருவதாகக்கூறி நாம்ஜோதிஷ்புரத்திற்கு எவ்வாறு செல்லல்வேண்டும் என்பதைப்பற்றி நீளயோசித்து ஜயந்தனைநோக்கி அரச! நாம் இராஜமோஹினியைக்காணவேண்டுமானால் அவள் பிரியப்படத்தக்க வஸ்துக்களை நாம் சேகரித்துக் கொள்ளவேண்டும். அவள் பொன்னையன்றிப் பிறபொருளில் இச்சை யில்லாதவளென்று கேள்வி. ஆகவே இப்போது நம்மிடத்துள்ள பதினாயிரம் பவுன் பொன்னைக்கொண்டுவிசித்திரவேலைப்பாடுடைய நவீனசாமான்கள்செய்து எடுத்துக்கொண்டு போவோமானால் பின்னர் ஈசுவரன்விட்டவழியாகிறது என்றான். காதலைவிடப்பதினாயிரப்பொன் அதிகமாகத்தோன்றுமோ? தோன்றாது. உம்மிஷ்டப்படியே செய்யுங்களென்று வேந்தன் கட்டளையிட்டான். ஒரேமாதத்தில்பெருமிதமான அவ்வளவுபொன்னையும் எண்ணிறந்த கம்மாளர்களைக்கொண்டு பற்பலவிதமான உன்னத சாமான்கள் செய்வித்துக்கொண்டு படகேறிச் சென்றனர்.

நாற்பத்தைந்தாநாள் ஜோதிஷ்புரத்தைக் குறுகினர். கரையைவிட்டிறங்குமுன் இருவரும்வர்த்தகக்கோலம்பூண்டனர். மந்திரி அரசகுமாரனைப் படகிலேயே யிருக்கச்செய்து நான் ஒருவனே சென்று காரியம் அனுகூலப்படுமார்க்கத்தைத் தேடுகின்றேன். முடியாதபக்ஷத்தில், அதன்பின் நீவிர்பிரவேசிக்கலாம்என்று அமைச்சன் சிலசாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு கப்பலைவிட்டுக் கரையிறங்கிச்சென்று இராஜமோஹினியின் அரண்மனையைக் குறுகிப்பலகாவலாளர்களைக் கடந்து இருபுறமுஞ் சாலைகளையுடைய வழியே நடந்துகொண்டிருந்தான். அச்சாலைக்குத் தென்புறத்தே ஒருதடாகமிருந்தது. அதில் ஒருபருவப்பெண் பொற்குடமிட்டு ஜலம் மொண்டுகொண்டிருந்தாள்.

இம்மந்திரிவர்த்தகன் அப்பெண்ணருகிற்சென்று அம்மா! அரசகுமாரியின் அந்தப்புரம் இன்னு மெவ்வளவு தூரமிருக்கின்றது என, அவள் நீவிர்யார்? எத்தேசத்தவர்? யாதுகாரணமாகவந்தீர்? என்று வினவினள். அதற்கவன் "அம்மா என்ஜனனதேசம் விவர்த்[illegible]. என்பெயர்மல்லேயன். நானொருவர்த்தகன். பொன்னுற் செய்யப்பட்டு வேலைப்பாடுடைய பல்வகைச் சாமான்கள் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். என்று, தான்கொண்டுபோனமூட்டையை அங்கிறக்கி அவ்ளுக்கு ஒவ்வொன்ருகக் காண்பித்தான். அவற்றை அப்பெண்பார்த்து வியந்து இது இராஜகுமாரியின் அரண்மனையிலில்லாத நவீனசாமான்களாயிருப்பதால் உமக்கு அதிகம் செலவாகலாம். நீர் என்னுடன்வாரும். அரசகுமாரியிருக்குமிடஞ் செல்வோமென்று அவனை அழைத்துச்சென்றுள்.

இராஜமோஹினிதாதியர்புடைசூழ ஒருமஹமலால் தைக்கப்பட்டு நாற்புறமும் பொற்சரிகை லடியால் அழகுசெய்திருந்தசோபாவில்உட்கார்ந்திருந்தாள். இப்போது மந்திரியாகிய சம்புமானுக்கு 63 வயதாயிற்றெனினும், இராஜமோஹினியைக் கண்டவுடனே நடந்துகொண்டிருந்த கால்கள்நின்றுவிட்டன. கண்ணினிடையிலுள்ள கருவிழி இப்படியப்படி அசையவில்லை. தலைகிறுகிறுத்தான். அப்போது பதினறுவயதுடைய பாலகுமாரனுக்குள்ளசேஷ்டைகளெல்லாம்அவனுக்குவந்துவிட்டது. ஆயினும்புத்திமானுகையால் நிதானித்து நடந்தான். ஆஹா! என்னஅழகு! சாதாரணமோஹினிக்கே உலகம் மயங்குமென்றுல், இந்தஇராஜமோஹினியைக்கண்டு யார்த்தான்மயங்காத்தீரர்கள்? வெறும் வார்த்தையாக ஒருமனிதன் இருப்பானென்று சொல்லிக்கொள்ளலாமே யொழிய அனுபவத்தில் நிலைக்காது இவளுக்கு நாம்கண்ட ஸ்திரீகளில் யாரைநிகராகச்சொல்லலாம். சிச்சீ! நாம் நினைப்பது அறிவீனம்! இந்த அழகொழுகு முகத்தாளுக்கு, அரிமனைவியும், அயன்பெண்ஜாதியும், இந்திரனுடைய தேவியும் மற்றைக்கந்தர்வஸ்திரீகளும் நிகராவரோ? என்றின்னணம் பலவாறுநினைத்துநினைத்துத்தேங்கி தான் கொண்டுசென்ற சாமான்கட்டையவிழ்க்க நெடுநேரஞ்சென்றது.

இராஜமோஹினி:—யார்ஐய் என்னசாமான் கொண்டுவந்திருக்கிறுய். எந்நேரம். சீக்கிரம் கட்டையவிழேன். கிழவா! ஜடுதியிற்காட்டு.

சம்புமான்:—அம்மணி! சித்தம். அப்படியே இதோபாருங்கள்.

என்று ஒவ்வொன்றாய்க் காட்டினான்.

இராஜமோஹினி பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பல பதுமைகளையும், அன்னாசி, வாழை, பலா முதலிய பழவகைகளையும் பிறவற்றையும் வெகு அவாவோடு வாங்கிவைத்துக்கொண்டு இன்னுமிருந்தால் கொண்டுவா எல்லாவற்றையும் நானே எடுத்துக்கொண்டு தக்கவிலை தருகிறேன் என்றாள்.

காரியம் யாதிக்குமேல் ஜயமாயிற்றென்று தன்னுள் சந்தோஷித்த மந்திரி "ராஜேஸ்வரி! இவ்வூரில் அருமையான சாமான்களவிலையாகுமோ ஆகாதோ என்னும் சந்தேகத்தால் தாழ்ந்த சாமான்களிற் சிலவற்றைக் கொண்டுவந்தேன். உயர்ந்த சாமான்களெல்லாம் கப்பலில் நிரம்பியிருக்கிறது. என்னுடைய தலைவரும் அங்கிருக்கின்றார். எங்களோடு கூடவந்த ஆட்களிருவருக்கு தேக ஜாட்டியமுண்டானதால் இங்கு அவற்றைக் கொண்டுவர முடியவில்லை. அன்னியரிடமும் அவற்றைக்கொடுக்க என்தலைவன் இசையான் என்றான்.

இராஜமோஹினி, அப்படியானால் நாமே வருகின்றோமென்று இரண்டு தாதியரோடு ஒருதந்தவண்டியிலேறிக்கொண்டு கரையருகில்வந்து கப்பலைக்கண்டு வண்டியைவிட்டிறங்கி! கப்பலிற் சார்த்தியிருந்த ஏணிவழியே யேறி உட்சென்றாள்.

இராஜமோஹினியைக்கண்டவுடனே ஜயந்தன் தன்னை மறந்த" என்று சுருக்கிக் கூறிமுடித்து நமதுகதையை நடத்துவோம். தள்ளாத விருத்தனாகிய மந்திரியே மயங்கினானென்றால் அரசகுமாரனுடையபுத்தி எவ்வளவு மயங்கி யிருக்குமென்பதை நாம் அதிகமாகக் கூறவேண்டுவதில்லை. மேலும்தான்கோரிவந்தபொருள்தன்வசப்பட்டுவிட்டதென்னும் சந்தோஷத்தால் அவன் அதிகமாக நெடுநேரம் தன்னை மறந்திருக்கவில்லை என்று கொள்வதே சிலாக்கியமாம்.

மதிமந்திரி-தாதியரிருவர், ராஜமோஹினி ஆகநால்வரும் கப்பலிலேறினார்கள். சம்புமான் அரசனைநோக்கித் 'தலைவரே! (இராஜமோகினியைச் சுட்டிக்காட்டி) இவர்தான் இவ்வூர் வேந்தரின் செல்வக்குமாரத்தியாவார். இவர்க்குப் பலசாமான்கள் தேவையாயிருப்பதால் கீழ்த்தட்டில் வைத்துள்ளசாமான்கள் ஒவ்வொன்றையும் பொறுமையாகக் காட்டுங்கள் என்றான். அரசியும் தாதிகளும் உடன் சென்றனர்.

மேற்றட்டிலிருந்த மதிமந்திரி வெகு விரைவாய் கப்பலிற் கட்டப்பட்டிருந்த எல்லாப்பாய்களையும் விரித்து வெகுவேகமாய்க் கப்பலைச்செலுத்தினன். காற்றும் சகாயமாயிருந்ததால் கட்டுக்கடங்காமல் போல் கப்பல் அசைந்தாடி யோடிற்று.

கீழ்த்தட்டிலிருந்த இராஜமோகினி நவீனமான சாமான்களைப் பார்த்துக் களித்திருந்தாள். அவற்றையெல்லாம்பார்த்து முடிக்க நெடுநேர மாயிற்று. கடைசியாகத் தனக்குவேண்டிய சாமான்கள் இன்னின்னவையென்று ஒருஜாப்தாஎழுதிக்கொடுத்துவிட்டு, இன்று பொழுது சாய்ந்ததால் நாளை அவற்றின் தொகையாகிய இருபத்தை யாயிரரூபாயை எமது ஆள்வசம் கொடுத்தனுப்பு கின்றோம். நம்முடையஜாகிதாவிற்கண்டுள்ள சாமான்களை அனுப்புங்களென்று வர்த்தகஅரசனிடம் விடைபெற்று மேற்றட்டில்வந்தாள். கரை துறைகள் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. கப்பல் நடுக்கடலில் சென்றுகொண்டிருக்கக்கண்டு திடுக்கிட்டாள். தாதிகள் திகைத்தார்கள்.

இராஜமோஹினி மந்திரியை நோக்கிப்பெரியவரே! இதென்ன மோசம்! உம்முடைய தந்திர சக்திதானோ இது? பாராஜ பயங்கரனாகிய குணசுந்தரனுடைய குமாரியென்பதை நீவிர் அறியீர்போலும். கேடுவரும். கப்பலை நிறுத்துங்கள். என்று அதட்டிக்கூறினளேனும், அவள் உள்ள மட்டும் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அரசகுமாரன் தன்னுடையபுதிய வேஷமாகிய வர்த்தககோலத்தை நீங்கி, இராஜஉடைதரித்துக்கொண்டு இராஜமோகினிமுன் ஒருயௌவன சுந்தரபுருஷனாகத்தோன்றி அவளுடைய மலரனும் மிருதுவாகிய வலக்கரத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு குயிலினுமினியமொழியாய்! முனிவருமருளும் வெருவிழியாய்! என்தேனே! நிர்ப்பரசமே! நான் யார்தெரியுமோ? மூட்டையைமுதுகிற்சுமந்து, அரசர்கள் பிரபுக்கள் முதலியோர் இல்லங்கடோறும் திரிந்லைந்து வர்த்தகஞ்செய்து அதனால் ஜீவிப்பவனன்று. உன்றனைப்போல, நானும் விஜயநகரராஜனாகிய மோசகாந்தனென்று பேர்மன்னனுடைய புதல்வனேயாகும். இனி உன் அச்சமொழிந்து. நின்னிடத்தே நெடுங்காதல்கொண்டு 400 மைல் தூரம் தேசாந்தரத்தையும் பொருட்செலவையும் பாராது வந்த என்னை அன்போடுநோக்கி ஆதரித்தல்வேண்டும். நீயே என்னுடைய பட்டமகிஷியாவை என்று பல இனியவார்த்தைகளை மொழிந்தான்.

தன்னைக் களவாடிவந்தவன் தன்னைப்போல் ஒரு அரசகுடும்பத்திற் பிறந்தவனாயுள்ளமைபற்றி அவள் ஒருவாறு மகிழ்ந்தாளெனினும், தன்னைக்காணாத தந்தை தாயர் கவலுவதல்லாமல் தான் உலக நிந்தைக் குட்பட்டதைப்பற்றி மிகவருந்தினாள். பெண்பாலாகிய நாம் இனி வருந்தியதனால் யாதுபயன்? இவ்வரசகுமாரன் நமக்கேற்ற அழகிற் சிறந்தவனாகவே காணப்படுகின்றான். யாரையேனும் ஓரரசபுதல்வனைக் கணவனாக வகிக்கவேண்டுவது நம்முடைய கடனென்றாலும், இது விவகாரப்பழுதான காரியமாய்விட்டது. நம்முடைய ஊழ்வினை இருந்தவாறென்னே! என்று இன்னணம் பல எண்ணங்கள் அவள்மனத்தே ஒன்றன்பின்னொன்றாக எழுந்துவாட்டியது.

அங்களுக்கென்று கொண்டுவந்த போஜனசாமான்கள் முழுதும் செலவழிந்துவிட்டது. அல்லாமலும் அரசகுமாரிக்கு நல்லுணவுதர வேண்டுமென்று மெண்ணம் அரசனுக்குண்டாயிற்று. உடனே இடையிற்காணப்பட்டதோர் துறைமுகத்தருகே கப்பலைநிறுத்தி,உயர்ந்த வகையான போஜனபதார்த்தங்கள் வாங்கிக்கொண்டுவரும்படி மதிமந்திரியாகிய சம்புமானென்பவன்கப்பலைவிட்டிறங்கினான். சமுத்திரக்கரையில் இரண்டுவிருத்தாப்பியசந்நியாசிகள் நின்றுகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கரங்களில் இரண்டுபுத்தகங்களிருந்தன. அவர்கள் சமுத்திரஜலம் மேலெழுந்து மோதுவதையும், கரையகத்தேநீர்வாழ் ஜந்துக்கள்வெண்மணலில் துள்ளிசெய்தோடுவதையும் கண்டுமகிழ்ந்து நின்றனர். மந்திரி அச்சந்நியாசிகளுடையகிழத்தன்மையினையும்,தேககாந்தியையும், கட்பார்வைமேனோக்கிநிற்றலையும், காவிவஸ்திரத்தின் பளபளப்பையுங்கண்டுஅச்சமீக்கூர்ந்து இவர்கள்முக்காலமுமுணர்ந்த முனிபுங்கவர்களாயிருத்தல்வேண்டும். இவர்தம்மனமானது உலகமுகமாகத்திரும்பிற்றுபோலும். அதனாற்றான் சமுத்திரக்காட்சிகளைக் கண்டு நிற்கின்றனர் என்று தன்னுளெண்ணினவனாகி அவரருகிற் சென்று வணங்கிக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று, தேவரீருக்கு * மகேஸ்வரபூஜை ஆயிற்றோ? நானொருகப்பற்பிரயாணி என்றான். அச்சந்நியாசிகளிருவரிலொருவர் மந்திரியை உற்றுநோக்கிஅமைச்ச! நீமிகக்கருணையாளன். இந்நாள்தனையும் உன்அரசனுக்காகப்பிரயாசப்பட்டு அவனால்விரும்பப்பட்ட இராஜயோகினியை அவன் சமீபத்தே கொண்டுவந்துசேர்த்தாயெனினும், இனிநடக்கப்போகும் விபரீதங்கள் இனைத்தெனை நீ அறிவையோ? என்றார்.

---

* மகேஸ்வரபூசை என்பது, போஜனம்செய்தற்கோர் பரியாயப் பெயர்.

சம்புமான்:—(மீண்டும் அவர்கள் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி) ஐயனே! நேற்று நடந்தேறியவற்றை இன்று மறந்துள்ள இழிஞனாகிய நாயேன் இனிநடக்கப்போகும் எதிர்காலத்தைப்பற்றி யுணரும் சக்தி எனக்கெங்கிருந் துண்டாகும்? தங்களுடைய பாதசேவிதனாகிய அடியேற்கு இனி நிகழப்போகும் விஷயங்களை நான் உணருமாறு உள்ளுபடி கூறியருளல் வேண்டும் (என்று வேண்டிக்கொண்டான்).

சந்நியாசி:—அமைச்ச! அதைத்தெரிந்து சொன்னால் நீ துன்பப்படவேண்டிவரும்.

சம்புமான்:—முக்காலங்களும் தெரிந்துரைக்கும் தங்களுக்கு எங்கள் விஷயமாக நேரவிருக்கும் துன்பவிஷயத்தினின்றும் எங்களைக்காத்தருளும் தன்மை தங்களால் முடியாததோ? இதைவிட அதிகமொன்றும் சொல்ல அடியேனுக்குத்தெரியவில்லை. குருமூர்த்திகளாகிய தாங்கள் என்மேற் கடைககண் சாத்தியருளவேண்டுமென்று மற்றுமொருகால் பணிந்து நின்றான்.

சந்நியாசிகளிருவரில் ஒருவர் மற்றொருவரை நோக்கி உதங்க! கப்பலிலுள்ள ஜயந்தன் நாட்டருகே சென்று கரையிலிறங்குகையில் அங்கே யாதுநிகழும்?

உதங்கமுனி:—விசாக! ஜயந்தன் ஊருக்குட் செல்லுமுன் (அதாவது, கப்பலைவிட்டிறங்கியவுடனே அவனெதிரில் ஒரு பஞ்சவர்ணக்குதிரையொன்று வந்துநிற்கும். அதில் ஏறிச்சவாரிவிட அரசனுக்குப் பிரியமுண்டாகிப் பரிசெலுத்துதலில் தனக்குள்ள சமர்த்தை இராஜமோகினுக்குக் காட்டவேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவனாகி அதிலேறுவான். ஏறியவுடனே அக்குதிரை வாயுவேகமும் பின்னிடும்படியோடி அவனை ஒருதீவாந்தரத்திற் கொண்டு செல்லும். பின்னரவனைக்காண்பது கூடாதகாரியம்.

சம்புமான்:—என்னைப் பிழைப்பிக்கவந்த குருமூர்த்திகளே நான் அரசனை அவ்வாபத்தினின்றும் எவ்வாறு காப்பேன்? திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுகின்றேன்.

உதங்கமுனி:—அரசகுமாரன் குதிரைமேலேறியவுடன் மற்றொருவனும் உடனேறி அதனை நெற்றிக்குச்சரியாகத் துப்பாக்கி கொண்டு சுட்டால் அது இறந்துபடும்.

விசாகமுனி:—அவ்வாபத்தினின்றும் நீங்கினாலும் அரசனுக்குமற்றோராபத்துண்டு. அதாவது, சிங்காதனத்தேறியுட்காருகையில், மேலே

பொற்சங்கிலியால் தூக்கிக் கட்டப்பட்டுள்ள நவரத்நகிரீடத்தைத்தலைக்கு நேராகப்பொருந்தும்படி (வழக்கப் பிரகாரம்) பிராமணன் விடுகையில், அதிலொருசெந்தேளொன்றிருந்து அரசனைத்தீண்டும். உடனே வேந்தன் பஸ்பமாய்விடுவான்.

சம்புமான்:—ஐயோ! அத்தகைய ஆபத்தினின்றும் அரசனைப் பிழைப்பிக்கும் வழியை எனக்குத் தெரியச்சொல்லியருளல்வேண்டும் (என்று வேண்டிநின்றான்.)

விசாகமுனி:—அமைச்ச! அந்தக்கிரீடம் அரசன் முடிமேல்வந்து படிந்தவுடனே கிரீடத்தை எட்டியுதைத்துத்தள்ளினால் அந்தச் செந்தேள் கீழேவிழுந்து அசைவறநிற்கும். உடனே அதைக்கொன்று சுட்டெரித்திடல்வேண்டும்.

உதங்கமுனி:—அந்தகண்டத்தினின்றும் அரசன் பிழைத்தானாயினும், வேந்தன் விவாகப்பந்தரிலுட்கார்ந்துகொண்டு இராஜமோஹினிக்கு மாங்கல்யம் சூட்டியபின்னர் (இவ்வரசன் முன் ஜனனத்தில் ஓரந்தணன்மேற் பழிசுமத்திய பாவமானது) ஒரு மாயப்பசுவாய் அவ்விவாகப் பந்தரிற்றோன்றி அரசனைக் கொம்பாற்குத்திக் கொன்றுவிடும்.

சம்புமான்:—ஐயனே! இதென்ன ஆபத்தின்மேலாபத்தாய் வந்து விளைகிறதே! இவ்வாபத்தினின்றும் அரசனைக்காக்குந் திறத்தைத் தெரிந்து சொல்ல வேண்டும் என்றுவேண்டினன்.

உதங்கமுனி:—சக்ரவர்த்தி விவாகப்பந்தலுக்குப் பதினறடி தூரத்தில் மாயப்பசுதோன்றும். இருவர் நீண்டதோர்கத்தியைக்கையிற்பிடித்துச் சர்வஜாக்கிரதையாகக்குறித்த) விடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்து அம்மாயப்பசுதோன்றிய அந்தக்கணத்திலேயே அதனிரண்டு கொம்புகளையும் துணித்தெறிதல்வேண்டும். துணித்த கொம்புகள் கீழேகிடக்க மாயப்பசு முன்னே எவ்வாறு திடீரென்று தோன்றியதோ அவ்வாறே ஜடிதியில் மறைந்துபோம்.

விசாகமுனி:—உதங்க! மாயப்பசுவுக்குத் தப்பிப்பிழைத்தாலும் அரசன் இராஜமோஹினியைக் கூடிச்சுகியான். மற்றோராபத்தும் உண்டு. அதாவது விவாககாரியம் நிறைவேறியபின் அந்தப்புரத்தில் ஆட்டக்கச்சேரி நடந்தேறும். இராஜமோஹினி குதூகுலத்தோடு அதில் ரமித்திருக்கையில், திடீரென்று தேகம் நடுக்கமெய்தி முகம் வெளுத்து முடிசாய்ந்து வீழ்ந்து இறந்துபடுவாள். இதுதான் கடைசி ஆபத்து என்றார்.

சம்புமான்:—குருமார்களே! அரசகுமாரிக்குநேரும் இம்மரணத்தி னின்றும் அவளை உயிர்ப்பிக்கக்கூடுமோ?

விசாகமுனி:—கூடும். இராஜமோஹினி முடிசாய்ந்து கீழ்வீழ்ந்த அப்பொழுதே அவள் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டுள்ள இரவிக்கையைச்சின்ன பின்னமாகக் கிழித்தெறிந்து, வலது தனத்தைக்கையாற்பற்றி முலைக்காம்பை நெருடி அக்காம்பின் அடிப்பாகத்தில் ஊசியாற் கீறி மூன்று துளி இரத்தத்தைப் பூமியிற் சிந்தியவுடனே அவள்மறுபடியும் நித்திரையினின்றும் விழித்தவள்போல் எழுந்து வெட்கி நிற்பாள். பின்பு அரசனுக்காவது அரசிக்காவது யாதோரபாயமுமின்றி, புத்திரசந்தானமெய்தி சிரஞ்சீவிகளாய் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். இந்த தேவரகஸ்யத்தை நாங்கள் அறிவித்ததாக யாவரேனும் அரசனுக்குத் தெரிவிப்பராயின் அவர் கல்லுருவாகக் கடவர் என்றார்.

மந்திரியாகிய சம்புமானுக்கு ஆநந்தமேலிட்டுக்கண்களைமூடிக் கைகூப்பி அச்சந்நியாசிகளை மனமாரவாழ்த்திக் கண்டிறந்து பார்க்கையில் அம்மஹரிஷிகளை அங்குக்காணாதுவருந்தி, கடைக்குச்சென்று போஜனபதார்த்தங்களைவாங்கிக்கொண்டு கப்பலிற்சென்றான். அரசன் இவ்வளவு காலதாமதமென்னெனவினவ, அமைச்சன் இவ்வூர் வளப்பத்தைச் சின்னேரம் கவனித்திருந்தேன் என்று பதில்கூறினான். எல்லோரும் உண்டானபின் கப்பலைக்கடத்தி விவர்த்தநகர்க்கரையை யடைந்தனர். அரசகுமாரனும், இராஜமோஹினியும், அமைச்சனும் படகைவிட்டிறங்கினவுடனே, கண்டவர்மையல்கொள்ளத்தகக பஞ்சவர்ணமுடைய ஒருகுதிரைவந்து நின்றது. குதிரையேற்றத்தில் வல்ல அரசகுமாரன் அத்தெய்வப்புரவியைக்கண்டவுடனே, தனக்குப்பாரியையாகப்போகும் இராஜமோஹினிமெச்சிக்கொள்ளட்டுமென்று அதிலேறினான். உடனேமந்திரியும் அக்குதிரையின்மீதேறுமுன்னமே சித்தஞ்செய்துவைத்திருந்ததுப்பாக்கியால்வெட்டித்தீர்த்துக் கொன்றுகீழேவீழ்த்தினான். அரசகுமாரன் அச்சமுற்றுநின்று மந்திரியைநோக்கிஇக் கிடைத்தற்கரியதெய்வப்புரவியையொத்ததைநீ எதற்காகக்கொன்றுவீழ்த்தினை? ஐயோ! என்மனமெல்லாம் துடிக்கிறதே என்று வினவ, அமைச்சன் கயமர்த்தி நடப்பதையெல்லாம்பார்த்திரு என்றான். பின்னர், அரசன்வரவையறிந்த அரண்மனை உத்தியோகஸ்தர்கள் சகலாடம்பரத்துடன் எதிர்கொண்டழைத்துச்செல்லவந்தனர். இராஜமோஹினி சிவிகையிலேறினள். அரசனும், அமைச்சனும் குதிரையிலேறிச்சென்றனர்.

இப்போது அரசன்முதலியயாவரும் உண்டிளைப்பாறி சயனித்துக் கொண்டனரென்று நினைந்துக்கொள்வோம்.

மறுநாட்காலே இளவரசன் சிங்காசனத்தில் வந்தமர்ந்தான். மந்திரிகள், பிரபுக்கள், தண்டத்தலைவர், யூசைத்தலைவர் முதலினோர்வந்துட் கார்ந்தனர். நெடுநாட்களாக சபையில்லாதிருந்ததால் தாமரையில்லாத் தடாகம்போன்றிருந்தது. இப்போது இந்திரசபையைப்போற் பிரகாசித்தது. அரசன்சிங்காசனத்தேறியவுடனே பிரஜைகளெல்லோரும் 'ஜய ஜயவிஜயீபவ' என்று ஆசிகூறினர். பொற்சங்கிலியிற்றொடுத்திருந்த ரத்தினகிரீடத்தை அரசன்முடிக்குச்சரியாகவந்துபொருந்தஅவிழ்த்துவிட்டனர். அது அரசன்முடிமீதுவந்து பொருந்துவதற்குமுன்சம்புமானென்னும் அமைச்சன் திடுக்கிட்டு விரைந்தெழுந்து அவ்வரசன் முடியை வலதுகாலால் எட்டி யோருதை யுதைத்தான். சபையிலிருந்தவர்களெல்லாம் "ஹா-ஹா! கொடிதுகொடி" தென்றனர். அரசனும் திப்பிரமை யடைந்தானெனினும் மந்திரிஅவ்வாறுசெய்வதற்கு யாதோ ஒருகாரணமிருக்குமென்னும் உறுதியால் சின்னேரம் பொறுமையாயிருந்தான். உடனேமந்திரி கீழிறங்கிக்கிரீடம்விழுந்து கிடக்குமிடம்போய் அதைப் புறட்ட, அதினின்றும் மிகச்சிறிய செந்தேளொன்று தரையில்ஊர்ந்து செல்வதைக்கண்டு அமைச்சன் அதை ஒரு கூரிய கத்தியால் இரண்டு துண்டாகச்சிதைத்து நெருப்பிட்டுக்கொளுத்தினன். இப்புதுமையைக் கண்ட அரசன்முதல் அனைவரும் மந்திரி முன்னமே தெரிந்து செய்ததைப்பற்றிச் சந்தோஷித்தனர்.

சிறிதுநாட்கள் சென்றபின் ஜயந்தன்விவாகத்தைப்பற்றி நன்னாளொன்றுநியமித்து, இராஜமோஹினியின் தந்தைக்கொருகடிதமெழுதினன். அவ்வரசன் தன்மகள் திடீரென்று காணாதுபோனதைப்பற்றிவருந்தினவனாகிப் பலவேவுகாரரைப் போக்கி எங்குந்தேடச்செய்தும் புலம் கிடைக்காமல் பெருங்கவலைக்குள்ளாயிருந்தவேந்தன் ஜயந்தனுடைய கடிதத்தைக்கண்டுமனோவியாகூலமொழிந்து விவாகதினத்திற்குமுந்தி தீர்த்தநகர்க்கு வந்தனன். நடந்தேறிய விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டதுமல்லாமல், தன்புதல்விக்கும் ஜயந்தனை விவாகஞ்செய்துகொள்ள பூர்ணவிருப்பமிருந்தமையால் அரசனும் அதற்குச் சம்மதித்தான்.

விவாகத்திற்கு வேண்டியவைகளெல்லாம் சித்தமாயின. ஜயந்தனும், இராஜமோஹினியும் மணவறையில் உட்கார்ந்து கணகணவென்று பேரிகைமுழங்க, மங்கலவாத்தியங்கள்கோஷிக்க, பிராமணர்கள் ஆசிகூற, பிரபுக்கள்முதலினோர் மலர்தூவ ஜயந்தன் இராஜமோஹினி திருக்கழுத்தில் மாங்கல்யத்தைச்சூட்டினன்.

ஹா! என்ன ஆச்சரியம்! உருங்கமணி கூறியபடி விவாகப்பந்தலருகே திடீரென்று நீண்ட கூரிய கொம்பினையுடையதோர் மாயப்பசு

தோன்றியது. மந்திரியும் மற்றொருவீரனுமாக அதன்கொம்பைத் துணித்தெறிந்தனர். பிரஜைகளெல்லாம் கொடிதுகொடிது மஹாகொடிது. விவாகசுபகாலத்தில் கோஹத்திசெய்தது தகாது. ஆயினும் இங்கு பசுவருவானேன் என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கையிலேயே அப்பசுமறைந்தது. எல்லோரும் மயங்கினர். பலர் பலவிதமாக மந்திரியைத்தூஷித்தனர். அரசனோ ஏதோதக்ககாரணமில்லாமல் நமது அமைச்சன் இக்கோஹத்தி செய்யானென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

விவாக முடிந்தவுடனே எல்லோரும் போஜனஞ்செய்து தாம்பூல மருந்தி களித்திருந்தனர். அன்று சாயரக்ஷை அந்தப்புரத்தே ஆட்டக்கச்சேரி நடந்தேறியது. அதை இராஜமோஹினி உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சின்னேரத்திற்கெல்லாம் அவளுடையமுகம் வெளுப்புற்று கிருகிரென்று சுழன்றுகீழே வீழ்ந்துபோனாள். இதை எங்கோ ஒளிந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த மதிமந்திரி ஓடோடியும் வந்து இராஜமோஹினியையெடுத்துத்தன்மார்புமேற்சாற்றிக்கொண்டு அவள் அணிந்திருந்த இரவிக்கையைச் சின்னாபின்னமாகக்கிழித்தெறிந்து மார்பைக் கையிற்பற்றி, மூலைக்காம்பை நெருடி, காம்பின்கீழ் ஊசியாற்கீறி உதிரத்தைக் கீழே ஒழுகவிட்டான். இராஜமோஹினி நித்திரையினின்று மெழுந்தவள்போல் விழித்துக்கொண்டு தானொரு அன்னியபுருஷனுடைய மார்பகத்தே சார்ந்துகொண்டிருப்பதையுணர்ந்து திடுக்கிட்டு எழுந்து நாணி ஒதுங்கி நின்றாள்.

இவ்விஷயம் அரசகுமாரனுக்குத் தெரிந்து மனோவியாகூலப்பட்டு மந்திரியைப்பிடித்துக் காவலில்வைக்கும்படி உத்தரவுசெய்தான். காவலர் அங்ஙனமே செய்தனர். மறுநாள் அரசன் கொலுவமர்ந்து மந்திரியைச் சபைமுன் கொணர்ந்து நிறுத்தும்படிச்செய்து அவனை அரசன் நோக்கி இராஜதுரோகி! நேற்று நீ செய்தகாரியம் தக்கதோ? நீ ஒவ்வொன்றாகச் செய்துவந்தகாரியத்தை அவ்வப்போது நான் கண்டிக்காமல் மௌனஞ்சாதித்திருந்ததனாலன்றோ யாரும் செயற்கருங் காரியத்தை நேற்றுச்செய்யத்துணிந்தனை? சிச்சீ உன்முகத்தைப்பார்க்கவும் எனக்கு அறுவறுப்பாயிருக்கிறது. இன்றோடு உன் ஆயுள்நாளும் முடிந்ததால் உனக்குத் தூக்குத்தண்டனை விதித்தோம். என்று இவ்வாறு அரசன்வாயினின்றும் இச்சொல் வந்தவுடனே கொலைஞர் மூவர் அமைச்சன் கரத்தைப்பற்றிப்பிணித்து ஈர்த்துச்செல்கையில் அவன் அரசனிடத்து ஒருவிஷயம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள வேண்டி

யிருப்பதால் தயைசெய்து என்கருத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று அக்கொலைஞரைக்கேட்க, அவர்கள் இது அரசமுறையாதலால் அவ் வாறே மீண்டும் அமைச்சனை அரசனிடம் கொண்டுவந்தனர்.

மந்திரி அரசனையும், சபையோர்களையும் நோக்கித் தான் போஜ னபதார்த்தங்கள் வாங்கும்பொருட்டுக் கடைக்குப்போ யிருந்தபோது இரண்டு முனிவர்களசொன்ன தேவரஹஸ்யமும், தான் அரசனுக்கு உற்ற ஒவ்வொரு ஆபத்துக்களையும் நீக்கிக்காத்த யாவும் சாங்கோபாங்க மாகவெடுததுக்கூறி முடித்ததே அந்த மந்திரியைக்காணோம். மந்திரி யிருந்தவிடத்தில் ஓர் கருங்கல் இருந்தது. அதைக்கண்டு எல்லோரும் வியப்புற்றனர்.

அரசன் ஐயோ! உண்மையறியாது போனேனே! எனக்காக எவ்வளவோ பிரயாசப்பட்டு தெய்வரகஸ்ய முணர்ந்த மந்திரியை இழந்தேன். இனி இக்கலனுருவம் ஒழிந்து நமது மந்திரியைக்காண் பது எப்படி? நன்றிசெய்தவனுக்கே தீங்குசெய்த மாயாவியானேனே. இந்த கொடுமைக்கு என்செய்வேனென்று மிகவருந்தினன். இவ்வாறே இராஜமோஹினியும் வருந்தா நின்றாள்.

பின்பொருநாள் அரசன் அக்கற்சிலையைப் பெயர்த்துக்கொண்டு போய்த் தன் பள்ளியறையில் வைத்துக்கொண்டு நாள்தோறும் காலையி லெழுந்ததே ஆலயத்திற்குச்சென்று கடவுளைவணங்குவதுபோல, அர சனும் அரசியும் மந்திரியாகிய கற்சிலையினருகேவந்து அதைவணங்கி ஓ என்தந்தைபோல்பவரே! உம்மைஎப்போது பழயபடி காண்பேன்? எப்போது என்மனோதுக்கம் அகலும் என்று அரசன் சொல்வான். இராஜமோஹினி அக்கற்சிலையை நோக்கி என் மணாளர் என்னைக் காத லித்தபோது எவ்வளவோ பிரயாசப்பட்டு என்னை அவர்க்கு மனைவி யாக்கிவைத்த ஏ உத்தமபுருஷரே! உம்மை எப்போது பழயபடி மந் திரியாகக்கண்டு களிக்கப்போகின்றேன். தெய்வமே! சீக்கிரம் அருள்பா லிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பாள்.

இவ்வாறு ஆறுவருஷங்கள் கழிந்தன. அரசனுக்கு ஓரே காலத் தில் இரட்டைப்பிள்ளைகளாக இரண்டு ஆண்குழந்தைகள் பிறந்தன. அவற்றைக் கண்ணுங்கருத்துமாய் வளர்த்துப் பிள்ளைகலிதீர்ந்தவர்களா யினரெனினும் மந்திரி கற்சிலையானதுக்கம் அவர்கள் மனத்தே நீங்கா திருந்தது.

இளவரசி ஒருநாட்காலையில் தாதியர்களோடு ஆலயத்திற்குச் சென்றிருந்தாள். அரசன் பள்ளியறையிலிருந்து தன்னுடைய இரட்

டைப்பிள்ளைகள் தவழ்ந்து விளையாடுவதைக்கண்டு களித்திருந்த
போது, எதிரிலிருந்த கற்சிலையைநோக்கி கண்ணீர்விட்டழுது ஓ தாயி
னுங் கருணையுடைய தயாளுவாகிய மதிமந்திரியே! என்வயிற்றிற்பி
றந்த இப்பிள்ளைகளைப்பார்த்து நான் களிப்பதும் ஒரு களிப்பாகுமா?
நீ உயிரோடிருந்தால் என் செல்வப்புதல்வர்களைக்கண்டு எவ்வளவு சந்
தோஷப்படுவாய்! உன்னை உயிர்ப்பிக்குமார்க்கம் ஒன்றுமில்லையா?
என்று கூறி வருந்தினான். அப்போது அக்கற்சிலையினின்றும் ஒரு சத்
தமுண்டாயிற்று. அதாவது "ஓ கருணைநிறைந்த அரசர்பெருமானே!
இவ்வுலகில் நீ விரும்பத்தக்கபொருள் எதுவோ அதை எனக்கு அளிப்
பாயானால் நான் உயிர்பெற்றெழுந்திருப்பேன்" என்பதே.

அரசன் திடுக்கிட்டுப் பயந்து சின்னேரம் அசைவறவிருந்து, என
க்குரிய எல்லாப்பொருள்களையும் உனக்காக அர்ப்பணம் செய்வேன்.
நீ உயிர்பெற்றிருந்தால் இது எனக்குப்போதும் என்றான்.

உன்னுடைய அருமைக்குழந்தைகள் இரண்டினுடைய சிரங்க
ளையும் உன் கையால் கொய்து அவ்வுதிரத்தை என் மேற்பூசினால்
நான் உயிர்பெற்றெழுந்திருக்க யாதொரு தடையுமில்லை என்று மற்
றொரு சத்தமுண்டாயிற்று.

தன்னுடைய செல்வக்குழந்தைகளின் தலையைத் தன்கையால்
வெட்டவேண்டுமென்பதைப்பற்றி முதலில் சிறிது அஞ்சினனெனி
னும், மந்திரிசெய்த மகோபகாரங்களைநினைந்து, எப்படியாவது மந்திரி
பிழைத்தால் போதுமென்று, உடனே கூரிய கத்தியை எடுத்துத்
துணிவோடுகூடிய மனத்தினனாகி தன் அருமைக் குழந்தைகளினு
டைய சிரங்களைக்கொய்து அவற்றிற் சிந்திய உதிரத்தை அக்கற்சிலை
யின்மேற் பூசினான். உடனே அரசன் ஆச்சரியப்படும்படி சாபவிமோ
சனமாகி இயற்கைவடிவத்தோ டுயிர்பெற்றெழுந்தான். ஒருவரையொ
ருவர் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு சந்தோஷசாகரத்தில் மூழ்கினர்.

மந்திரி அரசனைநோக்கி அரசே! நீ என்பொருட்டுச்செய்த இம்ம
கோபகாரம் என்னே! இப்படிப்பட்ட காரியத்தை யாவர்தாம் செய்
யத் துணிவார்? இவ்வுபகாரம் என்றென்றைக்கும் மறக்கத்தக்கதன்று.
ஜகதீசன் அதற்கேற்ற நன்மை உனக்குச் செய்வானென்று தலைகளற்
றுக் கிடக்கும் அம்முண்டங்களில்சிரங்களைப்பொருத்தி, தெய்வரகஸ்
யத்தைத் தெரிவித்த முனிவர்களையும் கடவுளையும் மனத்தே தியா
னித்து அங்குச்சிந்திக்கிடக்கும் உதிரத்தை எடுத்துப்பொருந்திய சிர
சிற்பூச குழந்தைகள் உயிர்பெற்றுத் தவழ்ந்து சென்றன.

ஆலயத்திற்குச் சென்றிருந்த அரசி அரண்மனைவந்து சேர்ந்தாள். அவள் வருகையைக்கண்ட அரசன், அமைச்சனையும், தன் குழந்தைகளையும் மறைத்து, தன் மனைவியைநோக்கிப் பெண்கள்நாயகமே! நீ ஆலயத்திற்குப்போய் நெடுநேரமாயிற்றே! இதுவரையில் அங்கு யாது செய்தாயென, அவள் அரசே! நமது மந்திரி கற்சிலையாய்க்கிடப்பதை எண்ணி, அது விமோசனம் பெறுமாறு வேண்டிக்கொண்டிருந்தேன். அதனால் நேரமாயிற்று என்றாள்.

அரசன், பெண்ணே நமது மந்திரி உயிர்பெற்றெழவேண்டுமானால், நமது குழந்தைகளிரண்டையும் கொன்று அந்த உதிரத்தைக் கற்சிலைமேற் பூசினால் மந்திரி உயிர்பெற்றெழுவார் என்றான். அச்சொல்லைக்கேட்ட அரிசி நடுக்கமெய்தினள் என்றாலும், மறுகணத்தே அரசே! அவர்சிலையுருவெய்தியதற்கு நாமேகாரணஸ்தர்களாகையால், அதற்காக என்னசெய்யவேண்டுமானாலும் செய்யவேண்டுவதுதான். என்று கூறினாள். அரசன் தான்செய்த காரியத்திற்குத் தன் மனைவியும் உடன்பட்டாளென்று உவந்து நடந்தவற்றைக்கூறினான். அரிசி ஆச்சரியமெய்தி, மந்திரியைக்கண்டு "அண்ணா! உம்மை மீண்டும் காணும் பாக்கியத்தைப்பெற்ற என்போலும் அதிர்ஷ்டசாலிகள்யார்" என்று அவனைத் தழுவிக்கொண்டாள்.

இக்கதை நன்றிமறத்தல் கூடாதென்பதை உணர்த்துகின்றது.

அம்புஜாக்ஷி.

அதிகாலையில் நெடுந்தூரம் உலாவிவருதல் தேககத்திற்கேற்ற செயல்போல, தேசசஞ்சாரத்தால் பல சுகுணங்களும் பிரயோசனமும் உண்டாகின்றனவென்பதை நன்குணர்ந்த விமலனென்பவன் தன்னுடையஜனனதேசமாகிய மாலியபுரத்தைவிட்டுத் தேசசஞ்சாரம் செய்வதென்று மதுரைக்குப்புறப்பட்டான். இவனுக்கு வயது இருபது அல்லது இருபத்திரண்டிருக்கும். பேரழகும் பெருஞ்செல்வமுமுடையவன். கல்வியிற்கம்பனையொத்தவனென்னலாம். டிக்கட்டுபெற்றுப்புகைவண்டியேறி மேற்குறித்த மதுரைக்குவந்தான். அவ்வூர் அவனுக்குப் புதியதாதலால் இவனுக்கு அங்கே உறவின்முறையாராவது ஸ்னேகிதராவது ஒருவருமில்லை. தான் ஊரைவிட்டுப் புறப்படுகையில் மதுரையிலிருக்கும் சிறந்த தனவந்தனாகிய சமரபுரி என்னும் சீமானுக்குச் சிபார்சுகடிதம் வாங்கிக்கொண்டு வந்திருந்தானாகையால், அந்த

தைரியத்தால் அச் சீமான்வீட்டை விசாரித்துக்கொண்டு அங்கு போகலானான். அத் தனவந்தனாகிய பெரியமனிதனுடைய புகழானது மதுரையாநகரத்தில்மட்டுமல்ல, எல்லாவுலகத்திலும் பிரசித்தமாகப்பரவியிருந்தது. இவன் வேளாளர்குலத்திலுதித்தவன். அப்பதியில் இவனைப்போன்ற பல தனிகர்களிருப்பினும் இவனுக்குள்ள நற்குணங்கள் அவர்கட்கில்லை. இவன் ஸர்வஜனப்பிரியன். பிறவுயிர்களைத் தன்னுயிர்போலெண்ணுபவன். இத்தகைய இலக்கணங்கள்வாய்ந்த சமரபுரியினுடைய உன்னதமான கட்டிடங்களைக்கண்டு விமலன் ஆச்சரியப்பட்டானான்.

விமலன் தான்வந்திருக்கும் செய்தியைச் சமரபுரி முதலியாருக்குத்தெரிவிக்கவே, ஓராள் ஓடோடியும் வந்து விமலனை அதிக மரியாதையோடு மெத்தைமேல் அழைத்துக்கொண்டு போனான். விமலன் அங்கு நிருமிக்கப்பட்டிருந்த பலவகைய அரிய பொருள்களைக் கண்குளிரக்கண்டு முன்னினும் அதிக ஆச்சர்யமடைந்தான். பொன்மலாம் பூசிய நிலைக்கண்ணாடிகள் நான்குபக்கங்களிலும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. நான்குமூலையிலும் ஆபரணங்களோடு கூடியபெண்கள்நால்வர் நின்று அகலேந்திநிற்பதுபோன்ற ஸ்வர்ணப் பிரதிமைகள் நின்றிருந்தன. அவற்றின் பேரழகானது கண்ணொளியைக்கவர்ந்து சென்றன. இடையிடையே கைதேர்ந்த வேலைக்காரர்களாற் செய்யப்பட்டநாற்காலிகள் பல போடப்பட்டிருந்தன. அன்றலர்ந்த மல்லிகை, முல்லை, ரோஜா, மனோரஞ்சிதம் முதலியபுஷ்பங்கள் ஒன்றோடொன்று தொடுத்துக்கட்டப்பட்டுப் பளிங்குச்செப்புகளில் பன்னீர்வார்த்து அவற்றின்மேல் இடப்பட்டச்செண்டுகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பல இரவுண்டு மேஜைகள்போடப்பட்டிருந்தன. சுவர்களினிருமருங்கும் ரவிவர்மாவின் படங்களும், இங்கிலீஷ்லீலைப்படங்களும் தொடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒருபக்கம் விசித்திரகடியாரமொன்று வாத்தியம்வாசித்துக்கொண்டிருந்தது. அச் சுவர்கள் கண்ணாடிபோல் முகத்தினழகை விளக்கியது. நடந்து செல்ல அந்தரத்தக்க பலஇரத்தினகம்பளங்கள்மேற்பரப்பப்பட்டிருந்தன. இன்னும் இவைபோன்ற பலவகைப்பொருட்காட்சிகளின்மேல் தன் திருஷ்டியைச்செலுத்திக்கொண்டிருக்கையில், அவ்வரண்மனைத் தலைவனாகிய சமரபுரிமுதலியார் அங்குவந்தார். அப்போது விமலன் திடுக்கிட்டெழுந்து மரியாதையாக நின்றான். சமரபுரி கருணைததும்பும் பார்வையோடு விமலனைப்பார்த்துப் புன்முறுவல்செய்து அவனையோர் ஆசனத்திருத்தித் தானும் ஓராசனத்திருந்தான். விமலன் தன் ஜேபியில் கையிட்டு ஒரு

கடிதத்தை யெடுத்துச் சமரபுரியிடம் நீட்டினான். அவரதைப் பெற்று வாசித்து "ஐயனே! உம்முடைய வரவால் நான் புனிதனானேன். நீவிர் எனது நண்பரின்சிநேகரானதால் எனக்கும் அதிப் பிரியராய்விட்டீர். தங்களுக்கு என்னாலாகவேண்டிய காரியத்தைத் தெரிவித்தால் உடனே முடித்துத்தர சித்தமாயிருக்கின்றேன்." என்றான். விமலன் சந்தோஷமடைந்தவனாகி "உங்களுடைய நற்கீர்த்தியைப்பற்றி நான்வெகுநாட்களாகக்கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். இன்று தங்களைக்கண்டு ஆனந்தித்தேன். நான் இங்குவந்தது வேறுஉத்தேசத்தாலல்ல; தேசசஞ்சாரம் செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய உத்தேசம்" என்றான். சமரபுரி, "மிக்கசந்தோஷம். தாங்கள் என்னுடைய கிருகத்திலேயேயிருக்கலாம். இந்நகரமுழுதும் நீர் பார்வையிட்டாயிற்று" என்றான். விமலன் "ஐயா! நான் ஓர்விந்தையைக் கண்டேன். நதிதீரத்தில் அநேகஸ்திரீகள் ஸ்வேச்சையாய்சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறு எங்கள்நாட்டில் பெண்கள்வெளிச்சென்றுலாவும் வழக்கமில்லை." என, சமரபுரி, "விமல! இன்னும் என்ன விசேஷங்கள் பார்த்தாய்" என்றான். மீனாக்ஷியின் சந்நிதானத்துட்சென்றேன். அப்போது தேவிக்கு மங்களஹாரதி நடந்துகொண் டிருந்தது. அங்கேநான் பார்த்தகாக்ஷியை என்னென்றெடுத்துரைப்பேன். அத்தேவி சந்நிதியில் பரம சௌந்தரிய ஸ்திரீரத்னங்கள் நின்று தேவியைத் தொழுதுகொண் டிருந்தனர். ஹாரதி முடிந்ததும் அப்பெண்மணிக்குத் தலைவியோ அல்லது தேவமாதோ என்னும்படி ஒரு அதிசுந்தரமோஹனப்பெண் கையில் வீணையையெடுத்து சர்வஜனங்களும் சுவற்றிலெழுதிய சித்திரம்போல அசைவற்றிருக்கும்படி சங்கீதம்பாடினாள். அவள் குரலோசைக்கு எதை நிகரெனச் சொல்வேன்? யாழினொலியும், குயிலின் த்வனியும் பிறவும் அவள் த்வனிக்குநிகராகுமோ? நான் எனது சொந்ததேசத்திலும் பிறஊர்களிலும் அநேக ஸ்திரீகள் பாடக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர் இப்பெண்மணியின் அழகில் காற்றூசுக்கும் ஒப்பாகார். சங்கீதத்திலோ ஒரு எள்ளின்முனைப்பிரமாணம்கூட ஒக்குமென்று சொல்லமுடியாது. ஆகவே அப்பெண்மணியைப்பற்றி நினைத்து சந்தோஷிக்கின்றேன் என்றான். சமரபுரிமுதலியார் நீ "இப்போது பிரஸ்தாபித்த பெண்மணியை எங்கே பார்த்தாய்?" என, சுந்தரன் "ஐயா! தேவிசந்நிதியில் நானப்பெண்கொடியைக் கண்டேன். அத்தேவஸ்திரீயைக் கண்டபின் என்மனம் என்னைவிட்டகன்றது. ஈசுவரியைத்தொழவு மறந்தேன். அந்தச்சந்நிதானத்தைவிட்டு நான் வந்தவிதம் எப்படியென்று எனக்கே தெரியாது. ஹா! நண்பிர்! அம்மாது யாருடைய பத்னியோ அறி

யேன். அப்பெண்கள்நாயகத்தைக் கூடுகிறபுருஷனன்றோ தனவான்! அவனன்றோ புருஷரத்நம்! அவனன்றோ இவ்வுலகிலடையவேண்டிய வெல்லாப்பாக்கியத்தையும் பெற்றவனாவான். சிறந்த இராஜ்யதவியிலிருப்பதைப்பார்க்கிலும் அவளது பாததாமரையைத் தலைமேற்சுமந்து திரிவது அதனினும் சிலாக்கியமாம்" என்றுவிடாமற் பேசிக்கொண்டிருந்தான். சமரபுரிமுதலியார் விமலனுடைய முகாரவிந்தத்தையும் அவன் எண்ணத்தின தடிப்பையும் மனோ உல்லாசத்தையும் கண்டு "ஏ ஸிநேஹ! நீ உன் ஆருயிரினுஞ் சிறந்தவளாக நீ ஆலயத்திற் கண்ட அப்பெண்மணியை மதிக்கின்றாயோ" என, சுந்தரன் இன்னது பதில்சொல்வதென்றுதோற்றாமல் சிரத்தைத் தொங்கவிட்டான். சின்னேரத்திற்கெல்லாம் மிகுமனோரம்யமான சங்கீதத்வனி விமலன் செவியிற்கேட்டது. அவ்வோசை முடியுந்தனையும் சுவற்றிலெழுதிய சித்திரப்பாவைபோலச் சுந்தரன் அசைவற்றிருந்தான். தன்னுள் இப்போது நாம் உண்மையாகவே சங்கீதத்தைக்கேட்கின்றோமோ? அல்லது ஸ்வப்னமோஎன்றுசந்தேகிக்கலானான். தன்னெதிரிலுள்ளபொருள்களெல்லாம் நன்றாய்த்தனக்குத்தோற்றப்படுவதால் இதுகனவல்ல; நினைவேயென்று தெளிந்து பரமாநந்தபரிதனாய் அக்கண்டத்வனியில் லயித்திருந்தான். திடீரென்று சங்கீதம்நின்றது. விமலனுடைய முகத்திருந்த விகாசம் குறைந்தது. இவையெல்லாம் கண்ணுங்கருத்துமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சமரபுரிமுதலியார் புன்னகைசெய்துகொண்டே தாங்கள் தேவி சந்நிதியில் கேட்டதாகக் கூறிய சங்கீதம் இதுதானோவென, விமலன் பதில்கூறாமல் ஏதோ யோசனையில்மூழ்கினான். சமரபுரிமுதலியார் மீண்டும் "ஐயா! என்மீது காதலுடையவள் தங்கள்மீது காமுறாள். அவள்மேல் தாங்கள்கொண்டிருக்கும் பிரியமானது பலிதமாகாது. ஆகவே தாங்கள் அவ்வெண்ணத்தை ஒழித்துவிடுங்கள்" என்று புன்முறுவலோடு கூறினார். அச்சொல்விமலனுக்குத் தன்மார்பில் ஈட்டியாற்குத்தினதுபோலாயிற்று. நாமென்ன அறிவிழந்தோம்! வாய்ப்பதட்டம் உதவாதென்றுகூறும்பெரியோர்கள்வாக்குக்கற்கண்டிடவேண்டும். நம்மைவிட அறிவிலியொருவனுமிரான் என்று மனோவியாகூல மிகுதியுமுற்றுத் தலையிறங்கினான். இதைக்கண்ட தனவந்தன் "விமல! உனக்கென்னபயித்தியமா? "பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கும்" என்ற பழமொழி பொய்யாகும்போதன்றோ நீ கொண்ட எண்ணம் பழுதாகும். ஸ்திரீ ரூபம் (மாயை) யாரையும் மயக்குவது இயல்பாயிருக்க நீ வருந்துவானேன்? நீ யுண்மைகூறினாய். அதற்காக நான் சந்தோஷிக்கின்றேன். எந்தஸ்திரீயினிடத்தில் உன்னுடையநாட்டம் சென்றதோ அப்பெண்

ணாசியின் முன்னின்று நீ வார்த்தையாடுவாயானால் உன்மனம் களிப்புறும். அப்போதுதான் உன்னைப்பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் லஜ்ஜையானது உன்னைவிட்டொழியும். ஆகவே எழுந்திரு. அம்மனையாளிடஞ் செல்வோம்” என்று அவனை அழைத்துக்கொண்டு தன்பத்னியிருக்கும் க்ருஹத்துக்குட் பிரவேசித்தான். விமலன் அந்த ஸ்த்ரீமணியைக்கண்டதும் அவளை ஸ்ரீலக்ஷ்மியாகவே மதித்துத் தன் மனத்தில் வணங்கினான். சமரபுரிமுதலியார் தன் இல்லக்கிழத்தியாகிய அம்புஜாக்ஷியைக்கண்டு “பெண்ணே ! இவ்வாடவர் என்னுடைய அந்தரங்க ஸ்நேஹகர். இப்பதியைக் காணும்பொருட்டு வந்துள்ளார். இவருக்கேற்ற உபசாராதிகளை நீ செய்துவரவேண்டும்” என்றார். ஏழிசையைப்பழிக்கும் யாழ்மொழியாளாகிய அப்பெண்மணி விமலனை நோக்கி மின்னலெனப் பிரகாசிக்கும் வெள்ளியதந்தபந்தி சிறிதுதெரியப் புன்முறுவல் பூத்து “தாங்கள் கலிங்கதேசத்தினர்போலும் ! தங்களுடைய பெயரென்ன?” வென்றாள். இம்மொழி அவள்வாயினின்றும் வரவே விமலன் தேவாமிர்தமுண்டவன்போலாயினான். அம்புஜாக்ஷியினுடைய கேள்விக்கு விடையாக இவர் பெயர் விமலர். கலிங்கதேசத்தினர்தாம். குற்றமற்ற பெரியதோர் குடும்பத்திற்பிறந்த சற்குணசீலராக்கும் என்றார்.

அச்சமயத்தில் பதினாறுவயதுடைய பெண்ணொருத்தி அங்கே வந்தாள். “அவள் கூந்தலுக்கு எண்ணெயிட்டு வாரிப்பின்னி கிருஷ்ணன்கொண்டையிட்டு அதன் நடுவில் பொன்னாலாகிய திருகுபில்லை முடித்து, அதற்குமேல் வர்ணத்தால் அழகுசெய்யப்பட்ட ஒரு சிறிய கிளியொன்றும் ரோஜாபுஷ்பமொன்றும் சொருகியிருந்தாள். தோளில் செம்பட்டுக்கஞ்சுகமும், இடையில் சிகப்புப்புள்ளிகளையுடைய வெள்ளைப்பாவாடையும்தரித்திருந்தாள். பச்சைவர்ணப் பட்டாடையொன்று வலதுதோளின்வழியாக அவளுடைய மார்பிற்பரவி இடதுதோளின் மேற்புரண்டு பின்புறமாகத்தொங்கியது. அவள்கழுத்தில் காசிமாலையோடு, கிள்ளட்டிகையும், காதிற் பளபளவென்றுமின்னி அழகுசெய்யும் கம்மலோடு கத்திரிபாவலும், கையிற் காப்பும் கொலுசும், இடையில் ஒட்டியாணமும், காலில் தண்டையும் அணிந்திருந்தாள். அவள் தங்கத்தைக்காய்ச்சி யூற்றியதுபோன்ற அழகுடையவள். அவளுடைய அகன்றுயர்ந்த நெற்றியிலிட்ட சிந்துரப்பொட்டானது தளதளவென்று பிரகாசித்தது. பரந்தகண்களும், நீண்டுயர்ந்த நாசியும், திரண்டகன்னங்களும், சிவந்துமெலிந்த உதடுகளும் உடையவளாயிருந்தாள்.” இவ

ளைக்கண்ட அம்புஜாக்ஷி "கோகிலா! விமலனைச்சுட்டிக்காட்டி இவர் உன் ஜனனதேசத்தவர்" என்றாள். கோகிலா விமலனை உற்றுநோக்கிய வண்ணமிருந்தாள். சமரபுரிமுதலியார், "விமல! நீ என் மாளிகையி லேயே வசிப்பாயானால், இக்கோகிலாளின் சிநேஹமும் உனக்குக் கிடைக் கும். இவள் இவ்வூர் பாலிகாபாடசாலையில் உபாத்தியாயிருக்கிறாள். உன்னுடைய கிருகத்திலிருப்பதுபோலவே என் மாளிகையிலும் சர்வ சுதந்தரத்தோடிருக்கலாம்" என, விமலன், "ஐயனே! மன்னிக்கவேண் டும். தங்களுடையமாளிகையில் நான் வசித்திருக்கமுடியாது. வேறெங் கேனுமோரிடத்தில் நான்வசித்திருக்கும்படி உத்தரவுசெய்யவேண்டும்" என, சமரபுரிமுதலியார், "விமல! நீயேன் வெட்கப்படுகிறாய்? நீ என்னிடத்திலேயே யிருந்தால் நான் களிப்படைவேன். உன் ஸ்வதந்த ரத்திற்கு யாதொரு இடையூறும் நேராது. என்னுடைய தொழிலா ளர்களும், பதியும் உனக்குவேண்டிய உபசாராதிகள் செய்வார்கள். என்னைவிட்டு நீ அன்னியவிடத்தில் செல்லக்கூடாது." என்றார். அத ற்குள் அம்புஜாக்ஷி "ஐயா! தாங்கள் இங்கிருப்பீர்களானால் அடியாளும் தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வேன்" என்றாள். இவளுடைய மிருது வான மதுரகண்டத்தைக் கேட்ட விமலன் நல்லதென் றொப்புக்கொ ண்டான்.

பின்னர் எல்லோருஞ் சேர்ந்து நாள்தோறும் உயர்ந்த ஷட்வித பதார்த்த பரமான்னம்புசித்து, வாசனைகலந்த வெற்றிலைப்பாக்குத்தின் றுண்டு, அம்புஜாக்ஷியும், கோகிலாளும், விமலனும் சமரபுரிமுதலியா ரும் மேல்மாடியிற்சென்று உன்னதாசனத்திலிருந்து தம்பதிகளிருவ ரும் விமலனோடு விளையாடுவதும், கோகிலாளைப்பற்றி ஏதாவது வேடிக்கையாய்ப் பேசுவதுமாயிருந்தார்கள். கோகிலாள் எப்போதும் விமலனைப் பார்த்துப்பார்த்து பெருமூச்சுவிடுவாள். மோகதிருஷ்டி யோடு விமலனைப்பார்ப்பாள். ஒருநாள் இரவு விமலன், தன் நாயகா கிய பிரபுவைப்பார்த்து இதுவசந்தகாலமாகவும், பூர்ணசந்திரப் பிரகாச மாகவும் இருப்பதால் ஏதேனும் பாடினால் அதிரசமாயிருக்கும் என்று சொல்லி வாய்மூடுமுன் அம்புஜாக்ஷி தன் எதிரிலிருந்த கோகிலாளை நோக்க அக்குறிப்பறிந்த அவள் திடுக்கென்றெழுந்துபோய் வீணையைக் கொண்டுவந்து அம்புஜாக்ஷியினிடம் கொடுத்தாள். அவள் சுருதிகூட்டி க்கொண்டிருக்கையில் பிரபு மெத்தையைவிட்டுக் கீழிறங்கினார்.

அம்புஜாக்ஷி சுதிசெய்தவுடனே சின்னேரம் ஆலாபித்து அடி யில்வரும் பாட்டைப் பாடினாள்.

இராகம்-கலியாணி. தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

வரவரஎன்மீதிற் கிருபைபிரிவதென்ன ...
மாயம் - சொல்லுவாய் ... ஞாயம்...

அநுபல்லவி.

கரணமும்மலமும் ... ... காமாதிகளோ ராறுங்
கடந்தைம்புலனடக்கி நித்திபாநித்திய த்தைத்தேறும்
பரமஞானியரன் பாய்ப்பூசிக்கும்பேரின்பப்
பழமுதிருந்தரு ... ... வேமறைமுடிவே
முழுவதிரும்பது ... ... மாபுரிவடிவே

வரவர.

சரணங்கள்.

நம்பிநின்றவர்கள் வெம்பிநின்றழ நடந்திடுயுகவதர்மமோ-முன்
னுளியேயுனதுபாததாமரையை நாடிடாமையினோர்கர்மமோ
வம்புசெய்வோர்கட் ... ... கதிட்டானுகூலமோ
மருவும்எளியனுக்கு ... ...விபத்தானகாலமோ
இம்பர்மகத்துவமில் ... ... லாதவுருக்கோலமோ
இதுதொழில்நன்றல ... வேயெனுமனமோ
துதிதனில்அன்பில ... ஞகியசினமோ

வரவர.

அலைந்தலைந்து திரிகுரங்குளந்தனையறிந்திடும்படிசெய் வேஷமோ-கிட்டி
அடுத்தவர்க்குநிதம் அளித்தளித்துக்கையில் அரைக்காசும் இல்லாத
[தோஷமோ
கலந்திருக்கும்பித்தன் உரைத்ததுர்ப்போதனையோ
கருதுந்தக்கனிடத்திற் ... பிறந்துற்றசாதனையோ
குலைந்தென்போல்பவர்செய் கூசலின்வேதனையோ
குவடிசையுங்கன ... காசலக்குறியோ
நவமருமங்கைபர் ... ... பேதமைநெறியோ

வரவர.

வானமேலாகமக வானுமாலயனு ... ...மாசிலாதுபணி நாயகி-நிதம்
வந்திறைஞ்சினிய அன்பர்சிந்தையில் ... அமர்ந்தபஞ்சமலர்ச்சாயகி

காணுலாவுமுனி ... ...வோர்மகிழுந்தெருளே
காமியப்பன்தமிழ் ... ... நிலைக்கநிற்கும்பொருளே
ஞானவாசகத்தியா ... ... கேசர்மகிழருளே
நலனிலகும்பது ... ... மாசனத்திருவே
வலனுயரும்பெரு ... ... மாதவவுருவே
வரவர.

இவ்வாறு பாடிமுடிந்ததே விமலன் ஆநந்தக்கடலிலாழ்ந்து கரைதெரியாது தத்தளித்திருந்து என்ஜன்மம் சாபல்யமாயிற்று. இப்பேதைமனம் இன்னொரு பாடல் கேட்க விரும்புகின்றது என, மீண்டும் பாடத்தொடங்கினள்.

இராகம்-தோடி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

எந்தாய் மனம்இரங்கி வந்தாதரணைசெய்ய*
இதுசமயஞ்சமயமே ... ... *

அநுபல்லவி.

செந்தாமரைத்தளமுந் ... திகழ்ந்தவெண் தரளமும்
வந்தாடியகுளமும் ... ... வளமும் பரிமளமும்
மதிலு மன்னுகொடி ... யிலங்கு சோதியும்
கதலிதென்னவனம் ... ...நிறைந்த வீதியும்
மருவு திருமயிலை ... ...நகரி லுறைகமலை
பொருது நெடுமயிலை ... ... யனைய விழியமலை
மாரி சூரி காம ... ... ரூப நாயகி
வீரி த்ரீ நீலி ... ... யோக நாயகி
வானயன் வகுத்தருளும் ... ... வானகமு தன்மும்மை
யானவுலகத்துயிரை ... ... யாளவரும் எல்லம்மை
எந்தாய்.

சரணங்கள்.

ஜநநசாகரத்தினிற்சுழன்று ... *

தந்தைதா யிருவ ... ... ருஞ்சையோ கமுற
விந்துசோணிதநி ... ... றைந்துகூடிவரு

ஜநந.

தன்னிலே யதார்த்த... ... ...மோரா தலமரு
சஞ்சித பிராரத்த ... ... ஆகா மியமுறு

ஜநக.

தளர்பெண் ணாசையொடு ... ... மண்ணாசை மிகுதுயர்
கிளர்பொன் னாசைசெல ... ... வொண்ணாத வசைபெறு

ஜநநசாகரத்தினிற் ... ... கழன்று-மயங்கிச்
சமுசாரசேற்றிற்சிக்கி ... ... யழன்று ... ... *
மனதுகட்டுப்படாமல் ... ... சுழன்று-நிதமும்
வல்வினைத்துயரத்தால் ... ... அழன்று ... ... *

சினமய லிற்சிறந்து ... ... சித்த மகிழ்துறந்து
கனக பதமறந்து ... ...கவலைக்கா ளாய்ப்பிறந்து

கமரி லேயமுணர்ந்த ... ... யுருத்த தெனநிலே
யமையு நாள்களவை ... ... யொழித்து முதியவர்

கண்ட கண்டவுல ... கெங்கும் வம்பனென
வம்பு கன்றிடபு ... . லம்பல் கொண்டுபல

காலமும் விகாதவழி ... வேயிணைந்துய் யாமலே
வேளையடி யேன்மிசை ... பராமுகஞ்செய் யாமலே

எந்தாய்.

சந்நிதிதனைவலம்புரிந்து .... *

சங்கொடு துந்துமி ... ... பம்பைமி ருதங்கமு
ருந்தவில் பைங்குழ ... கொம்புமு ழங்கிடு

சந்நிதி.

சதிர்பொ ருந்துமட ... ... மயில்கள் செம்பதும
அடிசி லம்பசைய ... ... மிகுந டங்குலவு

சந்நிதி.

தவத் தின்முக் கியத்து ... ... முனி வர்கள் திரு
உளத் தினிற் களித்து... ... மிகத் துதி பெறு

சந்நிதிதனைவலம் ... ... புரிந்து-வளருநன்
சரித்திரங்களைநன்குய்த் ... ... தெரிந்து ... ... *
பின்னமானமுடைநடை ... ... பிரிந்து-புவியில்
வேறுநெஞ்சம்வையாமற்... ... ... பரிந்து ... ... *

மன்னன்ப ரொடுகூடி ... ... மலரடி யிணைநாடிப்
பன்னுநின் துதிபாடிப்... ...பரமா னந்தக்கூத்தாடிப்

பவத்தின் வழி ... ... யுதித்த பிறவிகடளை
யறுத்து நல ... ... வியப்பி னுடனலர்தரு

பாரினி லேபசி ... ... யாதனை நோய்களில்
லாமையில் லாதுநல்... ... ... வாழ்வது மேவிசு

பம்பெற நினைந்துமுன் ... னெடுத்திருகை கட்சேர்த்து
கும்பிடல் புரிந்தனன் ... ...முகத்தைவிழியாற்பார்த்து

எந்தாய்.

புரந்தரன்பணிமஹாதேவி ... ... *

பொற்புறு மற்புத ... ... கற்பக நற்றரு
சொர்க்கந கர்க்கொரு ... ...கர்த்தனெனத்திகழ்

புரந்தரன்.

புயல்வா கனமொளிர் ... ... அயிரா வதமுடல்
பயிலா யிரவிழி ... ... வயிரா யுதமுள

புரந்தரன்.

புனித முற்றநற் ... ... கியானமுளகின்னரர்கிம்
புருடர் சித்தவித் ... ... தியாதரர்கள் நின்றுதொழு

புரந்தரன்பணிமஹா... ... ...தேவி-வணங்கிப்
போற்று தவர்க்குவச்ச ... ... நாவி ... *
கரங்குவிப் பவர்க்குச்சந் ... ... சீவி-வகுத்துக்
கருதரிய வுலகுக் ... ... காவி ... *

நிரந்தரப் பொருளாதி... ... நித்தியா நித்யவினோதி
துரந்தரி தர்மநீதி ... ... சுகுணிநற் சகசோதி

சுந்தரி கடூரி ... ... மங்கலை யுதாரி
யந்தரி விகாரி ... ... சங்கரி யகோரி

சுமுக வாணி ... ... மகுடவேணி புராணி
இமய தாணி ... ...யரவப்பூணி கல்யாணி

தோமகற்றும் பூரணவி ... லாசமுறு காரணி
காமியப்பன் பாடலி... ...லுல்லாவிவாரா் [illegible]ணி

எந்தாய்.

இவ்வாறு பதினொரு தினங்கள் சென்றன. பன்னிரண்டாநாள் காலையில் முதலியார் விமலனைப் பார்த்து "நண்ப! நான் தஞ்சைமாநகரத்திற்கு ஒரு அவஸ்யமான காரியார்த்தமாகச் செல்லவேண்டி யிருக்கிறது. கடவுள் உன்னை நல்லசமயத்தில் இங்கனுப்பினர். நான்வர சற்றேறக் குறைய ஒருமாதம் செல்லலாம். அதுவரை என்பத்தினியை நீ பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்றான். விமலன் வெகு கஷ்டத்தோடு கூடிய மனமுடையவனாகி முகஞ் சுருங்கி "ஐயனே! எளியேனுக்கு வேறு யாதேனுமொரு வேலைவைத்துச் சென்றால் அதை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துவருவேனே யன்றித், தாங்களில்லாத வேளையில் என்னை இங்கு வசிக்கச் சொல்வதைப்பற்றி நான்தடுப்பதற்காக மன்னிக்க வேண்டும். அதுநற்காரியமல்ல. நான் என்பதிக்குச் செல்கின்றேன்" என்றான். சமரபுரிமுதலியார் "சினேகா! நீஉன் பதிக்குச் செல்வாயாகில் என்மனம் மிகத்துன்பப்படும். என்பத்தினியின்மேல் உனக்குப் பிரியமுண்டு. அப்படியே அவளும் உன்மேல் ஆசைகொண்டிருக்கிறாள். ஆகவே உங்களிருவரையும் நான் இவ்விடத்தில் நிறுத்துகின்றேன். உனக்குயாதொரு கஷ்டமும் உண்டாகாது. வீட்டுவேலைகளை யெல்லாம் குமஸ்தாக்கள் செய்துவிடுவார்கள். என்பத்நியோடிருந்து சுகமாய் காலங் கழிக்கலாம் என்று கூறி சேவகனையழைத்து வீட்டைபத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி உத்திரவுசெய்து, தன்மனையாளிடத்தில்தான்பிரதேசம் போவதைத்தெரிவித்தான். அவள் மெய்யன்போடு அவன்பாதத்தில் விழுந்து பணிந்து விடை கொடுத்தாள். இச்செய்கைகளெல்லாம் விமலனுக்கு ஆச்சர்யத்தை யுண்டுபண்ணிற்று.

அம்புஜாக்ஷி தன்கணவன் உத்தரவுப்படி விமலனுக்கு சர்வோபசாரங்களும் செய்வாள். வேடிக்கையாகப்பேசி விளையாடுவாள். இவளுடையநடக்கையெல்லாம் விமலனுக்குவியப்பைத்தந்தது. கோகிலாளும் இவர்களோடு சிற்சிலசமயங்களில் ஒன்றுசேர்ந்திருப்பாள். ஆனால் இவர்களுடைய ஒற்றுமையைக்கண்டு கோகிலாள் பொறுமையுற்று திடீரென்று அவ்விடம்விட் டகல்வாள். கோகிலாளுடைய நாட்ட மெல்லாம் விமலனிடத்திலேயே சென்றது. இவள்கருத்தை விமலன் ஒருதரமாவது கவனித்தவனல்ல. கோகிலாளுக்கு அம்புஜாக்ஷியின்மேல் பொறுமையுண்டாயிற்று. ஆகவே அவள்முன்போல் அவர்களோடு சேருகிறதில்லையெனினும் இவர்கள் என்னபேசிக்கொள்கிறார்க ளென்பதைப் பற்றிமட்டும் ஒதுங்கியிருந்து செவிகொடுத்துக்கேட்பாள்.

ஒருநாள் இரவு விமலன் தன் அறையில் படுத்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தவன் இரண்டாஞ்சாமத்தில் விழித்துக்கொண்டபோது தன்பக்கத்தே கோகிலா நின்றிருப்பதாக அங்கு எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கு வெளிச்சத்தால் நன்குணர்ந்தான். அவனுக்குத் தேகம்நடுக்கிட்டு அச்சமுற்று அவளைநோக்கி நீ இந்நேரவேளையில் இங்குதனித்துவருதல் கூடுமோ? தலைவிகண்டால் என்னமாய்முடியும்? இந்தக்ஷணமே இவ்விடம்விட் டகலுதி என்று வற்புறுத்தினான்.

கோகிலாள்:—என் ஆசைக்கினிய ஆரங்கனே! இப்போது உண்மையாக எனக்குள்ளஎண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகின்றேன். நான்உன்மேல் நெடுநாளாகக காதல்கொண்டிருக்கின்றேன். நீ இங்கு வந்தநாள்தொட்டு நான் வயிறார உண்டிலேன். மற்றைச்சுகங்களையும் தவிர்த்தேன். உன்னுடைய பேரழகென்னும் விஷம் தீண்டப்பெற்று மயங்கியுள்ளேன். ஆகவேநீயேஎனது இன்பநாயகன். என் இஷ்டத்தைத்தவிர்க்கலாகாது என்று வேண்டினாள். விமலன் மிகநடுநடுங்கி நமக்கு கிரகசார மிருந்துதான் இவ்விடத்திற்கு நம்மை இழுத்துக்கொண்டு வந்ததென்று மனம் புழுங்கி, ஒருவாறு மனதை திடப்படுத்திக்கொண்டு "சிச்சி! இதென்னசெய்கை; கீழ்மக்களைப்போல் நடக்கின்றாய். என்சயனகிரகத்தில் நீதனித்து வந்து ஒழுங்கீனமான சொற்களைச் சொற்றல் தக்கதன்று. தலைவிபார்த்தால் மோசம்வரும்" என்றான்.

கோகிலா:—என்ன சொன்னாய்? எஜமானியா? (பற்களைநெறநெறவென்று கடித்தல்) அவள் என்னை அதிகாரம் செய்ய அவள்யார்? அவளுக்குநான் அஞ்சவேண்டியதில்லையென்பதை நீ உன்மனத்தே நிலைபெறக்கொள் (என்று ஆர்ப்பரித்தாள்.)

விமலன்:—தூர்த்தே! நீ என் எதிரில் நில்லாதே. நீ களங்கமான மனமுடையவள். நிஷ்களங்கமாயிருந்த என்னை சோதனைசெய்யவந்தாயோ? அல்லது உண்மையில் தீயகாரியத்திற் பிரவேசித்து என்னை அசுத்தனாக்கித் துன்பத்தை அநுபவிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று வந்தனையோ நான் உணரேன். எப்படியானாலும் உன்னுடைய நடக்கை ஒழுங்கீனமானதால் என்னெதிரே நிற்காதே (என்று கடுகடுத்துப் பேசினான்.)

கோகிலா:—என்னசொன்னாய்: நானொழுங்கீனமானவள்? உன்னைப்பாட்டி அப்புறாகஷியின் ஒழுங்கீனத்தை வெளிப்படுத்திப் பின்பு உன்னோடு பேசுகின்றேன் (என்று அதிகோபத்தோடு அவ்வறையைவிட்டகன்றாள்.)

பின்னொருசமயம் விமலனும், அம்புஜாக்ஷியும் தேவிசந்நிதிக்குச் சென்றனர். அன்று மீனாக்ஷி ஸௌபரமான தேஜஸோடு ஜ்வலித்திருந்தாள். சந்நிதி நிஶ்சப்தமாயும் மனோல்லாஸமாகவும் இருந்ததால் அம்புஜாக்ஷி தன் யாழினுமினிய கண்டத்வனியால் சங்கீதம்பாடலானாள். இவளுடைய சங்கீதத்தைக்கேட்டு மெய்ம்மறந்துநிற்கும் விமலன் அந்தச்சமயம் அதைச் செவிகொடாதவன்போலிருந்தான். இதையறிந்த அம்புஜாக்ஷி "எந்த ஆடவன் பலதரம் என்னுடைய பாடலைக்கேட்டு ஆநந்தித்திருக்கின்றானோ அவனே இப்போதுவெறுப்புற்றிருக்கின்றான் போலும்" என்று குறிப்பாய்மொழிந்தாள். விமலன் "கரும்புதின்னக் கூலிவேண்டுவாருமுளரோ? தேவாமிர்தம் சிரமமின்றிக் கிடைக்குமானால் அதை ஆவலோடு விரும்பிப் புசியாதவன் யாவன்?" என்று மீண்டும் யாதோ சொல்ல வாயெடுத்தவன் வாளாவிருந்தான். "புவாபுருஷரே! தாங்கள் காரணமின்றி என்மீது அந்தரங்கத்தில் அவநம்பிக்கை கொண்டிருப்பதால், இனி உம்மோடுபேச நான் வல்லவளன்று." என்றுகூறி சந்நிதியைவிட்டுச் செல்கையில், அகன்றவாசற்படி தடுத்து அம்புஜாக்ஷி கீழேவிழுந்தாள். பிரஜைகள் சிவசிவாவென்று ஆரவாரித்தனர். விமலன் விரைந்துசென்று அவளைத்தீண்டியெடுத்து நிற்கவைத்தான். அவள் சிறிதும் வெட்கமின்றி மனோல்லாசமாகவே நடந்து சென்றாள்.

விமலன், இன்னும் அவளோடு பேசிலன். அம்புஜாக்ஷிமுகத்தில் கருணாரஸம் தோற்றியது. அவள் ஐயா! எனக்குநேர்ந்த எதிர்பாராத அபாயத்தினின்றும் காத்தருளிய உமக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன் என, விமலன் தன்னுள் ஏதோ நாணினவனாகிக் கீழேவிழுந்தவர்களை எடுத்துநிறுத்தியதுகூட ஒருசகாயமாமா? வென்றான். பின்னரிருவரும் பேசியும் சிரித்தும் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர். விமலன் தன்னுடைய ஆபத்ஸமயத்தில் காத்த விஷயத்தை எல்லோரிடமும் சொல்லிச்சொல்லி அம்புஜாக்ஷி களித்திருந்தாள். இதைப்பற்றிக் கோகிலாள்மட்டும் பொறாமைகொண்டாள்.

இப்போது இரவு பத்துமணியிருக்கலாம். எல்லோரும் உண்டு களித்துக்காடாநித்திரையிலிருக்கின்றனர். கோகிலாள்மட்டும் நித்திரையின்றி யாதோ ஒன்றைச் சிந்தித்துக்கொண்டே மேலுப்பரிகையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தாள். அன்று அமாவாசை யாகையால் கள்ளர் சிலர் சமரபுரிமுதலியார் வீட்டுக்குட்புக நாலைந்தியை வைத்துக்கொண்டு வழிபார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். இதையுணர்ந்த கோகிலா அவர்

களை நட்புசெய்துகொண்டு தான் எல்லா இரகசியங்களையும் தெரிவித்து விடுவதாகவும், அவ்வீட்டு எஜமானியைக் கொலைசெய்துவிடவேண்டுமென்றும், அவ்வீட்டின் மற்றோரறையில் நித்திரைசெய்யும் விமலனை யாதொரு உபத்திரவமும் செய்யவேண்டாமென்றும் தெரிவித்தாள். கள்ளர் அவள்மொழிக்கிணங்கி அம்மாளிகைக்குட் பிரவேசித்தனர். இதற்குள் கோகிலா விமலன் சயனக்கிரகத்துட்புகுந்து அவனை விழிக்கச்செய்து "நீ அரவம் செய்யாமல் என்னுடன்வா. கள்ளர்கள் இம்மாளிகைக்குள் பிரவேசித்திருப்பதால் உன்பிராணனை நான் இரக்ஷிக்கின்றேன்." என்றனள். கோகிலா அர்த்தராத்திரியில்வந்து ஆபத்தானசொல்லைச் சொன்னதனால் திப்பிரமைகொண்டவனாகி "கோகிலா, நீ சொன்னது எனக்கு நன்றாய் கேட்கவில்லை. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சிறிதுதூரத்திலிருந்து திடீரென்று அம்புஜாக்ஷியின் இனிய குரலோசை மிக்க பரிதாபமாய்கேட்டது. விமலன் அரையிற்கட்டியிருந்த அங்கவஸ்திரம் அவிழ்ந்ததையும எடுத்துக் கட்டாமல் கௌபீனத்தோடு விரைந்தோடி அம்புஜாக்ஷியிருந்த அறைக்குட்சென்றான். இதனிடையேகோகிலா விமலனைப்போகாதபடி தடுத்தாளெனினும் அவள்சொல்லை அவன்பொருள்செய்யவில்லை. அங்கு அப்போது நடந்துகொண்டிருந்த கோரசெய்கையைக்காண விமலன் மனஞ்சகியாமல் குறுந்தடியொன்று கைக்கொண்டுதன்னைஎதிர்த்த ஒவ்வொருகள்ளர்களினுடைய மண்டைமேற்சிதறவடித்து வீழ்த்திக்கள்ளர்களினிடமிருந்த எல்லாஆயுதங்களையும்கைப்பற்றினான். அம்புஜாக்ஷி தன் வலதுதோளிற்பெருகும் உதிரத்தோடுசும்மாவிராதுஎதிர்த்துப்போர்செய்யும் திருடரைக்கத்திகொண்டு தானும் எதிர்த்து வெட்டினாள். இதற்குள் அவ்வரண்மனைக் காவலர் முதலானோர் வந்துசூழ்ந்து திருடர்களைப்பிடித்துக் காவல்செய்தனர். அம்புஜாக்ஷிக்குப்பட்ட காயத்துக்குத்தக்க மருந்துபூசினார்கள்.

"குற்றமுள்ளநெஞ்சம் குறுகுறுக்கும்" என்றபடி கோகிலா தான் செய்யத்தகாத காரியத்தைச்செய்ததைப்பற்றியெண்ணி மிகவும்வருந்தினாள். மறுநாள் அம்புஜாக்ஷி, கோகிலாளை வரும்படி சொல்லியனுப்ப, தன்குற்றத்தை விமலன் சொல்லிவிட்டானோவென் றெண்ணினவளாய் நடுக்கத்தோடு அவள் வருவதைக்கண்டு, அம்புஜாக்ஷி ஸ்நேகபாவமாய் "கோகிலா! இன்றென்ன முகாரவிந்தம் வாட்டமுற்றிருக்கின்றதே. நேற்றுநடந்தசோரத்தால் உனக்குபயமுண்டாய் நித்திரைவரவில்லையோ?" என்றாள். கோகிலாளுக்கு அவள் சொல்லிய சாந்தமொழியானது ஒரு ஈட்டியை அவள் மார்பகத்தே சொருகியதுபோலிருந்தது. அவள் ஏன்

றும்பதிலுரையாமல்விமலனைப்பார்த்தவண்ணமிருந்தாள். அம்புஜாக்ஷி "கோகிலா! நீ ஏன் பயப்படுகிறாய்? எனக்கு யாதொரு தொந்தரையும் நேர்ந்திலது. நீ அச்சப்படவேண்டாம்என்றாள். இவர்களுடையஒருமைப்பாட்டைக்காணச்சகியாதவளாகிய கோகிலா அவ்விடம்விட்டகன்று போய்த் தன்மனதில் எதையெதையோ தானேநினைந்து துன்புற்றாள். பின்பு மனந்தேறி விமலனுக்கு ஒருகடிதம்வரைந்தாள். அன்றிரவு விமலன்படுத்திருக்கும் சயனக்கிரகத்துள் ஒருதாதிவந்து விமலனிடம் ஒரு கடிதத்தைக்கொடுத்தாள். அவனதைப்பிரித்துவாசித்தான். அம்புஜாக்ஷி தன்னைப்பார்க்க வரும்படி கடிதமெழுதி யிருக்கிறாளென்று அயர்ந்து நின்றான். இங்கு இந்நேர வேளையில் போவது யுக்தமாகுமா வென்று நீளயோசித்தான். என்ன சங்கதியோ பார்த்துவருவோமென்று துணிந்து கடிதம் கொண்டுவந்தவளுடன் சென்றான். இவன் போய்க்கொண்டிருக்கையில் ஒருபெண் மற்றொரு ஆடவனுக்கு விமலன் போவதைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தாள். அப்படிக் காட்டிக்கொண்டுநின்ற பெண் "என்சொல்லை இப்போதாவது நம்புவீர்களோ?" வென்றாள். அந்தப் புருஷன் பெருமூச்சோடு இன்னு மென்ன சந்தேகம்? இப்போதே இதோ ஒருநிமிஷத்தில்கொன்று விடுகிறேன் என்றான். கோகிலா, "நீங்கள் மெதுவாக அவன்பின் தொடர்ந்து செல்லுங்கள்" என, அவன் நல்லதென்று அவ்வாறே தொடர்ந்தான்.

தன் அறைக்குவந்த விமலனைக்கண்ட அம்புஜாக்ஷி விமலா! வரவேண்டும். ஏன்கூசிநிற்கின்றாய்? சிலபுருஷர்கட்குஸ்திரீகளைக்கண்டால் சங்கோசமுண்டாவதை நான் பலதடவைகளில் பார்த்திருக்கின்றேன். நீ இந்தவேளையில் அந்தஅச்சத்தைத் தவிர்த்து என்னிடம் வரவேண்டும் என, விமலன் பாவைபோல் அசைவற்றிருந்தான். மீண்டும் அம்புஜாக்ஷி "ஐயா! உன்மேல் நான் மிக்க பிரீதிகொண்டுள்ளேன். நீ இச்சமயம் என் இஷ்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். உன்னைநான் பலதடவைகளில் சோதித்திருக்கிறேன். அன்று நான் ஆலயத்தில் விழுந்தது கூட உன்பிரியத்தைப் பரீக்ஷிக்க வேண்டியே யென்றாள். விமலன்பேராச்சரியத்தோடு "என்னைப்பரீக்ஷிக்கவா கோயிலில் குப்புற விழுந்தீர்கள்! நான் இதுவரையில் உங்களை என் மாதாவைப்போல நினைத்திருந்தேன். உங்களிடத்தில் நான்பலதடவைகளில் அனுமானித்ததுண்டு. ஆனால் அதை ஒருபொருட்டாய் ஊன்றிப்பார்த்திலேன். இன்று உங்களை ரூபத்தில் மட்டும் இலக்ஷ்மிக்கொப்பாகச் சொல்வேன். தங்களுடைய நடவடிக்கை என்பாரைப் பிளக்கின்றது. நானொரு விசுவாசகா

தகன் போலத் தலைவனுக்குத் துரோகம் நினைப்பேனோ? என்னையும் நம்பி அவர் பிரதேசஞ்சென்றார். நீங்களோ அவர்களிக்கும் பத்தினி. உங்களுடைய பார்த்தா திரவிய சம்பன்னர். அவற்றோடு அழகும் அருளுமுடையவர். இத்தகைய நற்குணசீலரைவஞ்சித்துத் தாங்கள் இவ்விழிகுண காரியத்திற் பிரவேசிக்கத்துணிந்தது தக்கதன்று. நான் உங்கள் கடிதத்தைக்கண்டு காமபரவசனாய் வந்தவனல்லன். உமக்கு இந்த மொழியைச் சொல்லவே வந்தேன். நான் உங்கள் விஷயமாக என்மனையோடு யுத்தஞ்செய்து துர்ப்பலனானது ஸத்யமே. ஆனால் இப்பொழுது என்மனதை [illegible]லத்தோடு வைத்து நான் அதைத்தாஷிக்க வல்லனாயினேன். இப்பொழுது நீங்கள் எனக்குத்தாய். நான் உங்களுக்குப் புதல்வன் என, "விமலன் பரிசுத்தன், விமலா! நீயே நற்குணமுடையவன்" என்று பெருஞ்சத்தமிட்டுக்கொண்டு நமது சமரபுரிமுதலியார் ஓடோடியும்வந்தார். தான் அவ்வாறு ஓடிவருகையில் கோகிலாளையும் பிடித் திழுத்துக்கொண்டு வந்தார். திடீரென்றுண்டாகிய கூக்குரலையும், அக்கூக்குரலுடைய சமரபுரிமுதலியார் தன்னெதிரில் வந்துநின்றதையும் கண்ட விமலன் திப்பிரமையும் வியப்புமுற்றவனாகின்றான். முதலியார் புன்னகையோடு "கோகிலா! உன்னுடையமுயற்சியே பலித்ததல்லவா?" என்றனர். அவள்கூச்சத்தோடு தலையிறங்கி விமலன்பால் நான்செய்த முயற்சி வீணாயிற்றென்றாலும், உமது மனைவி விமலனிடத்திற்கொண்டிருந்த கருத்துவெளிப்பட்டது." என்றாள். முதலியார் "அடி துர்த்தே! அவள்விஷயத்திலும் நீ இப்போது கற்பிக்கும் வார்த்தை பொய்யாயிற்று. இந்த விமலனைப் பரீக்ஷை செய்யும்படி நான் என்மனைவிக்குக் கற்பித்தபடி ஒரு எழுத்தாவது பிசகாமல் நடந்து என்னைக் களிப்பித்தாள். இதனால் பார்ப்பவர் ஏதாவது சந்தேகிக்கக்கூடுமெனினும் என்னுடைய பத்நி அனங்கனேவந்து எதிரில்நின்றாலும் ஏறெடுத்துப்பாராள். முடிவாகச்சொல்லவேண்டுமானால் என்னைத்தவிர அவள் வேறொருவனைப் பரிசியாள். ஆனால், என்சொற்படி எதுசெய்யவேண்டுமானாலும் தடைசெய்யாது முன்னின்று அக்காரியத்தை நடப்பித்து என்னைச் சந்தோஷிப்பிக்கப்பண்ணுவதிலேயே அவளுக்குப் பிரிய மதிகமென்றான்.

இவ்வார்த்தைகளால் விமலனுக்குவியப்புண்டாயிற்று. அங்குநின்றுகொண்டிருந்த கோகிலா எப்படியோ அவ்வறையைவிட்டு மெல்ல நழுவினாள். மறுநாளுதயத்தில் புருஷன்மனைவியிருவரும் ஏகாசனத்திலுட்கார்ந்து சிங்காரத்தோடு அதிரசமான வார்த்தைகளாடிக்

களித்திருந்தனர். விமலனுடைய நன்னடக்கையைக் கண்டதுமுதலாக சமரபுரிமுதலியாருக்கு அவன்மீது மிக்கபிரீதி யுண்டாயிற்று.

முதலியார்:—விமலா ! முதன்முதல் அம்புஜாக்ஷியைத் தேவி சந்நிதியிற் கண்டபோது அதி ஆச்சரியமுற்றாயே ! நேற்றையதினம் இவள் உன்பால் துர்நடக்கை நடக்கவெண்ணியதுபோல் உனக்குத் தோற்றிய அந்த நிமிஷம் உன்னுடையமனம் மிக வருந்தியிருக்கு மென் றெண்ணுகின்றேனென்றான். "நடந்தனவெல்லாம் ஒரு ஸ்வப்பனத்திற்கண்ட காக்ஷிபோல் எண்ணியிருக்கின்றேன்" என்று விமலன் பதில்கூறினான்.

முதலியார்:—ஸ்திரீகளைத் தம்மிஷ்டம்போல் நடக்கவிடுவதனால் யாதொரு கெடுதலும்நேராது. உன்னுடையதேசத்தில் ஸ்திரீகளுக்குச் சுதந்தரந் தருவதில்லையென்று தெரிகிறது. பெண்களைப் புருஷர்கள் கட்டுப்படுத்தி அவர்களை மிருகங்களைப்போலெண்ணி அடக்கியாள்வது அவ்வளவு உசிதமானதல்ல.

விமலன்:—தாங்கள் ஸ்திரீகளுக்கு இத்தகைய ஸ்வதந்தரம் கொடுத்திருப்பதை நன்மையென ஒருநாளும் ஒப்பேன். அவ்விஷயத்தை இப்போது நினைத்துக்கொண்டாலும் என் உடல்மிக்க நடுக்க மெய்து கின்றது.

முதலியார்:—எவ்வெப்பெண்களுக்கு எவ்வெவ்வகைச் சுதந்தரங்கள் தரலாமோ அவ்வவ்வகைச் சுதந்தரங்களைத்தருவோம். ஆனால் அம்புஜாக்ஷிக்கு அதிக ஸ்வதந்தரமொன்றும் நான் தரவில்லை. தந்திருக்கிறவரையில் அவள் கிரமமாகவே நடந்துகொண்டுவருகிறாள். எனக்கு அவளிடத்திலுள்ள பிரியத்தைக் காட்டிலும் என்மேல் அவளுக்கு அதிக ஆசை உண்டென்பதை நான் நன்கறிவேன்.

விமலன்:—என்னமோ ஐயா, நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் உண்மையைக் கைசோரவிட்டு அகிருத்தியத்திற் பிரவேசித்திருப்பேனாயின் அப்போது எவ்வாறாகியிருக்கும் ?

முதலியார்:—அம்புஜாக்ஷி ! நமது விமலன் சொல்வதுபோல் நடந்திருந்தால் என்ன செய்வாய் ? சொல்.

அம்புஜாக்ஷி:—(தன் தலையிலிருந்து பளபளவென்று மின்னிக்கொண்டிருக்கும் கூர்மையான ஒருவைடூரியத்தை யெடுத்து) அப்படி ஒருக்கால் நடக்குமானால் அந்த விஸ்வாசகாதகனுடைய மார்பைக்கீறி உதிரத்தைத்வெளியே வருவித்திருப்பேன்.

விமலன்:—(உடனே அம்புஜாக்ஷியின் பாதத்தை எடுத்து அவன் கண்களிலொற்றிக்கொண்டு புகழ்ந்து துதித்து) அம்மணீ! எது உனக்

குச் சிறந்த ஆபரணம் போல் விளங்கிற்றே அதுவே உன்பகைவனுயி ரைக்கவரும் ஆயுதமாயிற்று என்றாலும், நான் ஒருசமயம் இருகரங் களையும் பிடித்துக்கொண்டிருந்தால் அப்போது என்ன செய்யக்கூடும்?

முதலியார்:—விமல! அப்போது எம்முடைய காவற்காரரும் பிற ரும் என்னத்திற்காக இருக்கிறார்கள்? உடனே அவர்கள் ஓடிவந்து சூழ்ந்துகொள்ளமாட்டார்களா? என்னுடைய ஆணையின்றி அவளொன் றும் செய்யாள். இப்போதுநடந்தேறியவெல்லாம் நான் கற்பித்ததே யாகும்.

விமலன்:—இவ்வாறு செய்ததனால் தங்களுக்கென்ன கியாதி?

முதலியார்:—உன்மனத்திலெழுந்த ஆசை தானே ஒழியவும்,உன் னுடைய தேசத்திற்கும் இத்தேசத்திற்குமுள்ள தாரதம்மியம் விளங் கவுமே செய்தேன்.

விமலன்:—ஐயா! தங்களுடைய ஸ்நேகவிஸேஷத்தால் அனேக அரிய விஷயங்களுணர்ந்தேன். என் அறியாமையால் கேட்டகேள்வி களைக்குறித்து என்னை மன்னிக்கவேண்டும். அம்புஜாக்ஷி என்வயதிற் சிறியதங்கையேனும், அப்பெண் ரத்தினமே எனக்கு ஆசிரியள்.

என்று நமது விமலன் சொலலிக்கொண்டே வருகையில் அதிக மொன்றும் அவன்புகழ்ந்துகூறாதபடி அவன்வாய்ச்சொல்லைத்தடுத்து,

அம்புஜாக்ஷி:—அண்ணா! உன்னை நான் பலவிதத்திலும் சோதித் ததைப்பற்றி என்னை மன்னிக்கவேண்டும். இன்றுமுதல் தங்களை என் னுடைய மூத்தசோதரராகக்கொண்டேன். தாங்கள் என்பொருட்டு செய்த நன்மைகளெல்லாம் என்றும் மறக்கற்பாலதன்று.

இவ்வாறு இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், கோகிலா ஒரு பெரிய கத்தியொன்றைக் கையிற்பிடித்துப் பின்புறமாக மறைத்துக் கொண்டு இவர்கள் எதிரேநின்று ஒரேவீச்சாய் தன்கழுத்தை வீசிக் கொண்டாள். ஒரு நிமிஷத்தில் கோகிலாவுடைய தலை ஒருபக்கமும், உடலொருபக்கமுமாக வீழ்ந்தது.

எல்லோரும் மிக்க விசனமுற்றனர்.

உலகீர்! கோகிலாவுடைய தீய எண்ணமே அவளுடைய உயி ருக்கு ஹானியா யிருந்ததுகண்டீர்!

இக்கதை, அம்புஜாக்ஷியின் கற்பின்பெருமையும் அதனாலுண்டா கும் நன்மையும் விளக்குகின்றது.

மோகனப்பெண்ணின் கதை.

"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுளம் கற்பென்னும்
திண்மையுண்டாகப் பெறின்"—குறள்.

மிகவும் எளியவனான பள்ளன் ஒருவன் ஒருநாள் காலையில், ஆற்றோரத்தில் ஒருகாட்டிலே தனிப்புறமாயிருந்த தன் குடிசையில் உட்கார்ந்துகொண் டிருந்தான். அப்பொழுது அவன் நிலைமிகவும் துக்ககரமாயிருந்தது. அந்தநாடெங்கும் அப்போதுபஞ்சம் மிகக் கொடிதாய்க் குடிகளை மிகவும் வருத்திக்கொண்டிருந்தது. அவ்வூர்க்குடிகள் அநேகமாய் மாண்டுபோனார்கள். நமக்கும் அந்தக்கதி எந்தநிமிஷத்தில் நேரிடுமோவென்று அவன் திகிற்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவன் மனையாள் பட்டினியாய் உடல்வற்றி எழுந்திருக்கமாட்டாமல் தன்கைக்குழந்தை ஒன்றையும் மடியில்விட்டுக்கொண்டு ஒரு மூலையில் கைகால்சோர்ந்துவிழுந்து கிடந்தாள். சோறுவேண்டுமென்றால் அதற்காக ஏதாவது கொஞ்சம் பக்கத்துப்பட்டணத்துக்குப்போய்த்தான் வாங்கிவரவேண்டியதாயிருந்தது. அதற்கும் அவன் கையில் காசுகிடையாது. ஊரிலே ஈனஜாதியானுக்குச் சோறிடுவாரொருவருமில்லை. அதனால் அவன் அப்படியே இறந்துபோகிறதென்று தீர்மானித்தான். அநேகநாளாய் அருமையாக ஏதோ சில காய்கிழங்குதவிர மற்றொன்றும் அவன் புசித்ததில்லை. அந்தக்கிழங்கும் அபூர்வமாய் எங்கேயோ ஓரிடத்தில் ஆற்றங்கரையில் கிடைத்ததேயன்றி மற்றெங்குமில்லை. அன்று காலையெல்லாம் அவன் மாட்டுமந்தையின்பின்னேபோய் அதன்சாணியில் ஏதாவது கொஞ்சம் கொள்ளுகலந்திருக்குமோவென்று அவற்றின் சாணியையெல்லாம் கும்பலாய்ச்சேர்த்து ஆய்ந்துபார்த்தான். ஒருகைக்கொள்ளு அகப்பட்டது. அதைச் சமைத்துத் தன்பெண்சாதிக்குக் கொடுத்தான். அவன் தன்வாயில் தண்ணீர்விட்டு மூன்றுநாளாயிற்று. அவன் பெண்சாதிக்கோ இன்னும் பதினாறுவயதாகவில்லை. ஆயினும் அவளுக்குக்குழந்தைகள் மூன்று அந்தக் குழந்தைகளிடத்திலும் அந்தப்பெண்ணினிடத்திலும் அவன் தன் உயிரினும் அதிக அன்புவைத்திருந்தான். எல்லோரும் ஒருமிக்கமாண்டுபோம்படியானகாலம் வரவே அவன் கொண்டிருந்த அவ்வளவு ஆசையும் அவ்வளவு துக்கமாய் முடிந்தது.

அவன் தன்னுடைய கஷ்டகாலத்தை நினைத்து மனவருத்தப்பட்டுக்கொண்டே கம்பீரமாய் மெதுவாகப் பெருகிவருகிற ஆற்றுவெள்ளத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு தன் குடிசைவாயிலண்டை உட்கார்ந்தி

ருந்தான். அப்போது அவன்மனதில் ஒரு தோற்றமுண்டாயிற்று. இவ்வுலகத்தில் யாவரும் விரும்பி மெச்சும்படியாக வாழ்கின்ற வாழ்க்கையல்லவோ நல்லவாழ்க்கை! நல்லாரோடு கூடிவாழ்வதற்கு உதவாத பள்ளனுடைய கேடுகெட்டவாழ்வு என்னவாழ்வு? பரிசுத்தமான புருஷர்களண்டை ஒருபள்ளன்போனால் அவனைத் தடியெடுத்துப் புடையார்களா? இப்படி நல்லாரோடுகூடிவாழாத மனிதனுக்கு நற்கதிதானேது? பள்ளனுடைய துக்கப்பிழைப்பு என்னபிழைப்பு? இவ்வளவோடுகூட நமக்கு இப்போது பஞ்சத்தால் பெருந்துயரமும் நேரிட்டிருக்கிறதே! இப்போது இந்தக் குழந்தைகளுடைய பரிதாபத்தைத் தீர்க்கும்படியான பாக்கியமாவது பெற்றோமானால் நம்முடைய மனத்திற்காவது கொஞ்சம் சவுக்கியமுண்டாகும். அதுவுமில்லையே என்றிப்படிப் பலவிதமாக அவன் தன் குடிசைவாயிலில் உட்கார்ந்து அவ்வாற்றுவெள்ளத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சிந்தித்துத் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அவ்விடத்தில் அந்தஆறுஅதிகஆழமும் அகலமும்உள்ளது. அந்தநதி கரைபுரண்டு மேல்வெள்ளம்வந்துகொண்டிருந்த அத்தருணத்தில் அக்கரையிலிருந்து ஒருவன் அவ்வாற்றைநோக்கி வெகுவேகமாய் குதிரைமேலேறிச் சவாரி செய்துகொண்டுவந்தான். அவனைக்கண்டு அந்தப்பள்ளன் சற்றே மனச்சிந்தையைவிட்டு அண்ணாந்துபார்த்தான். எதிரே ஆற்றுவெள்ளம் வெகுவேகமாய் ஓடுகிறதென்பதுகூடத் தெரியால் அந்தமனிதன் ஆவேசங்கொண்டவன்போல ஓடிவருகிறான். அவன் எந்தநிமிஷத்தில் நிற்பானோவென்று பள்ளன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான். அவன் நிற்கவே யில்லை; பித்தம்பிடித்தவன் போல் வெகுவேகமாய்ச் சவாரிசெய்துகொண்டுவந்து சரேலென்று ஆற்றி லிறங்கிவிட்டான். அவ்வாற்றுவெள்ளம் அதிக பயங்கரமாய் இரைந்துகொண்டு வராவிட்டாலும் வேகமாத்திரம் மிகவும் அதிகமாயிருந்ததனால் அவன் இறங்கினவுடனே அந்தவெள்ளம் அவனையும் தன் வழியிலேயே கொண்டுபோக ஆரம்பித்தது. குதிரைமேல் அந்த மனிதன்மாத்திரமேயன்றிப் பெருந்தமூட்டையொன்றும் ஏற்றியிருந்ததனால், அது அந்தச் சுமையைத் தாங்கமாட்டாமல் முழுகிமுழுகிக் கிளம்புவதாயிருந்தது. குதிரைமேலிருந்த மனிதன் அந்த அபாயத்தைக்கண்டு தான் தனியே நீந்தி அக்கரை சேரலாமென்று குதிரையிலிருந்து இறங்கிவிட்டான். மேல் உடுப்புகளும் அதிக சுமையாயிருந்ததனால் அவைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு அவ்வாற்றின்குறுக்கே எதிர்த்

துச்செல்ல அவனால் ஆகவில்லை. வெள்ளத்தின் வேகத்திற்கு அவன் வேகமெவ்வளவு? வெள்ளம் அவனைத் தன்வழியே கொண்டுபோகப் பார்த்தது.

தன்மேலிருந்த சுமைகழியவே குதிரை சுலபமாய்த் தண்ணீர்க்கு மேல் தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு மெதுவாய்நீந்தி அக்கரைபோய்ச் சேர்ந்தது. அந்தமனிதன்மட்டும் பெரிய அபாயத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டான். அவன் நீர்மட்டத்திற்குமேல் தலையெடுக்கக்கூடவில்லை. அதைக்கடந்துபோக அவன் என்னமுயற்சிசெய்தும் ஒன்றும் பயன் படவில்லை. பின்பு அந்தமுயற்சிகூடச்செய்யச் சக்தியில்லாமல் அவனு டைய கைகால்களெல்லாம் ஓய்ந்துபோய்விட்டன. அவன் வயிற்றில் தண்ணீர் நிரம்பிப்போயிற்று; கண்கள் இருண்டுபோயின; மதிமயங் கிற்று. கடைசியாய்ப் பெருமூச்சுவாங்கிக் கண்களை மிரளமிரளவிழித் தான். ஆற்றுவெள்ளம் அவனைத் தலைகீழாய்க்கவிழ்த்து அடித்துக் கொண்டுபோயிற்று.

இப்படி அந்தமனிதனுக்குநேர்ந்த அபாயத்தைக்கண்டு தன் குடி சைவாயிலில் உட்கார்ந்திருந்தபள்ளன் சரேலென்றுஎழுந்து தன்தேஹ த்திலிருந்த ஆயாசத்தைக்கூடப்பாராமல் வேகமாயோடிஅந்தமனிதன் அல்லாடுகிறவிடத்திற்கு நேராய் ஆற்றிலிழிந்து வெகு வருத்தப்பட்டு நீந்திப்போய் அவனை மெதுவாய்ப்பிடித்திழுத்துக் கரைகொண்டுசேர்த் தான். கரையிலேகொண்டுபோட்டும் சிறிதுநேரம்வரையில் அவனுக் குப் பிரக்ஞைவரவேயில்லை. அதுகண்டுபள்ளன் அவன் உடம்பை நன் றாயத்துடைத்துத் தரையிலே புரட்டி அவன் வயிற்றிலிருந்த நீரை யெல்லாம் வெளியேகொண்டு தள்ளிப் பல உபசாரஞ்செய்தபிறகுகொ ஞ்சம் நினைவுவந்தது. உடனே அவன் கண்ணைத்திறந்தான். அத்தரு ணத்தில் தன் அண்டையிலிருந்து தன்னைப்பிழைப்பித்துக் கொண்டி ருந்த மகோபகாரியான பள்ளனைப்பார்த்து நீர் சுகமாகவாழ்கவென்று வாழ்த்தினான்.

அதைப்பார்த்து அப்பள்ளன், இதென்ன இது? தன்னை அயலார் தொடுவதே பெருந்தோஷமாக நினைக்கிற மகம்மதியர், யாரோ ஒரு பேதையான என்னை இப்படிக்குளிர்ந்து கடாக்ஷிப்பது என்ன அதிச யம்! ஒருவரையும் தொடுவதற்கு யோக்கியனல்லாத பள்ளன் உங்களை க்காப்பாற்றினவன்; எப்படியாவது நம்மால் ஒருவன் பிழைத்தானே யென்பதுதான் எனக்குச்சந்தோஷம். நாம் அன்னிய ஜாதியானாலும்

நம்மை அன்பாய்ப்பார்க்கத்தக்கவர் உலகத்தில் யாராவது ஒருவர் இருப்பார் என்று ஒருவாறு மனத்திருப்தி கொண்டிருக்கிறேன் என்றான்.

அதைக்கேட்டு அந்தப் புதுமனிதன் என் உயிரைக் காத்தவர் நீரென்று எனக்குத்தெரியும். ஜாதியைப்பற்றின தாழ்வு எவ்வளவிருந்தாலும் உம்மிடத்தில் மதிப்புண்டாவதற்கு எனக்கு இவ்வளவே போதும். பூதகயை பச்சாத்தாப முதலிய நற்குண மில்லாத அந்தஸ்து இருந்தாலென்ன? உமக்குச் சம்மதமாயிருந்தால் உம்முடைய குடிசையில் வந்து சற்றே தங்கியிருக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய கோரிக்கை என்றான்.

அதற்கு அந்தப்பள்ளன், ஐயா! வெகு நாளாய்ப் பட்டினி கிடப்பவனுடைய குடிசைக்கு வருவதனால் உமக்கு என்ன சவுக்கியம் கிடைக்கப்போகிறது? நான் நாலு நாளாய்ப்பட்டினி; என்தலைவிதி எப்படியாகுமோ தெரியாது. அதோ தெரிகிறதே அந்தக்குடிசையில் என்பெண்சாதிமூன்று குழந்தைகளோடு வயிற்றிற்குச் சோறில்லாமல் சாகக்கிடக்கிறாள். இப்படிப்பட்ட வீட்டைவிட உமக்குத் தங்க நல்ல வீடாய் ஒன்று அகப்பட்டால் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமென்று சொன்னான்.

அவனுடைய நிலையைக்கேட்டு அந்தப் பிரயாணி மிகவும் பரிதாபப்பட்டு, என்னைக்காப்பாற்றின உமக்கு ஒருகுறையுமில்லை. நான்கூடியவரையில் உங்களுக்கு உதவிசெய்யக்கருதுகிறேன். என்குதிரை ஒரு அபாயமும் இல்லாமல் கரைவந்து சேர்ந்திருக்கிறது. அதன்மேல் மூட்டையில் வேண்டிய உணவு வைத்திருக்கிறேன்; உங்கள் வீட்டுக்குப் போவோம் வாரும் என்றான்.

அதைக்கேட்கவே பள்ளன் முகத்தில் கொஞ்சம் ஒளி உண்டாயிற்று. உடனே அவன் தன்விரலினால் தரையைத் தொட்டுத் தலையில் வைத்து வந்தனஞ்செய்து மிணமிண வென்று அவனை வாழ்த்திக்கொண்டே தன்சிறுகுடிசைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனான்.

அந்தக்குடிசையில் நுழைந்தவுடனே செத்தவள்போலவே இட்ட கால் இட்டகைகளாய்த் தரையில் விழுந்து கிடந்தபள்ளனுடையபெண்சாதியை முதல்முதல்கண்டு அந்தப்புதுமனிதன் திடுக்கிட்டான். அவள் பக்கத்தில் இரண்டு மூன்று வயதுள்ள இரண்டு குழந்தைகள் படுத்துக்கொண்டிருந்தன. கைக்குழந்தையொன்று அவள் மேல் விழுந்து பாலற்று வறண்டுகிடக்கிற மார்பை வீணாய்ப் பிடிங்கிக்கொண்டிருந்தது. இப்படிப்பட்ட துக்க ஸ்திரீயைப்பார்த்து அந்தப்புதுமனிதன்

பட்ட சங்கடத்தைக்கண்டு அந்த வீட்டுக்காரனுக்கும் கண்ணீர் பெருகத்தலைப்பட்டது.

முன்னமே ஆற்றில் நீந்திவந்து கரைசேர்ந்த குதிரையானது தன் இயற்கை யறிவினால் அறிந்து கொண்டது போல அந்தப்பள்ளன் குடிசை வாயில் சேர்ந்து இவர்கள்போனபோது அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தது. அதன் முதுகிலிருந்த ஒரு பையை அவிழ்க்கையில் அதில் சில்லென்று ஈரமானகொஞ்சம் உணவும்தண்ணீரில்நனைந்துபோன அரிசியும் அதற்கு வேண்டிய சிறிது சம்பாரமும் பர்ஷியா தேசத்துச் சில சாராயப்புட்டிகளும் இருந்தன. அரிசியையெல்லாம் எடுத்து வெயிலிலே காயப்போட்டார்கள். இதற்குள் அந்தச்சாராயத்தில் கொஞ்சம் குழந்தைகளுக்கும் அந்தப்பெண்பிள்ளைக்கும் கொடுத்து அவர்களுக்குச் சற்றேசத்துவம் உண்டாகச்செய்து பின்பு கொஞ்சம் உணவும் கொடுத்து அவர்களை ஆதரித்துவிட்டு, அந்தவீட்டுக்காரன் தானும் கொஞ்சம் புசித்து தன் பசியையும் தணித்துக்கொண்டான். இப்படித் தருணத்தில் நல்ல உதவிகிடைக்கவே அவர்கள் இரண்டொருநாளில் முன்போலவே சுகமாய் எழுந்தார்கள்.

அந்தப் புதுமனிதன் ஆற்றுவெள்ளத்தில் தப்பிப்பிழைத்துவந்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவ்வாற்றுக்கு அக்கரையிலே அநேக குதிரை வீரர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள்; ஆயினும் அந்த நதி அங்கே வெகு விசாலமானதென்றும் இறங்கிப்போக ஒருவர்க்கும் நிலைக்காதென்றும் கண்டு திரும்பிப்போய்விட்டார்கள். அன்று ராத்திரி அந்தப் புதுமனிதன் தன் தேஹத்தில் ஏதோ வேதனை செய்கிறதென்று சொல்லிவருத்தப்பட்டான். அவனுக்குத் தூக்கமேவரவில்லை; நாவறட்சியும் சீதளமும் அதிகரிக்கலாயிற்று. அவன்தான் வழக்கமாய்க் கட்டிக்கொள்கிற சால்வையைமேலே போர்த்துக்கொண்டு அந்தக் குடிசையில் ஒருமூலையிலே உலர்ந்த புல்லைக்கீழே போட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்தான். பொழுது விடிவதற்குள் அவனுக்குக் குளிரும் காய்ச்சலும் அதிகமாய்வந்து விட்டது. அப்புறமும் அது நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக்கொண்டே வந்து கடைசியில் ஜன்னிகூடக் காணும்படியாயிற்று. அவன் தேகத்தில் காய்ச்சல் அதிகமாக ஆக இத்தனை நாளாய்ப்பட்டினி கிடந்துவருந்தின அவ்வீட்டுக்காரர்களுக்கு நல்லுணவினால் தேகசவுக்கிய முண்டாயிற்று.

அந்தப்பிராணியினுடைய பையிலிருந்து பல பொருள்களோடுகூட ஆறாயிரம் ரூபாய் பொன் நாணயமாக இருந்தது. அவன்கொண்டு

வந்த சாமான்களெல்லாம் செலவழிந்துபோகவே அந்தவீட்டுக்காரன் தன் சமுசாரத்துக்கும் அந்த நோயாளிக்கும் சம்ரக்ஷணைக்கு வேண்டிய திரவியம் அந்தப்பையிலிருந்தும் எடுத்துக்கொண்டு அடுத்த பட்டணத்திற்போய் வேண்டியபொருள் வாங்கிவந்தான். செலவுக்கு வேண்டிய அளவுக்குமேல் ஒருகாசுகூட அவன் அந்தப்பையிலிருந்து எடுக்கவில்லை. அவ்வீட்டுக்காரனுக்கு இயற்கையாகவே ஜீவகாருணியமுண்டு; அதோடுகூடத் தன் சமுசாரமெல்லாம் அநியாயமாய்ப்பட்டினியால் மாண்டு போகாமல் தருணத்தில் காப்பாற்றின மகோபகாரி யென்கிற நன்றியும் கூடியிருந்ததனால் அவன் தன்னால் வஞ்சனை யில்லாமல் எப்போதும் அந்த நோயாளியண்டையே யிருந்து காத்து அவனுக்குப்பலவித உபசாரங்களும் செய்தான். அதற்கெல்லாம் அவன் மனைவியும் துணையாயிருந்தாள். அவன் உயிருக்கு எங்கே அபாயம் வருகிறதோ வென்று பயந்து அவர்கள் இராப்பகலாய்க் கண்விழித்து அவனுக்கு வேண்டிய வைத்தியஞ்செய்தார்கள். கடவுளுடைய கடாக்ஷத்தால் அவனுக்கு தேகம் அநுகூலப்படுகிறகாலம்வந்து கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்க் காய்ச்சல்வாங்கிச் சுகமாய் நாளளவிலே நோயெல்லாம்நீங்கிற்று. தனக்காக அவர்கள்பட்ட வருத்தத்தைப்பார்த்து அவன் அவர்களுக்கு அநேக வந்தனஞ்செய்தான். பின்பு பள்ளன் அவனுடைய பணப்பையை அவனெதிரே எடுத்துவைத்துத் தான் செலவுசெய்த ஒவ்வொரு காசுக்கும் சரியாய்க் கணக்கு ஒப்புவித்தான். அந்த விருந்தினனும் தன் தேகத்தில் நன்றாய் வலிமைவருமளவும் அவ்வெளியார்களோடு கூடவே அங்கே வசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

தன் தேகம் அநுகூலப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறகாலத்தில் அவன் அவர்களுடைய குணங்களையெல்லாம் நன்றாய்க் கண்டுகொண்டான். சிலநாளையில் யாவர்க்கும் தேகம் சொஸ்தப்பட்டு இயற்கையான வலிமை யுண்டாயிற்று. அவ்வீட்டுக்காரனுடைய மனைவி நல்லவடிவழகும் நற்குண நற்செய்கையுமுள்ள ஒருசிறுபெண். அவள் முகக்களையைப் பார்க்கும்போதே யாவரும் களிப்படையும்படி அவள் அவ்வளவு அழகாயிருந்தாள். அவள் கணவனும் நல்ல சுறுசுறுப்பும் உற்சாகமும் தேகவலிமையும் உள்ள ஒருவாலிபனாயிருந்தான். அவர்களுடைய பெரியகுழந்தை ஒரு பெண்பிள்ளை, அப்பெண்ணுக்கு அப்போது மூன்றுவயதுகூட ஆகவில்லை. அந்தப்பெண் ஒரு தேவகன்னிகையைப்போல் அதிக ரூபவதியாயிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணினுடைய ஒவ்வொரு அவயவமும் அததற்கேற்றபடி வெகு அற்புதமாய் அமைக்கப்

பட்டிருந்தன. நமக்கல்லவோ இப்படிப்பட்ட சுந்தரமான பெண்பிறந் தாளென்று அகமகிழ்ந்தவர்போல் அவ்வீட்டுக்காரர்கள் மிக மனவெ ழுச்சிகொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படியிருக்க ஒருநாள் அந்தப் புதுமனிதன், அவ்வீட்டுப் பள் ளனும் தானுமாய்க் குடிசைவாயிலில் உட்கார்ந்திருந்தவேளையில் அவ னைப்பார்த்து, எனக்குப் பேருதவிசெய்த புண்ணியவானே! நான் உங் களைவிட்டுப் போகவேண்டியகாலம் வந்துவிட்டது. உங்களுடைய சிறுகுடிசைதான் என்னைக் காப்பாற்றிற்று. ஒரு எளிய பள்ளன்வீட் டில் ஒருவன்போய்த் தங்கியிருப்பதாய் ஒருவரும் நினைக்கமாட்டார்கள்; அதனாலேதான் நான் ஒருவர்கையிலும் அகப்படாமல் தப்பிப்பிழைத் தேன். நான் படுக்கையோடு படுக்கையாய் வீழ்ந்துகிடந்தகாலத்தில் நீங்கள் எனக்கு மனமொப்பிச்செய்த உதவிகளுக்கு அளவில்லை. அத ற்கு நான் பதில் உதவி என்னசெய்யமாட்டுவேன் என்றான்.

அதைக்கேட்டுப் பள்ளன், ஐயா! கூண்டோடு கைலாசம்போவ தாயிருந்த என் சமுசாரத்தையெல்லாம் பிழைப்பூட்டுவித்த உமக்கு நான்செய்த உதவி எவ்வளவு? வீணாய் என்னை ஏன் பெருமைப்படுத் துகிறீர் என, அவன், அதிருக்கட்டும்; உம்மால் ஆற்றுவெள்ளத்தி னின்றும் கரையேற்றுவிக்கப்பட்ட மனிதன் இன்னானென்று உமக் குத் தெரியுமாவென்றுகேட்டான்.

அதற்குப் பள்ளன், அதை நான் அறியவேண்டுவதில்லை; ஒரு மன்னுயிரைப் பிழைப்பித்தேனென்பதே எனக்குப்போதும்; நீர் யாரா யிருந்தால் எனக்கென்ன? கடைசியாய் நீர் எனக்குப் பேருதவிசெய்த வர்; என் உயிரைமாத்திரமேயன்றி அதிலும் எனக்குப் பதினாயிரம் பங்கு பிரியமாயிருக்கின்ற என் குழந்தைகளின் உயிரையெல்லாம் காத் தீர். இது என் மனதைவிட்டு என்றைக்காவது நீங்குமோ? இந்தக்க டனை நான் எப்படித்தீர்ப்பேனோதெரியாதென, அந்த மனிதன்சொன் னதாவது: அதிருக்கட்டும்; நாளைக்காலையில் நான் இவ்விடம்விட்டுப் போகவேண்டும்; உமாயூன் என்கிற மொகலாயசக்கரவர்த்தியின் உயி ரைக்காத்தோமென்று தெரிந்தால் உங்களுக்கு இன்னும் அதிக திரு ப்தி உண்டாகுமல்லவா? யாரோ ஒருவன் என்மேற் பகைகொண்டு என்னை ராஜ்யத்தினின்றும் துரத்திவிட்டான்; மறுபடி என் ராஜ்யம் எனக்குக் கிடைக்குமளவும் யாராவது பிறதேசத்தரசனண்டைதான் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கவேண்டும் என்றான். அவன் மொகலாயமகா

ராஜாவென்று தெரியவே அந்தப் பள்ளனும் அவன் மனைவியும் சாஷ்டாங்கமாய் அவன் காலில்விழுந்தார்கள்.

ராஜா அவர்களைப்பார்த்து நான் கொடுக்கிற பரிதானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள், எழுந்திருங்கள்என்றுசொல்லி அவர்களையெழுப்பி, இனிமேலாவது நீங்கள் சவுக்கியமாய்வாழுங்கள் என்று தன் கையிலிருந்த விலையில்லா மாணிக்கமொன்று பதித்த கணையாழியையும் கழற்றி அவன் கையிலேபோட்டு, இரண்டாயிரம் ரூபாய் மொகராவுள்ள ஒரு பையையும் அவன் கையிற்கொடுத்தான். இதைவிடப் பாக்கியம் அவர்களுக்கு வேறென்ன? அவர்கள் அதை ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருகப்பெருகப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். தன் தேகம் நன்றாய்ச் சொஸ்தப்பட்டுத் தனக்கு இயற்கையான வலிமைவந்துவிடவே, மறுநாள்காலையில் உமாயூன் இனி நமது தலைவிதி எப்படியாகுமோவென்று நினைத்துக்கொண்டே அவ்விடம்விட்டுப் போயினான்.

உமாயூன் சக்கரவர்த்தி பகைவரால் ராஜ்யத்தினின்றும் துரத்தப்பட்டு ஓடிப்போய் வழியிலே ஒருபள்ளன்வீட்டில் தங்கியிருந்து அப்புறம் போய்விட்டானென்று சொன்னோமல்லவா? அதுமுதல் அந்தப் பள்ளனுடைய குடும்பம் செல்வமும் சாய்காலுமாய் விருத்தியடையத் தலைப்பட்டது. உமாயூன் கொடுத்துவிட்டுப்போன பொருளைக்கொண்டு பள்ளன் வேண்டிய ஆடுமாடுகள்வாங்கிவிற்றுச் சிலநாளைக்குள்ளே அவன்கொடுத்த இரண்டாயிரம் ரூபாயை மேன்மேலும் விருத்திபண்ணி விசேஷதனவானாயினான்.

அவனுடைய மூத்தமகள் சிறுபிராயத்தில் காணப்பட்டதுபோலவே நல்லபருவத்தில் யாவரும்பார்த்து வியக்கத்தக்க சிறந்த வடிவழகோடு மிகப்பெருமைபெற்ற பெண்மணியானாள். ஆயினும், அவளுக்கு உடனே கலியாணமாகவில்லை. பள்ளன்பெண்ணை உயர்ந்தஜாதியிற் பிறந்தவன் எவன் கலியாணஞ்செய்துகொள்வான்? சுயஜாதியில் கலியாணஞ்செய்துகொள்ள அவளுக்குச்சிறிதும் விருப்பமில்லை. அவர்களுடைய ஏழ்மையையும் ஜாதித்தாழ்வினாலுண்டான இகழ்ச்சியையுங் கண்டு அந்த ஜாதியார் எல்லோரிடத்திலும் அவளுக்கு வெறுப்பு உண்டாயிற்று. அவர்களிடத்தில் ஆசை கொள்ளும்படி அவள் தன்மனதை வேண்டுமென்று எவ்வளவுதான் திருப்பினாலும் அது திரும்பவில்லை. அதுகண்டு அந்தப்பெண், கலியாணமில்லாமல் ஆயுளளவும் இப்படியே துக்கப்படவேண்டுவதுதான் நம்முடைய தலைவிதியென்றெண்ணி, அதைப்பற்றி எப்போதும் மனதில் கவலைப்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தாள்.

தன்பெண்ணினுடைய பரிதாபத்தைப்பார்த்து அந்தப்பள்ளனுக்கும்அதிகவிசனமுண்டாயிற்று. ஆயினும் அதைத்தீர்க்க அவனால் ஆகவில்லை. அந்தநிலையைப்பார்த்து அவன் இவ்வுலகவாழ்க்கைஎப்போதும் எப்படிப்பட்டவனுக்கும் மேன்மேலும் துக்கங்களையே தருகிறதென்றும், தன் இனத்தாருக்குள்ளேதான் கொஞ்சம் பெருமை பெறும்படி அப்போது தனக்குஉண்டான கொஞ்சம்பாக்கியமே, இன்னும் எவ்வளவோ சங்கடங்களுக்கெல்லாம் இடமான இப்படிப்பட்ட துக்கத்தைத் தந்ததென்றும் கண்டுகொண்டான். ஒருவன் எவ்வளவு ஏழ்மையான நிலையிலிருக்கிறானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவுநலம். அந்தஸ்து உயர உயர சங்கடங்களும் மனவருத்தங்களுமே அதிகமாகின்றனவென்றும் அவனுக்குத் தெளிவாய்த்தெரிந்தது. இப்போது அவன் தனிகனனது உண்மையே; ஆயினும் அந்தச்செல்வம் இனத்தாரினின்றும் அவன் அந்தஸ்தை மிகவும் உயர்த்தி, அவனைத்தனியே வாழச்செய்தது; அப்படியே அவன் மகளையும் தனியாக்கி அவள் இவ்வுலக வின்பம் ஒன்றையுமே அனுபவிக்கவொட்டாமற் செய்தது. அவன் எவ்வளவுதான் சீதனங்கொடுத்துத் தன்மகளைக் கட்டிக்கொடுக்கத் துணிந்தாலும் பள்ளன்மகளை உயர்ந்த குலத்தார் ஒருவரும்வந்து கைபிடியார்கள். அந்தப் பெண் தன்மனதிற்கொண்ட ஒருவிதமான அவமதிப்பைவிட்டாலொழிய அவளுக்குச் சுயஜாதியிலும் விவாகமாவதற்கில்லை.

அநேகம் பள்ளர்கள் மோகனமென்னும் அந்தப் பெண்ணைக்கலியாணஞ் செய்துகொள்ள ஆசைகொண்டு அடிக்கடி வந்து மன்றாடினார்கள். ஆயினும் அவள் அவர்களுடைய நிலையைப்பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டாளே யொழிய ஒருவரிடத்திலாவது மனம் இரங்கவில்லை. இப்படியாக அவள் தனித்தே காலம் கழிக்கும்படியாயிற்று. நீ ஒருவரும் வேண்டாமென்று விலக்கி விடுகிறாயே, ஆனால் நீ கலியாணமே இல்லாமல் கன்னிகையாகவேதான் காலங்கழிக்கப் போகிறாயோ வென்று யாராவது வந்துகேட்டால் அதற்கு அவள் அப்படியில்லை; நான் என்னசெய்வேன்; ஒருவரிடத்திலாவது என்மனம் பதியவில்லையே; யாரிடத்தில் என்மனம் பற்றுகிறதோ அவருக்கு மணமாலை சூட்ட ஆவலுடனே காத்திருக்கிறேன் என்று பதிலுரைப்பாள். ஆயினும் ஒருவரிடத்திலாயினும் அவள் மனம் பற்றவுமில்லை, அவளுக்குக் கலியாணம் ஆகவுமில்லை.

இப்படியே மோகனத்திற்குப் பதினைந்து வயதாய்விட்டது. தம்முடைய பெண்ணுக்குச் சீக்கிரமே கலியாணஞ்செய்து பார்க்கவேண்டு

மென்று ஆசைகொண்டிருந்த அவளுடைய தாய்தந்தையர்களுக்கு எவ்வளவு துக்கமாயிராது? அவர்கள் எப்போதும் அதேசிந்தையாய்த் தங்களால் ஆனமட்டும் அந்தப்பெண்ணுக்குப் புத்திசொல்லித் தங்கள் ஜாதியிலேயே ஒருவனைக்கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டினார்கள். ஒன்றும் அவள் மனதில் ஏறவில்லை; தான் பிடித்ததே பிடிவாதமாயிருந்தாள்.

இப்படியிருக்க ஒருநாள் ராத்திரி மோகனம் பாயிலே படுத்துத் தூங்குகையில், நல்லபாம்பொன்று வந்து அவள் தலையின்கீழ்த் தலையணையாகச்சுருட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதின் உடம்பு சில்லென்று மேலே படவே அவள் இதென்னவென்று திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். உடனே அந்தப்பாம்பும் எழுந்து படத்தை விரித்துஆடிக்கொண்டு அவள் கழுத்தைச்சுற்றிக் கொண்டு அவளை அவ்விடம் விட்டு நகரவொட்டாமற் செய்தது. பாம்புதன்னைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறதென்று அவளுக்குத் தெரியவே, கைகால்களெல்லாம் குடைவது போலவும் மாரை அடைப்பது போலவும் விஷச்செய்கை என்னென்ன உண்டோ அவையெல்லாம் அவள்புத்தியில் தோன்றின. கைகால்களை அசைக்கக்கூடவில்லை, சுவாசம் விடக்கூடவில்லை; இப்படிச் சற்றே தவித்தாள். இரண்டொருநிமிஷத்தில் அந்தப்பாம்பு அவள்கழுத்தினின்று மிறங்கி மெதுவாய் ஒருவர் கண்ணுக்கும் தெரியாமல் ஓடிப்போயிற்று. அவள் உடம்பில் சிறிதும் காயமட்டும் படவில்லை. சின்னேரத்தில் அவள் கொண்டிருந்த பயமும் தணிந்தது. பாம்பு வந்த செய்தி அவ்வீட்டுக்காரர் எல்லாருக்கும் தெரிந்து அதைத் தேடிப்பார்த்தார்கள்: அது அந்த வீட்டில் எங்கும் அகப்படவில்லை; அது என்ன புதுமையோ?

மோகனம் அப்படியேபடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். பாம்புவந்துதம்மைப்பிடித்ததே இதுஎன்னவென்கிற சிந்தைமட்டும் அவள்மனதில் புகுந்துகொண்டது. ஆயினும்அவள் பாம்பின்கையில் அகப்பட்டுத்தப்பினதனால் இதுஏதோஒருநல்லகாலத்திற்குத்தான் குறிப்பென்று அனைவரும் எண்ணினார்கள். இதற்குமுன்னே அவள் இப்படியே இரண்டுதரம் பெருத்தஅபாயத்தினின்றும் தப்பிப்பிழைத்தவள். அந்தக்கிராமதேவதைஅவர்கள்செய்த பூஜையினால் அவர்களிடத்தில் பரிபூரணமாய்க்கருணைகூர்ந்திருப்பதனாலேதான் அப்படியெல்லாம் ஆயின. ஆயினும் பாம்பைக்கண்டதினால் உண்டான திகிலினால் அவள் மனதுமட்டும் பதைத்துக்கொண்டே யிருந்தது; பிறகு ராத்திரி அவளுக்கு நித்தி

ரையே வரவில்லை. அப்படி அவள் நித்திரையில்லாம லிருந்தும், கனவுபோல் என்னென்னவோ தோற்றங்கள் அவள்மனதில் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தன. அப்படியிருந்து விடியநேரத்தில் அற்புதமானகணவுஒன்றுகண்டாள். அப்போதுதான் ஒருபள்ளச்சியாய் அவள்மனதிற்குத்தோன்றவில்லை. சிறந்த ஆடையாபரணங்கள் அணிந்த ஒருமகாராஜாவினுடைய மனையாட்டியாகவும், ராஜபரிஜனங்களெல்லாம் சூழ்ந்துநிற்கத்தான் அவர்களின் நடுவே இருப்பதாகவும் தன் இனத்தாரெல்லாம் கீழேவீழ்ந்து தன்னைவணங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும இப்படி அதிசயமானகனவு ஒன்று கண்டு வுடனே கண்ணைவிழித்துப் பார்த்தாள். ஒன்றும் காணப்படவில்லை. சூரியன் உதயமாயிருக்கக்கண்டு ஆதைக்கையெடுத்துத் தொழுது எழுந்தாள்.

அந்தப்பள்ளன்வீட்டுக்குக்கொஞ்சதூரம் அப்பால்வள்ளுவச்சிஒருத்தியிருந்தாள். பற்பலமாயைமந்திரம்தெரிந்தவளென்றும், நடக்கப்போகிறசங்கதிகளை எல்லாம் நன்றாய்க்கண்டறிந்து சொல்லுகிறவளென்றும் அந்தப்பக்கமெங்கும் அவள் பிரசித்திபெற்றிருந்தாள். அவர்களுடைய வல்லமையைப்பற்றிப் பலவிதமாய்ச்சொல்வார்கள்.

அவாகள் மனிதர்களுடைய குடல்களைத் தின்பவர்களாம். அவர்கள் தங்கள் பார்வையினாலும் மந்திரத்தினாலும் பிறருடைய குடல்களைத் திருடுவார்கள். பார்வையினாலேயே யாவரையும் மயங்கச்செய்து அவர்களிடத்திலிருந்து மாதுளம்விதைபோன்ற ஏதோ ஒரு பொருளைத்திருடித் தமது கால்தசையில் ஒளித்துவைத்துக்கொள்வார்கள். அவர்கள் ஒரு நெல்லை நெருப்பிலேபோட்டால் அது பெரிய பூசினிக்காயளவு பொரிகின்றது. அந்தப் பொரியை அவர்கள் நாலுபேர் பகுத்துத் தின்பார்களானால், உடனே அவர்களுடைய மாயையால் மயக்கப்பட்டவர்கள் இறந்துபோவார்கள். யாராவது ஒருவன் அந்த மாயாவினுடைய கால்தசையை அறுத்து அங்கிருக்கும் தானியத்தை எடுத்து மயக்கப்பட்டவனுக்குக் கொடுத்துத் தின்னச்சொன்னால் உடனே அவன் சாகாமல் பிழைப்பான். ஆயினும் அப்படி ஒருவரும் செய்யவொட்டாமல் அந்த மாயாவிகள் வெகு எச்சரிக்கைசெய்துகொண்டிருப்பார்கள். இவைகளோடுகூட அந்த மாயக்காரர்கள் தூரதேசத்துக்குச் செய்திகளை ஒருநொடியில் அறிந்துசொல்வார்கள். எவ்விதமான நோயையும் தங்கள் மந்திரத்தினால் தீர்ப்பார்கள் என்று இப்படி அவர்களுடைய மகிமைப்பற்றிப் பலவிதமாய்ச் சொல்லுவதுண்டு.

இவ்விதமான பலவினோதச் செய்கைகளுள்ள ஒரு வள்ளுவச்சியைப் பற்றி மேலேசொன்ன பள்ளன்மகளான மோகனம் வெகுவாய்க் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். அந்தப்பெண் அவளை ஒருநாளாவது கண்டதுமட்டுமில்லை. மனிதர்களுடைய விதிப்பயனை நன்றாய்க் கண்டறிந்து நடக்கப்போகிற செய்கைகளைச் செம்மையாய்ச்சொல்லும் திறமையுடையவளென்று பிரசித்திபெற்றிருந்ததோடுகூட அந்தத் தேசத்தில் பஞ்சமுண்டானாலும் கொள்ளைநோய் உண்டானாலும் மற்றெந்த தீமை உண்டானாலும் எல்லாம் அவளாலேயே செய்யப்படுகின்றனவென்று எண்ணி அனைவரும் பயப்படத்தக்கவளாயிருந்தாள்.

அவளை எப்படியாவது போய்ப்பார்க்கவேண்டுமென்று வெகுநாளாய் ஆவல்கொண்டிருந்த மோகனம் ஒருநாள் அவளிடத்திற்குப்புறப்பட்டுப்போனாள். அந்த ஜோசியக்காரி ஒரு மலையடிவாரத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவ்விடம் மனிதசஞ்சாரமேயில்லாமல் தனிப்புறமாக வெகு ரமணியமாயிருந்தது. மோகனம் அவ்விடத்திற்குப் போக அஞ்சிக்கொண்டே மெதுவாய் அவளண்டைப்போய்ச் சேர்ந்தாள். அத்தருணத்தில் அந்த வள்ளுவச்சி ஒரு பாறையின்மேல் உட்கார்ந்திருந்தாள். சப்பைமூக்கும் கீரைவிதைபோல் மண்டையில் அழுந்தியகண்ணும், குழக்கட்டைபோன்ற உதடும், முறம்போன்ற காதுமாய் அவள் வடிவம் மிகவும் பார்க்கவழங்காமல் இருந்தது. அவளுடைய வடிவத்தைப்பார்த்தால் சுமார் நூறுநூற்றைம்பது வயதானவள்போல் தோன்றிற்று. மோகனம் கொஞ்சம்தூரத்திலிருந்து அவளைப்பார்த்தவுடனே தைரியமாய்ச் சரேலென்று அவளருகிற்போய் அவள் கையில் காணிக்கையாக ஒரு மோகராகொடுத்து, தாயே ! எனக்குஒருஜோசியம்சொல்லவேண்டும்; வருங்காலத்தை யெல்லாம் கண்டறிந்துசொல்லத் தங்களுக்கு நன்றாய்த்தெரியுமே. இப்போது இவ்வுலகத்தில் நான் வாழ்கிற வாழ்க்கை எப்படியிருக்கிறதென்றால், மரஞ்செடியொன்றுமில்லாமல் எரிந்துபோன நடுக்காட்டிலே செங்குத்தான ஒரு குன்றின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தவிப்பவளுடைய பிழைப்புபோல் இருக்கிறதென்றுசொன்னாள். அதைக்கேட்டு அவள், குழந்தாய் அப்படியே கண்டறிந்து சொல்லுகிறேன்; இப்படிப்பட்ட சிறந்தவிஷயங்களையெல்லாம் சும்மாகண்டறிந்து சொல்லக்கூடுமா ? இதற்கெல்லாம் அதிகதொகைகொடுத்தே ஆகவேண்டுமென, மோகனம் மற்றொரு மோகராவை அவள் மடியிலேபோட்டாள்.

அதைப்பார்த்து அந்தக்கிழவி, பெண்ணே! உன்னைப்போல தாராளமானகை ஒருவருக்கும் இல்லை. உன் இஷ்டமெல்லாம் சீக்கிரமே

கைகூடும்; துரிதத்திலேயே உனக்கு நல்லமதிப்பும் க்ஷேமமும் உண்டாகப்போகிறது; என்னோடு கூடவே வா என்று சொல்லித்தான் முன்னே சென்றாள். மோகனமும் அவளைப்பின் தொடர்ந்து போனாள். அவள் வசிக்கிற குகையின் வாயில் ஒருவர்கூடத் தாராளமாய் நுழைந்து போகக்கூடாததாயிருந்தது. அதற்குள் நுழைந்தவுடனே ஒருவர் முகம் ஒருவர்க்குத்தெரியவில்லை. அந்தப் பேரிருளைப் பார்த்து மோகனம் மிகவும் பயந்து அப்புறம் உள்ளே ஒத்திப்போக அஞ்சி, என்ன சங்கடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டோமென்று அங்கேயே திகைத்து நின்றாள். சிறிது நேரம் கழித்து அந்தக்கிழவி உள்ளே போய்வந்து மோகனத்தைப்பார்த்து, குழந்தாய்! எதைப்பற்றி நீ இப்போது கேட்கிறாயென, அந்தப்பெண், அம்மா நான் ஒருபள்ளச்சி; பள்ளன் பணக்காரனானதற்குக் காரணங்கூட நான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமோ? இவ்வுலகம் முழுமையும் பொதுவாய்ப்பார்க்கிற கடவுள் கண்ணுக்கு எல்லாம் ஒன்றுதானே. என் எண்ணமெல்லாம் தங்களுக்குத்தானே தெரியாதா? நான் வாயைவிட்டுச் சொல்லவேண்டுமோ என்றாள்.

அதைக்கேட்டுவள்ளுவச்சி, உன் இஷ்டப்படியே உனக்குக்கலியாணம் நடக்கும்; சுயஜாதிப்புருஷனைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளலாம்; ஒருவேளை அப்படி நடவாமற் போனாலும்போம், எப்படியாவது உனக்குக் கலியாணமாவதற்குச் சந்தேகம் இல்லையென, மோகனம், ஒருபள்ளனைக்கலியாணஞ் செய்து கொள்வதைவிட எனக்கு உயிரைவிடுவதே நல்லது என்று சொன்னதற்கு அவள் அப்படி ஒருபோதும் நடவாது; உனக்குக்கலியாணமாவது நிச்சயம்; நீ பெண்ணும் பிள்ளையுமாக வெகு செல்வமாய் வாழ்வாய்; இன்னும் விசேஷமாய்த் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்றால், உன் முகக்குறிகளையும் நக்ஷத்திர பலன்களையும் நன்றாய்ப்பார்த்துத் தெரிந்துசொல்லவேண்டும்; நாளை இந்நேரத்திற்குவந்தால் நன்றாய்ப்பார்த்துச் சொல்லுகிறேன்; சகுனங்கள் நன்றாய் ஆகிறது; போய்வாயென்று சொல்லி, அவளை அந்தக் குகையைத்தாண்டி வெளியே கொண்டுபோய்விடுஎன்று தன்நாயையேவினாள். உடனே அந்தநாய் வெளியே ஓடிக் குகைவாயிலண்டைபோய் நின்று குரைத்தது. அதைக்கேட்டு ஜோசியக்காரி, அதோ நாய் அழைக்கிறது; நாளையத்தினம் வந்தால் இன்னும் எவ்வளவோ நல்ல சங்கதிகளெல்லாம் கேட்கலாம். வருங்காலமுழுமையும் ஒரே நிமிஷத்தில் கண்டறிவது மிகவும் கடினமல்லவா? நாளையத்தினம்வரும்போது மோகராவைமட்டும் மறவாதே; கூலியில்லாமல் எந்தக்காரியந்தான் ஆகும் என்றாள்.

பேராசைகொண்டு அவள் சொன்ன சொல்லைக்கேட்டு மோகனத்திற்குக் கொஞ்சம் அவளிடத்தில் வெறுப்புண்டாயிற்று. ஆயினும் தன்விதி எப்படிப்பட்டதோ தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற ஆவல் அதிகமாயிருந்ததனால், எவ்வளவு செலவானாலும்சரி, அதை அவசியம அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டே, வீட்டுக்குப் போனாள். அவள் போய் வந்த செய்தியைக்கேட்டு வீட்டில் தாய் தந்தையர்களும் சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

வீட்டிற்குப் போயும் மறுநாள் எப்போது அந்தவேளை வரப்போகிறதென்று மோகனம் அதே ஞாபகமாய்க் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்நேரமானதும் மறுபடி மோகனம் அவளிடம் போய்ச்சேர, ஜோசியக்கிழவி மோகனத்தைப் பார்த்தவுடனே கையை நீட்டினாள். மோகனம் ஒருமோகராகொடுத்தாள். அதைக்கண்டு அந்தக்கிழவிமுகங்கறுத்து நீட்டினகையை நீட்டினபடியே இருக்கவே மோகனம் மற்றொரு மோகராவும் கொடுத்தாள். உடனே அவள் தன்பேராசை அடங்கினவள்போலக் கையைமூடிக்கொண்டு எழுந்து, உள்ளேவா குழந்தாய் என்றுசொல்லி அவளை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளேபோனாள். மோகனமும் முதநாள் போலவே அந்தப்பேரிருளான குகைக்குள்ளே போய் ஒன்றுந்தெரியாமல் நின்றாள். சிறிது நேரம் கழித்து வந்து அந்தக் கிழவி, இன்றையதினமும் உன்பாக்கியத்தை நன்றாய்ச்சொல்லக் கூடவில்லை; நாளைவா வென்று சொல்ல, மோகனத்திற்கு மிகவும் விசனமுண்டாயிற்று; மோகராவைமறவாதே என்கிற வார்த்தையையுங்கேட்கவே அவள் ஒன்றும் பதிலுரைக்க நாவெழாமல் சரேலென்று புறப்பட்டு வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள். தன் அதிர்ஷ்டத்தை அறியவேண்டுமென்று அவள் கொண்டிருந்த பேராவலுக்கு இந்த வெறுப்பு எவ்வளவு! மறுநாளும் அப்படியே மோகனம் அவளிடத்திற்குச் சென்றாள்.

பலநாள்வரையில் இப்படியே நடந்துவந்தது. ஒவ்வொருதடவையிலும் கூலிமட்டும் குறையவில்லை. இப்படி வெகுநாளாகவே, அந்தக்கிழவி மோகனத்தின் பொறுமையைப்பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டாளோ என்னவோ, ஒருநாள் நாளை யிரட்டிப்புக்கூலி கொண்டுவந்தால் உன் அதிர்ஷ்டத்தைத் தெரிந்துகொண்டுபோகலாம் என்று உறுதியாய்ச்சொன்னாள். பொறுத்ததெல்லாம் பொறுத்தோம்; இன்றையதினம்மாத்திரம் பொறுப்போம் என்று அவள் அப்படியே மறுநாளும் போனாள். அவளைப் பார்த்தவுடனே ஜோசியக்கிழவியும் புன்னகை

யோடு கூலியைவாங்கிக்கொண்டு, பையிலிருந்து ஒருபாம்பை எடுத்துத் தட்டிப் படமெடுத்து ஆடச்செய்து மோகனத்தை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோனாள். மோகனம் அந்தக் குகைக்குள்ளே போனவுடனே நாகம் சீறிற்று; அத்தருணத்தில் அந்தக் குகைக்குள்ளே பளபளவென்று ஒரு ஒளி உண்டாயிற்று. அந்த ஒளிக்குப்பின்னால் ஜோசியக்கிழவி கழுத்திலே நாகத்தைச் சுற்றிககொண்டு வெகு பயங்கரமாக நின்றாள். அவளைப்பார்த்து மோகனம் மனஞ்சலியாமலே தைரியமாயிருந்தாள். அந்தகிழவி, பெண்ணே, உன் அதிர்ஷ்டத்தைத் தெய்வவாக்கு வந்து சொல்லுகிறது கேள்: நீ கன்னிகையாகவே யிருக்கமாட்டாய்; சீக்கிரமே கலியாணமாகும், நீ மேலான கவுரவம் பெற்றுவாழ்வாய்; குமூர்தாய், மொகலாயராஜன் அரண்மனைக்குப்போ; நல்லபாக்கியம் உண்டாகும்; இல்லாவிட்டால் இங்கே பள்ளர்களோடுகூடவேதான் காலங்கழிக்கவேண்டும்; உன் அதிர்ஷ்டத்தைக் கண்டாயிற்று; புறப்பட்டுப்போவென்றாள். உடனே அங்கிருந்த ஒளி மழுங்கிப்போயிற்று. மோகனமும் அந்தக்குகையைவிட்டு வீடுபோய்ச்சேர்ந்தாள். அந்தஜோசியம் நேராய்க்கடவுளேவந்து சொன்னதாக எண்ணி உடம்பு பூரித்து அவள் அன்றுமுதல் அதையே சிந்தித்துக்கொண் டிருந்தாள்.

இப்படியிருக்க ஒருநாள் மோகனம் தகப்பனைப்பார்த்து, ஐயா, மொகலாயராஜதானியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று எனக்கு மிக்க ஆவலாயிருக்கிறது. ஏனென்கிறீரோ? மகம்மதியர்களுக்கு உயர்ந்த ஜாதியாரிடத்திலேயே பகை அதிகம். அவர்கள் பள்ளரை அவ்வளவாய்ப் பகைப்பதில்லை, நமது செலவத்தினாலாவது நமக்கு அங்கே கொஞ்சம் மரியாதைகிடைக்காதா? போய்வரலாமென்றாள்.

அதைக்கேட்டு அவன் அப்படியே ஆகட்டும் அதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை; மேலும் நான் முன்னொருகாலத்தில் மொகலாயராஜாவினுடைய உயிரைக்காப்பாற்றியிருக்கிறேன்; அப்போது அவர்கொடுத்த பெருங்கொடையினாலேதான் நமக்கு இந்த ஐசுவரியமெல்லாம் உண்டானது. அந்தராஜா கொஞ்சகாலம் தேசாந்திரங்களிலே திரிந்து கொண்டிருந்து சிறிது காலமாய்ச் சிங்காசனம்பெற்று வெகுநீதியாய் ராஜ்யபரிபாலனம்பண்ணி வருகிறார்; நாம் இப்போது அவரைப் போய்ப்பார்ப்பது நல்லதுதான்; ஒருவேளை முன்ஞாபகம் வந்து நம்மை விசேஷமாய் ஆதரித்தாலும் ஆதரிப்பார்; நன்மை உண்டானால் மட்டும் உண்டாகட்டும் போவோம் வா என்றான்.

அப்படியே அவர்களெல்லாரும் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுடில்லிப்பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவ்விடம் போய்ச்சேர்ந்த சிலநாளில் மோகனம் என்கிற பெண்ணினுடைய அழகும் சாமர்த்தியமும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் அப்பட்டணத்தில் பிரசித்தியாகத்தலைப்பட்டது. மகம்மதியர் போலப்பள்ளர் வீட்டுக்குள்ளேயே மூடிக்கொண்டிருக்கிறவர்களல்ல ராதலால், அந்தப் பெண்கடைகாட்சிமுதலிய இடங்களுக்குப் போவாள்; ஆங்காங்கே அவளைப்பலபேரும் பார்ப்பார்கள். அவளைப் பார்த்தவர்களுள் அவளுடைய சவுந்தரியத்தைக்கண்டு ஆச்சரியப்படாதவர் ஒருவருமில்லை.

அப்படியிருக்க ஒருநாள்காலையில் மோகனம் கடைத்தெருவு வழியாகப்போனாள். அப்போது அங்கேகூட்டம் அதிகமாய்க் கூடியிருந்ததனால் அந்தக்கும்பலின் நடுவேபோகிறபோது ஒருபல்லக்கின் கணைபட்டு அவள்கீழேவிழுந்தாள். அதைக்கண்டு அண்டையிலிருந்தஜனங்கள் கூவின கூச்சலைக்கேட்டு அந்தப்பல்லக்குக்குள் இருந்தமனிதன் சரேலென்றுபல்லக்கைவிட்டிறங்கி அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்து அவளையெடுத்துப்பல்லக்கில்விட்டுக்கொண்டு அவள் வீட்டுக்குப்பல்லக்கைக் கொண்டுபோகச்சொல்லித்தான் பல்லக்கைப்பிடித்துக்கொண்டு காலாலேயே நடந்துபோனான்.

தான் ஒருநாளும்பாராத ஆடம்பரங்களோடுகூடப்பல்லக்கு ஒன்று தன் வீட்டுவாயிலில் நுழையக்கண்டு மோகனத்தின் தந்தையான பள்ளன் இதென்னவென்று பிரமித்து, தனக்குஏதோ அபாயம் வந்துவிட்டதென்றெண்ணி வெளியே ஓடப்பார்த்தான். தன்பெண்ணை அந்தப்பல்லக்கில் அடைத்திருக்கப்பார்க்கவே துக்கம் அதிகரித்துக்கோவென்று கதற ஆரம்பித்தான். அதுகண்டு அந்தப்பெண் சீக்கிரம்பல்லக்கைவிட்டிறங்கித்தகப்பனைசமாதானப்படுத்தி நடந்தவர்த்தமானத்தைச்சொல்லி அவனைக்களிக்கச்செய்தாள். அதைக்கேட்டபள்ளன் அந்தமனிதனை உபசரிக்க, அவனும் அவ்வேளை அவர்களோடு அவ்வீட்டிலேயேசுகமாயிருந்து அங்கேயேபோஜனமும்பண்ணினான். அதுகண்டு, இதென்னே! பள்ளன்வீட்டில் இந்தப்பிரபு போஜனம்பண்ணினதென்று யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். பின்பு அவன் நான் அடிக்கடி இங்கேவந்து உங்களைக்கண்டுகொள்ளுகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குப்போனான்.

இவ்வளவு காரியஞ்செய்த மனிதன் உமாயூனுடைய மந்திரியான பிராம்கான் என்பவனுடைய மகன்; அரண்மனையிலுள்ள அழகிய ராஜஸ்திரீகள் எத்தனையோபேர் தன்மேல் ஆசைகொண்டிருக்க அவர்களை

யெல்லாம் விட்டு மோகனத்தைப்பார்க்கும்போதே அவன் அவளிடத்தில் ஆசைகொண்டான். வேண்டாமென்று யாவரையும் கழித்தமோகனமும் அவனைப்பார்த்தபோதே இவன்தான் நம்முடைய நாயகனென்று எண்ணினாள்.

அவ்விருவருடைய மனநிலைமையையும் பார்த்து அவளுடைய அபிப்பிராயத்தை நன்றாய் அறிந்துகொண்டு மோகனத்தின் தகப்பன் ஒருநாள் பெண்ணைப்பார்த்து, குழந்தாய், உன்னுடைய மனப்போக்கைப் பார்த்து, எனக்கு வெகு சந்தோஷமாயிற்று; கடைசியாய் ஒருசிறந்த புருஷனிடத்தில்ஆசைகொண்டாயேஎன்றுசொல்ல, அவளும் அதைப் பெருமையாகவே அங்கீகரித்தாள். அந்த மந்திரிகுமாரன் அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டுக்குப் போவதும் விநோதமாய் அவர்களோடு பேசுவதுமாக இருந்தான். அவர்களோடு பழக்கம் அதிகமாக ஆக அந்தப்பெண்ணிடத்தில் அவனுக்கு ஆசையும் அதிகமாகிக்கொண்டேவந்தது. அந்தப் பெண்தாழ்ந்த ஜாதியிற்பிறந்தவளானதுபற்றிப் பிரசித்தமானபாடசாலைகளில் போய்ப்படிக்கக் கூடாமலிருந்தாலும், தன்குடியிருப்பு வீட்டுக்குச்சமீபத்திலிருந்த ஒரு உபாத்தியாரிடத்தில் அவருடைய உதவியாலும் தன்னுடைய யுக்திபுத்திகளாலும் சீக்கிரத்திலேயே போதுமான கல்வி கற்றாள்.

அவர்களிருவரும் ஒருவர்மேலொருவர் ஆசைகொண்டது முதல் அந்தமந்திரிகுமாரனும் மோகனமும் நாள்தோறும்எங்கேயாவதுஓரிடத்தில் ஒன்றாய்க்கூடி விநோதமாய்ப்பேசுவதுவழக்கம். அப்படி ஒருநாள்பேசிக்கொண்டிருக்கையில் மந்திரிமகனுக்கும் பள்ளன் மகளுக்கும் அடியில் வருமாறு ஒருசம்பாஷணைநடந்தது.

மந்திரி. உன்தாய்தந்தையர்களை விட்டிருப்பதென்றாலும் உனக்குச்சந்தோஷமல்லவா?

மோக. அதுஎனக்குச்சந்தோஷமுமன்று, அப்படி அவர்களைவிட்டிருக்கும்படியான காலமும்வராது; நான்ஏன் அவர்களைவிட்டுப் போகவேண்டும்?

மந்திரி. உனக்குக்கலியாணமானாலோ?

மோக. அப்போது அவர்களும் என்னோடு கூடவேவாழட்டும்.

மந்திரி. உன்கணவனுக்கு அவர்களிடத்தில் விருப்பமில்லாமற்போனாலோ?

மோக. அப்படிப்பட்டவனுக்கு என்னிடத்திலும் விருப்பமிராது தான். ஒருவனுக்கு ஒன்றின்மேல்உண்மையாய் ஆசையிருக்குமானல் அதற்காக அதைப்பற்றின எல்லாவற்றின் மேலும் ஆசையுண்டாகாதா?

மந்திரி. உன்தாய்தந்தையர்கள்உன்னேடுகூட வந்திருக்கக்கூடாதாய் நீ ஒருவனேடுசம்பந்தப்பட்டிருந்தாலோ?

மோக. அதென்னசம்பந்தமோ எனக்குத்தெரியவில்லையே.

மந்திரி. ஆசைப்பெருக்கு அதிகரித்துக்கலியாணமில்லாமலே ஒருவரோடு சேர்வதாக நினைத்துக்கொள்; அப்போது என்னசெய்வாய்?

மோக. அப்படிப்பட்டகாரியம் நான் ஒருபோதும் செய்யத்துணியமாட்டேன்; ஏன் வீணை பேச்சு பேசுகிறாய்.

மந்திரி. ஆனல் நீ அப்படி ஒருவனையும் நேசிப்பதில்லையோ?

மோக. உலகநீதிப்படி என்னைத் தொட்டுத்தாலிகட்ட விரும்பாதவனை நான் நேசித்தாலென்ன? நேசியாவிட்டாலென்ன?

மந்திரி. உன்னிடத்தில் எனக்கு மனப்பற்று இவ்வளவென்பதைக்கூட நான் உன்னுடன் வாய்விட்டுச்சொல்லவேண்டுமோ? ஆயினும் ஜாதிக்கட்டுப் பாடுகளுக்கும் சற்றே உட்படவேண்டி யிருக்கிறது. எப்படியானலும் உன்னிடத்தில் எனக்கு இருக்கிற ஆசையும் பெருமையும் நான் சாமளவும் அழியாது. நமக்குள் மறவடமேன்? தெளிவாய்ச் சொல்லுகிறேன்கேள்; நீ சொல்வதெல்லாம் நியாயமே. நீ ஜாதியில்டன்ளச்சி யென்பதொன்று மாத்திரமே நான் உன்னைக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளத்தடையா யிருக்கிறதென்பதை நான் உனக்கு எடுத்துக்காட்டவேண்டுமோ? நான் அப்படிக்கலியாணஞ் செய்துகொண்டால் இத்தேசத்தா ரெல்லாம் என்னைத்தாழ்வாக நினைப்பார்கள்; உனக்கும் அவமதிப்பு உண்டாகும். உலகத்தார் ஏற்படுத்திய கலியாணமென்கிற கட்டு ஒன்று மாத்திரமில்லாமல் நாம் இருவரும் தனியே சேர்ந்திருப்பதற்கோ யாதொரு தடையுமில்லை; அப்படிச் செய்வதனல் நம்முடைய நேசம் முதலியவற்றிற்கு ஏதாவது குறைவு உண்டாகுமென்று நினைக்கிறாயோ? அப்படி ஒருபோதும் இராது என்றான்.

அதைக்கேட்டு அவள்மிகவும் விசனமடைந்தவளாய் என்னுடன் இத்தனைநாளாய்ப்பழகியும் உனக்குத்தெரிந்தது இதுதானு? ஒருவனுடையநேசத்திற்காகப்பெண்களின் பெருமையை அநியாயமாய் அழிக்க எனக்குவிருப்பமில்லையென்பதுஉனக்குத்தெரியாதா? நீமகாபிரபுவானலும்

உண்டாகட்டும். என் சுகவாழ்வுக்கு வேண்டியபொருள் என்வீட்டிலிருக்கிறது; இதுமுதல் நீவேறு நான்வேறுதானென்று சொல்லிச்சரேலென்று எழுந்துபோய்விட்டாள்.

அந்தப்பெண்ணின் தீர்மானத்தைக் கண்டு தாய்தந்தையர்களும் சந்தோஷித்தார்கள். அன்றுமுதல் அவர்கள் அந்த மந்திரிமகனைத்தங்கள் வீட்டுக்குள்வரவொட்டுகிறதில்லை; மறுபடியும் அங்கேவரவேண்டுமென்று அவன்பலவிதமாய் முயன்றான்; ஒன்றும் நிறைவேறவில்லை. அவர்கள்மறுக்கமறுக்க, அவனுக்கு அந்தப்பெண்ணினிடத்தில் ஆசை அதிகரிக்கத்தலைப்பட்டது, அதனால் அவன் அவளைக்காணவழிதேடுவதே வேலையாயிருந்தான்.

அந்தமோகனமென்கிறபெண் தோழியொருத்தியோடு காலைமாலைகளில் அப்பட்டணத்து வெளியில் விநோதமாய் உலாவுவது வழக்கம். நடுவழியில் அவள் மந்திரிகுமாரனை எங்கேயாவது கண்டாலும் காணாததுபோலவே முகத்தைத்திருப்பிக்கொண்டுபோய்விடுவாள். இப்படியிருக்க ஒருநாள் வெளியே போனவள் வழக்கமாய் வருகிறவேளைக்குவீட்டுக்குவரவில்லை. அதுகண்டு அவளுடைய தாய்தந்தைகள் கொஞ்சம் அச்சங்கொண்டார்கள். அப்படியே இரண்டொருநாளாயிற்று. அவளும் வரவில்லை; அவளோடு கூடப்போனதோழியும் வரவில்லை. அதனால் அவர்களையாரோஒருவன இழுத்துக்கொண்டே போய்விட்டானென்று தீர்மானித்தார்கள்.

இனிஅவர்கள் அந்தப்பெண்ணைக் கண்டுபிடிக்கிற வழியெப்படி? தங்கள் மகளைக்காணாமல் விசனப்படுகையில் பள்ளன் தன்பெண்சாதியைப்பார்த்து, நமது குழந்தையைக் கண்டுபிடிக்கத்தக்க உபாயமொன்று எனமனதில்தோன்றுகிறது; இந்தராஜாமிகவும்நியாயஸ்தரென்று எனக்குக்கேள்வி, நாமும் முன் இவர்க்குக் கொஞ்சம் உதவிசெய்திருக்கிறோமல்லவா? அதையே சிபாரிசாகக்கொண்டு, மறுதரம் அவர் கொலுமண்டபத்தில் சபைகூடியிருக்கும்போது போய், அவர்பாதங்களில்வீழ்ந்து நம்மகளைவரவழைத்துத் தரும்படி வேண்டுகிறேனென்று சொல்லி அந்தநாள்வருமளவும காத்திருந்தான்.

அப்படியே மறுதரம் ராஜா மகாசபைகூடினபோது அந்தப் பள்ளன் அரசனுடைய கொலுமண்டபத்திற்குச் சென்றான். அம்மண்டபத்தின் அழகைக்கண்டபோது அவனுக்கு உண்டான திகைப்பை என்னென்றுசொல்லலாம்! அந்தச் சக்கரவர்த்திவீற்றிருந்த மயிலாச

ணத்தைப்போல விசித்திரமானபொருள் உலகத்தில் வேறொன்றுமில்லை. அமயில் சிறகுவிரித்து ஆடுகிறவண்ணமாய் வச்சிரம் வைடூரியம் முதலிய நவரத்தினங்களால் வெகு அற்புதமாகச் செய்யப்பட்டிருந்தது அந்த ஏழுகோடி ரூபாய் விலைமதித்தார்கள். அந்தமண்டபம் முழுதும் சிறந்த சலவைக் கற்களாற் செய்து வெகு நேர்த்தியான சித்திரவேலைகள் அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. பலவாறு சொல்லியென்ன? பூலோகசுவர்க்கம் ஒன்று உண்டென்றால் அது இதுவே என்னும்படியாயிருந்தது. அந்த மயிலாசனத்துக்கருகே ஒரே பளிங்கினால் விசித்திரமான ஆசனமொன்று சாதாரணமாய் நாற்காலியளவு விசாலமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. தனியாய் மந்திரிகளோடுமட்டும் கூடுகிறகாலங்களில் சக்கரவர்த்தி அதிலே வீற்றிருப்பது வழக்கம். பொன் வேலைப்பாடுகள்செய்த பெரிய கும்மட்டங்களில் அம்மண்டபம் நிரம்ப விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன.

இந்தப் பள்ளன் அவ்விடத்திற்குச் சென்றபோது அந்த மண்டபத்தில் யாவரும்வந்து நிறைந்திருந்தார்கள். இவன் உள்ளேநுழையப் பார்க்கையில் அங்கிருந்த காவற்காரன் ஒருவன் அவனைத்தடுக்க. அடியில்வருமாறு அவ்விருவர்க்கும் வாக்குவாதம்நடந்தது.

சேவகன்: நீ இங்கே யாரைத் தேடிக் கொண்டு போகிறாய்?

பள்ளன்: உங்களுடைய சக்கரவர்த்தியைத்தான்.

சேவ. அவர் சாதாரணமான மனிதர்களோடு பேசமாட்டார். மேலும் இப்படி மகா சபை சேர்ந்திருக்கையில் அவர் உன்னைககண்ணெடுத்துக் கூடப் பாரரரே.

பள. இந்தச் சக்கரவர்த்தி நல்லவிவேகி யென்றும் நியாயஸ்தரென்றும் எங்கும் பிரசித்தியாயிருக்கிறதே; நான் இப்போது ஒருநியாயம் கேட்க வந்திருக்கிறேன். நீ இப்போது எனனைத்தடுத்து, நன்றாய் நியாயந் தீர்ப்பதனால் அரசர்க்குப் பெரும்புகழ்உண்டாவதையும், எனக்குப் பெருத்த லாபம் கிடைப்பதையும் நீ மறுக்கப்பார்க்கிறாய்; இது உனக்கு நியாயமா?

சேவ. நீ பள்ளனல்லவா?

பள். ஆனாலென்ன? நியாயத்துக்குப்பள்ளனென்றும் பார்ப்பானென்றும் ஏதாவது பேதமுண்டோ? மகம்மதியர்கள்பள்ளரைத்தாழ்வாக நினைப்பதில்லை. அதிலும் இந்தச் சக்கரவர்த்தி ஒருவர்க்கும் அவமரியாதை செய்வதில்லையே.

சேவ. என்னவானாலும் நீ இப்போது இந்தச் சபைக்குப் போகக் கூடாது.

பள். ஏன் கூடாது?

சேவ. ராஜாங்கத்துக் காரியங்களைப் பற்றிப் பேசுவதற்காகவே இந்தச் சபை கூட்டப்பட்டது. வேண்டுமானால் நீ ஒரு விண்ணப்பம் எழுதிக்கொள்.

பள். அப்படிக்கூடாது, இப்போது ராஜாவை நானே நேராகப் போய்ப்பார்க்கவேண்டும்.

சேவ. நீமாத்திரம் அடியெடுத்துவை, அப்படியேஉன்னைத்தள்ளி மிதித்துப்போடுகிறேன் என்றான்.

அவன் அப்படிச்சொல்லுவதற்கு முன்னமே பள்ளன் சரேலென்றோடந்தான், சேவகனும் பின்னேயே ஓடி அவனைப்பிடித்திழுக்க, பள்ளன் ஓ மொகலாயசக்கரவர்த்தியே, ஒரு நியாயம்கேட்கிறேன், மொகலாயசக்கரவர்த்தியே ஒரு நியாயமென்று உரத்துக்கூவினான்.

அந்தக் கூச்சலைக்கேட்டு ராஜா பொறுமையுடன், யாரங்கே நியாயங்கேட்கிறது ? அவன் எதிரேவரட்டும் என்றுசொல்ல, பள்ளன் உடனேபோய் அவனெதிரில் கீழேவிழுந்தான். அவனைப்பார்த்துச் சக்கரவர்த்தி, யாரப்பாநீ ? எழுந்திருந்து உன் வியவகாரத்தைச் சொல்லென, அவனெழுந்தான்.

அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தவுடனே ராஜா அவனின்னானென்று தெரிந்துகொண்டு, ஓகோ தோழனே, நீயா ! உனக்கு நான் எவ்வளவோ கடன்பட்டிருக்கிறேனே; என் ராஜ்யம் எல்லாங்கொடுத்தாலும் அதற்குப் போதுமாவென்றுசொல்லி அந்தச் சபையிலுள்ளோரனைவரும்பார்த்துப் பிரமித்துநிற்கத் தன் ஆசனத்தினின்றும் எழுந்துபோய் அவனைக்கட்டி யணைத்துக்கொண்டான்.

பின்பு சக்கரவர்த்தி சபையாரைப்பார்த்து, ஓ பிரபுக்களே, இந்த மனிதனாலேதான் நான் இப்போது பிழைத்திருப்பது. பகைவனால் ராஜ்யத்தினின்றும் துரத்தப்பட்டபோது வழியில் ஒரு ஆற்றிலே விழுந்து நான் தத்தளிக்கையில், அப்போது எனக்கிருந்த பெருந்துன்பத்தையும் பாராமல் திடீரென்று தண்ணீரிலிறங்கி என்னைக் கைப்பிடித்துக் கரையிலிழுத்துப்போட்டு, பின்பு எனக்கு நினைவுதெரியாமல் குளிரும் காய்ச்சலும் பயங்கரமாய்வந்து வருத்தினபோது, என்னைத்

தன் வீட்டில்வைத்துக்கொண்டு இராப்பகல் ஓய்வில்லாமல் உபசரித்த மகோபகாரியல்லவோ இவன்! இப்போது நான் இவனுக்கு என்ன செய்தால்தான் என்கடன் தீரும் என்றான்.

அது கேட்டுப் பள்ளன் கண்ணீர் பெருகப் பெருக, மகாப்பிரபுவே, அந்தப்பழங்கதையெல்லாம் இருக்கட்டும். அப்போது தாங்கள் தயவுசெய்து தந்த இரண்டாயிரம்ரூபாயாலேதானே எனக்கு இப்போது உண்டாயிருக்கிற பெருமையெல்லாம். ஆயினும் அதனால் என்மன வருத்த மட்டும் நீங்கவில்லை யென்றான்.

அதுகேட்டு அரசன் அவனை ஸ்படிகாசனத்தி லுட்காரவைத்துத் தான் மயிலாசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, நடந்த வரலாறென்ன சொல்லென்று கேட்க, அவன் சொல்லுகிறான்.

ஐயா, எனக்கொருமகளுண்டு. தங்கள் கைகளால் தடவிக்கொடுத்த குழந்தைதான் அவள். அப்படித் தாங்கள் தடவிக் கொடுத்ததே தனக்கொரு பெருமையாக நினைத்து அவள் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். என் உயிரைவிட மேலாக நான் நினைத்துக்கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணை இங்கே எவனோ திருடிக்கொண்டு போய் விட்டான் என்றான்.

அதுகேட்டு ராஜா. ஆம், அது எனக்கு நன்றாய் நினைவுவருகிறது. அவள் மிகவும் சிறப்பாக வாழ்வாளென்பது அப்போதே அவளுடைய முகக்குறியால் எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தது. அவளைக் களவுசெய்தவன்யார்? அவன் என்னாட்டில் எங்கே யிருந்தாலும் ஒருநொடியில்பிடித்து வரச்சொல்லுகிறேன் என, பள்ளன், தங்களுடைய மந்திரிகுமாரனே அப்படிச் செய்தவனென்று தோன்றுகிறதென்றான்.

அதைக்கேட்டுச்சக்கரவர்த்தி சம்பிரத்தோணியாய், ஓமந்திரிகுமாரனே! எழுந்திரு, அவர்சொல்வதற்கு என்னபதில் சொல்லுகிறாயென, அவன் ஊமையாய்நின்றான். அதுகண்டு ராஜாமறுபடியும் கொஞ்சம் கடுமையாய் இப்படிமவுனமாகநின்றால் அதன்கருத்தென்னவென்று நான்கண்டுகொள்ளுகிறதென்று கேட்க, அவன், நான் அந்தக்குற்றத்திற்கு ஆளானவன்தான்; மகாப்பிரபு அவர்கள் மன்னிக்கவேண்டுமென்றான். உடனே ராஜாபள்ளனைப்பார்த்து, உன்கோரிக்கைநிறைவேறியதென்று சொல்லி, மந்திரிகுமாரனை அந்தக்ஷணமேகாவல்செய்தான். அன்றிராத்திரி மோகனாவென்கிறபெண் தந்தைவசத்தில்ஒப்புவிக்கப்பட்டாள்.

மறுநாள் ராஜா அந்தப்பள்ளனை அரண்மனைக்கு வரவழைத்து, அப்பா தோழனே! உன்ஜாதியாசாரத்தோடு இருக்கஉனக்கு விருப்பமில்லை யென்று நன்றாய்த்தெரிகிறது. தொன்று தொட்டுவந்த மதக்கோட்பாட்டை விடக்கூடாதென்கிற நிர்ப்பந்தமும் உங்களில் விசேஷமாய் இல்லையென்று தெரிகிறது. இப்போது உன் அந்தஸ்தைஉயர்த்த வேண்டுமென்பது என்கோரிக்கை. உனக்குச் சம்மதமானால் அப்படியே செய்கிறேனென, பள்ளன் சற்றுத்தாமதித்துப் பின்பு அப்படியே அங்கீகரித்தான். மறுநாள் மந்திரிகுமாரனுடைய அந்தஸ்தும் அதற்கு வேண்டிய ஐஸ்வரியமும் பள்ளனுக்குக்கொடுக்கப்பட்டது. அவர்களிப்படி மகம்மதியராக மாற்றுப்படவே அப்பட்டணத்தார்க்கெல்லாம்மிகவும சந்தோஷமாயிற்று. மோகனமும் மிகப்பெருமையடைந்தாள். மந்திரிகுமாரனிடத்தில் அவளுக்கிருந்தகோபமும்கொஞ்சம்கொஞ்சமாய்த் தணிய ஆரம்பித்தது. அவன் அவள்விஷயத்தில் துராக்கிருதமான காரியம்மட்டும் ஒன்றும் செய்ததில்லை. அவளைத்தனிப்புறமாய் ஒருவிடுதிக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தன்வசமாகும்படி வேண்டிக்கொண்டதே யொழிய வேறில்லை. அப்படிப்பட்ட காலத்திலும் தன்னிடத்தில் அவன் மிக்கவுரவமும் பிரீதியுமாயிருந்ததை நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு அவனிடத்திலிருந்த கோபந்தணிந்து, அவனைக்காவலிலிருந்து விடுவிக்கும்படித்தந்தையை வேண்டிக்கொள்ளும்படியாயிற்று.

அதுகேட்டுப் பள்ளன், குழந்தாய், நீ சொல்வதை நான் ஒருபோதும் தடுப்பதில்லை; ஆனால் இந்தவிஷயத்தில் கொஞ்சம் அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது; ஒருவரையும் கேளாமல் ஒருபெண்ணைப் பலவந்தமாய் இழுத்துக்கொண்டுபோனவன் இன்னும் என்னபொல்லாங்கு செய்வானோவென்று பயமாயிருக்கிறது என்றுசொல்ல, அவள் புன்னகையுடன், நீர் அப்படிச் சிந்திக்கவேண்டாம்; நான் அவனுதீனத்தில் இருந்தபோதுகூட அவன் என்னைச் சிறிதும் கொடுமையாக நடத்தினவனல்லன். அதனாலேயே நான் அவனை இப்போது மன்னிக்கும்படிக் கேட்கிறது; அவனுக்கு என்னிடத்தில் நேசமதிகமே. நான் பள்ளச்சியாயிருக்கையில் என்னை வேறுவிதமாய்க் கைப்பற்ற அவன் எண்ணங்கொண்டிருந்தாலும், அந்தஸ்து உயர்ந்தபிறகு இப்போது என்னைக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளச் சிறிதும் சந்தேகப்படமாட்டானென்று தோன்றுகின்றது; நமக்காக ஒருவன் சிறைப்படுவது நியாயமன்று; அவனை விடுவிக்கவேண்டுமென்றாள்.

இந்தவிஷயத்தை அரசனுக்குத் தெரிவிக்கிறேனென்றுசொல்லி அவன் மறுநாள் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அரசன் அவனைப்பார்த்து, என்னவிசேஷமென்றுகேட்க, மந்திரிகுமாரனை விடுவிக்கும்படி என் மகள் அநேகமாய்வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டதனால், அந்தத் தங்களிடத்தில் தெரிவிக்கவந்தேன் என்றான். அதைக்கேட்டு அரசன் சட்டத்தைமீறி இப்படிப்பட்ட பொல்லாங்குசெய்தவனை நாம் ஒருபோதும் விடக்கூடாது. இவனை விட்டுவிட்டால் மற்றக் குற்றவாளிகளைமட்டும் நாம் எப்படித்தண்டிக்கலாம்; அவன்செய்த காரியத்திற்குச் சிக்ஷையனுபவிக்கவேண்டுவதுதானென, பள்ளன், அப்படி இல்லை; அவன் என் மகளை வீட்டினின்று பலவந்தமா யிழுத்துக்கொண்டு போனதுதவிர மற்றெந்தக் கொடுமையும் செய்ததில்லையாம். அந்தப் பெண்ணே அவனை விட்டுவிடச்சொல்லி வேண்டுகிறாளென, உமாயூன் எப்படியானாலும் அவன் செய்தது குற்றம்குற்றமே; அவனை விடுவிக்க வேண்டுமென்றால் ஒரு உடன்படிக்கையின் மேலேதான் விடவேண்டுமென்றுசொல்லி அந்தக் குற்றவாளியைக் கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டான்.

மந்திரிமகன் எதிரேவந்து நிற்கக்கண்டு அவனைப்பார்த்து ராஜா அவன் செய்த தீச்செயலுக்காக அவனைச் சிறிது தூஷித்துப் பின்பு நீ அந்தப் பெண்விஷயத்தில் செய்த அபராதத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள உனக்கு இஷ்டந்தானாவென்று கேட்க, அவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்வதே அதற்குத்தக்க பரிகாரமா யிருக்குமாயின், அப்படியேநடத்த நான் சித்தமாயிருக்கிறேன் என்றான்.

மோகனத்தை அவன் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற உடன்படிக்கையின்மேல் அரசன் அவனை விட்டுவிட்டான். பின்பு பள்ளன் அந்த மந்திரிகுமாரனை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தன் மகளண்டைநிறுத்த அவள் முதலில் அவனைக் கொஞ்சம் கோபித்தவள்போலப் பார்த்தாள். அதுகண்டு அவன் பலவிதமாய் நல்லவார்த்தைசொல்லி என் கண்மணே ! நான் செய்தது குற்றமே. இப்போது அந்தப்பழியைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காகவே வந்திருக்கிறேன். நீ முன் கேட்டபடியே நாம் இருவரும் ஒத்திருக்க உனக்குச் சம்மதந்தானோவென. அவள் நான் உன் பேச்சை எப்படி நம்புகிறதென்றாள். அதற்கு அவன் என்பேச்சில் உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா? முன் நான் உன்னை வேண்டினதெல்லாம் உன்னிடத்தில் உள்ளவிருப்பினாலோ ? வெறுப்பினாலோ ? என் உட்கருத்தை நன்றாய் அறிந்த

நீயே இப்படிப்பேசினால் ? மற்றவர்கள் என்ன நினையார்கள் ? உன் மனதில் உருக்கமிருக்குமானால் நீ என் பிழையைப் பொறுப்பாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்றான்.

அதைக்கேட்டு அவள் கொஞ்சம் புன்னகைசெய்ய அவன் உடனே அவளை மார்போடணைத்துக்கொண்டு இன்றுமுதல் நாம் இருவரும் இப்படியே ஆயுளளவும் மனமொத்து வாழவேண்டுமென்றான். அதற்கு அவளும் இணங்கிச் சந்தோஷமாயிருந்தாள். அன்றையதினமே அவ்விருவர்க்கும் விசேஷவைபவமாய்க் கலியாணம் நடந்தேறிற்று. மொகலாயச்சக்கரவர்த்தியே நேராய்வந்து அதை நடப்பித்து அவர்கள் எந்நாளும் ஒரு குறையுமின்றி மிகப் பெருமையாக வாழும்படி வாழ்த்தினானென்றால் பின்பு அவர்களுக்குக் குறையென்ன? இப்படியாகக் கடைசியில் அந்த ஜோசியக்காரிசொன்னது சரியாய்ப் பலித்தது. இந்த மந்திரிகுமாரனும் பள்ளச்சியும் உள்ளூற ஆசைகொண்டு நெடுநாளாய் வேண்டுமென்றுவிரும்பிச் செய்துகொண்ட கலியாணம்போலக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளுகிறவர்களுடைய பாக்கியமல்லவோ பாக்கியம்! இப்படி ஒருவர்க்கு நேருமானால் இவ்வுலகவாழ்க்கையில் அவர் பெறும்பேறு அதைவிட வேறென்ன ?

ஜகஜ்ஜோதி அல்லது நூர்ஜிஹான்.

ஏறக்குறைய மூந்நூறு வருஷங்களுக்குமுன் வட இந்துஸ்தானத்தில் ஒருபெருங்காட்டில் இரண்டுபேர் அல்லாடித் திரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் காடு முழுதும் வெட்டவெளியாய் எவ்வளவுதூரஞ் சென்றாலும் ஒருபசும்புல்கூடக் காணகிடையாமல் எங்கும் பாழாய் வழிதப்பி யாராவது அங்கே அகப்பட்டுக்கொண்டால் அப்படிப்பட்டவர்கள் மறுபடி பிழைக்கிற ஆசையே இல்லாமல் அப்படியேமாண்டுபோம்படி அவ்வளவு கொடியதா யிருந்தது. அந்தப் பெரிய மணல்வெளியிலே நடுப்பகலில் தெரியாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டு மேலே முகத்தைச் சூரியன் எரிக்கவும், கீழே காலை நன்றாய்ச் சிவக்க வறுத்த அரப்பொடிகள் போன்ற சிறு மணல்கள் கொளுத்தவும், உயிரைவிடமாட்டாமல் குற்றுயிராய்க்குதித்துத் தத்தளிக்கின்ற வழிப்போக்கர்கள் சற்றே சுகமாய் உட்காரும்படி எவ்வளவு தூரஞ்சென்றாலும் நிழல் மரந்தான் ஒன்றுகூடக் கிடைக்காதென்றாலும் மேலுதடும் கீழுதடும் ஒன்றாய் ஒட்டிக்கொண்டு பிரிக்கப்போகாமல் நாவறண்டு தாகத்தால் தவிக்

கின்ற வாயைக்கழுவ வாவது தாகமாவது தண்ணீர் எங்கேயாவது கிடைக்குமோ? கிடையாது! இவ்விதமான பெரும்பாலைநிலத்திலே அந்தப்பிரயாணிகள் இருவரும் ஒருநாள் எங்கேயோ திரிந்து தள்ளாடிப்பொழுது போனதும் ஓரிடத்தில் முடங்கினார்கள். இராப்பொழுதுசென்று காலையில் சிறிதளவும் மாசு மறுவில்லாமல் சூரியன் உதயமாகி எவ்வெளி முழுதும் தட்டுத் தடையில்லாமல் ஒரேயளவாய்த் தன்கிரணங்களைச்சொரிந்தான். அக்காட்டுக்கு ஆகாயந்தவிர வேறொரு மூடியும் காணப்படவில்லை. ஒவ்வோரிடத்தில் அருமையாய் ஒவ்வொரு உலர்ந்து செத்துப் போனகட்டை மாத்திர மற்றொன்றும் தென்படாமல் எந்தத்திசையிலும் வழி துறையொன்று மில்லாத அந்தப்பெரும்பாலைநிலத்திலே அவர்கள் மறுபடியும் எழுந்துதிரிய ஆரம்பித்தார்கள்.

அந்தப்பிரயாணிகள் இருவரும் யாரெனில், ஒருதார்த்தாரிதேசத்தானும் அவனுடைய மனையாட்டியும். அவ்விருவரும் தாமே வேண்டுமென்று விரும்பிச்செய்து கொண்ட கலியாணம் அவர்களுடைய சுற்றத்தாரொருவர்க்கும் சம்மத மில்லாமல் இருப்பதுகண்டு, வேறோர்தேசத்திற்காவதுபோய் நம் இஷ்டப்படி வாழலாமென்று ஆலோசித்துச்சுதேசத்தைவிட்டு ஓடிப்போனார்கள். அம்மனிதன் நல்ல சுந்தரமான வடிவமும் கம்பீரமான தன்மையும் மனுஷியர்க்குரிய தைரியம் சுறுசுறுப்பு விடாமுயற்சி சாந்தம்பொறுமைமுதலிய பலவித சாதாரண நற்குணங்களும் நற்செய்கைகளு முடையவன். அவன் மனைவியோ இளமை மென்மை முதலிய வடிவழகு உடையவளாய்ப் பார்ப்போர் அனைவரும் பிரமிக்கும்படி இருந்தது மன்றி, தன் கணவனுடைய துக்கத்தையும் தன்னுடைய வருத்தத்தையும் இன்னும் மிகையளவாய்ப்பெருக்க கர்ப்பத்திலே கருவொன்றையுந் தரித்திருந்தாள். அவர்கள் கையோடு கொண்டுவந்த சோற்றின் மிகுதி அன்றைக்குத்தான் போதும் போதாமலிருந்தது. ஒருதோற்குடுவையில் கொண்டுவந்த தண்ணீரோ, அன்று காலையில் அவர்களுக்குக் கைகழுவக்கூடப்போதாதுதான். அந்தச்சோற்றையும் தண்ணீரையும் அவள் மூர்ச்சையடைந்தவள்போல விழுந்து கிடந்த தன் மனையாளுக்குக்கொடுத்து அவளுக்குக்கொஞ்சம் உயிர்ப்பு உண்டாக்கி அப்புறம் போகப்புறப்பட்டான். ஐயோ! அவர்களுக்கு என்ன கஷ்டகாலம்வந்துவிட்டது! அவ்விடத்திலே சற்றுதாமதித்து நிற்பார்களானால் அவர்களுக்குச் சீக்கிரத்திலேயே மரணமுண்டாவது நிச்சயம். இல்லாமல் எழுந்து எங்கேயாவது போனால் அப்போது எவ்விதமாகுமோ தெ

சயமில்லை. அவர்கள் மீள்வதற்கு எவ்விதத்திலும் வழியுண்டாவதாய்த் தோன்றவில்லை. சோறுதண்ணீர் ஒன்றுமில்லாமலே அவர்கள்வெகுநாள் யாத்திரை செய்யவேண்டிய தாயிருந்தது. வழிதுறைகேட்பதற்காவது யாராகிலும் அவ்வழி வருவார்களோ? கிடையாது.

அந்தப்பெண்வற்றிஉலர்ந்து உடலொட்டிக்கிடந்த ஒருசிறு குதிரையின்மேல் ஏறிக்கொண்டாள். அந்தக்குதிரைவெகுநாளாய்க் கால்வயிற்றுக்குக்கூடத்தீனியில்லாமையால்மிகவும் பலயீனப்பட்டு அங்கேயே விழுந்து செத்துப்போவதுபோலிருந்தது. ஒருஅடிகூட எடுத்துவைக்க மாட்டவில்லை. இப்படியெல்லாமிருந்தும் தனக்குநேர்ந்திருக்கும் ஆபத்து இப்படிப்பட்டதென்று அந்தப்பெண்ணுக்குத் தெரியாது. ஒரே ஒருசிறிய அப்பந்தவிர தங்கள் கையிலிருந்த மற்ற சாப்பாடனைத்தும் செலவழிந்து போயிற்றென்பதும் அவளுக்குத் தெரியாது. அதுவும் அவன் தன் அருமைப்பெண்டாட்டி ஒன்றுமில்லாமல் தவிக்கப்போகிறாளே என்று அவளுக்காகத் தன்வயிற்றுக்குத்தின்னாமல் காப்பாற்றி வைத்தது. பூர்ணகர்ப்பிணியாய்ச் சுபாவத்திலேயே மிக்கவருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற இந்தப்பேதைப்பெண், தமது கையில் ஒருபொருளுமில்லாமலதமக்கு நேர்ந்திருக்கும் ஆபத்தையுங் கேட்டால், ஒருவேளை திடீரென்று மனங்குழம்பிவிழுந்து மூர்ச்சைப்போவாளோ வென்று திகிற்பட்டு அவன் அந்தச்சங்கடம் ஒன்றையும் அவளுக்குத்தெரிவிக்கவில்லை. இவ்வளவு ஆபத்தான நிலையிலிருக்கையிலும், இன்னும் ஒருவேளை மீட்சியுண்டானாலும் உண்டாகலாமென்றும் அணுவளவு ஆசைகொண்டு, செழிப்பான ஒருநாட்டில் நடத்துவதுபோலவே இந்தக்கொடும்பாலை நிலத்திலும் நடத்திக்கொண்டுபோகிற கடவுள் நம்மை நடுக்காட்டிலே கைவிடுவாராவென்று கடவுளுடைய கிருபையையே முக்கியமாக நம்பிக் குதிரையை நடத்திக்கொண்டு போனான். வெயில் ஏற ஏற அதின்கொடுமை மிகவும் அதிகமாகி கொளுத்தத் தலைப்பட்டது. கணப்பொழுதேனும் தங்குவதற்குத்தான் நிழலென்கிற பெயரேகிடையாதே. அப்போது அந்தமனிதன், வெயில்பொறுக்கமாட்டாமல் தன்பெண்சாதி படுகிறவருத்தத்தைப்பார்த்து மனமுருகி, தன் கையிலிருந்த குடையொன்றை மலர்த்தி அவள்முகத்திற்கு நேராய்மறைத்துக்கொண்டு அந்தப்பேதைக் குதிரையின் பக்கத்திலேயே நடந்துபோனான். சிறிது நேரத்தில் அந்தக்குடையைக்கூட தாங்கமாட்டாமல் அவன்கை அதிகநோவெடுத்தது. சாதாரணமானமனிதர்களுக்கே ஒருவொருவேளை உயரத்தூக்கிப்பிடிப்ப தென்றால் வருத்தமுண்டாகும்?

இப்படிப்பட்ட கஷ்டதசையிலிருப்பவனுக்குக் கேட்க வேண்டுமென்ன? ஆயினும் தன் உயிரினும் அருமையாய்ப் பக்கத்திலிருக்கின்ற பொருளினிடத்தில் ஆசைப்பெருக்கு அளவு கடந்திருக்கவே, அவன் தன் வருத்தமொன்றையும் பாராமல் கொடைபிடித்து அவளுக்கு நிழல் காத்துக்கொண்டேபோனான். போகப்போக அவர்களுக்கு வழியும் மாளவில்லை. பொழுதும்போகவில்லை. அவன்கையில் அருமையாய் மிகுத்திவைத்துக்கொண்டிருந்த சிறு அப்பமும் பொழுதுபோக வெகுநாழிகைக்கு முன்னமே புசித்தாய்விட்டது.

இப்படி இருக்க, சிறிது நேரத்தில் சூரியனும் மறைந்துபோனான். இரவில்தங்க யாதொரு மறைவிடமும் காணப் படவில்லை அதனால் அம்மனிதன் வேறுவிதி யில்லாமல், கையில் இருந்த குடைக்காம்பைக் கீழே நட்டு அதன்மேல் ஒருமெல்லிய துணியைப்போர்த்து ஒருசிறு கூடாரம் போல் ஏற்படுத்தி, வெட்ட வெளியிலே நன்றாய்த் திறந்தபடி. அவ்விடத்துக் கொடிய விஷக்காற்றில் விழுந்து கிடப்பதைவிட இது கொஞ்சம் ஆதரவா இராதாவென்று அதிலே தன் பெண்சாதியைப் படுக்கச்செய்தான். அந்தப் பெண் மெய்வருத்தத்தாலும்மனவருத்தத்தாலும் மிகவும் வேக்காடு கொண்டு அவளுக்குச் சீக்கிரத்திலே பெருங்காச்சல் உண்டாவதுபோல் இருந்தது. அப்போது அவள் கணவனுக்கு உண்டான மனவருத்தத்தை என்னென்று சொல்லலாம்! இதுவாசத்திற்கு ஏற்ற இடமல்லவென்று காட்டு மிருகங்கள் கூடவிட்டோடிப்போன அந்தப் பெரும்பாலை நிலத்திலே வயிறும் பிள்ளையுமாய்ச் சோறுதண்ணீர் ஒன்றுமில்லாமல் எழுந்திருக்கமாட்டாது, தன் பெண்சாதியோரண்டை தத்தளித்துநிற்க, அத்துடன் தான் வழிநடந்துவந்த வருத்தமும், இரண்டொருநாளாய்ச் சிறிதளவும் தண்ணீர் குடியாமலிருந்த இளைப்பும் ஒன்றுசேர, அவன்மனம் எவ்வாறு தவித்ததோ அந்தக் கஷ்டம் எவ்விதத்திலாவது நீங்குமோவென்று சிந்திக்கக்கூட அந்தக்காட்டில் யாதொருவழியுமில்லை. அதுகண்டு அவன் இனி நாம் இப்படியேவிழுந்து இறந்துபோகவேண்டுவதுதான் கதி என்று நினைத்தான். ஐயோ! அந்தப் பேதைப் பெண்ணினுடைய நோய் மென்மேலும் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. ஆயினும் அவள் ஒன்றும் பேசாமல் மிகப் பொறுமையாய் அதைச் சகித்துக்கொண்டிருந்தாள். பிரசவவேதனை அவளுக்கு அதிகமாக ஆக, வெகுநாழிகையாய்க் கண்டிருந்த நாவறட்சியும் அதனுடன் மிகவும் அதிகமாகத்தலைப்பட்டது. அவள் தாகத்தோடு தவிக்கிறதவிப்பைப்பார்த்து

பொறுக்கமாட்டாமல், எது எப்படிப்போனாலும் போகட்டுமென்று மிகத் துணிவுகொண்டு அம்மனிதன், தன்னிடத்திலிருந்த குத்துவாளைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தன் குதிரையண்டைபோய், எவ்விதத்திலாவது தன் அருமைப்பெண்சாதிபிழைத்தாற் போதுமென்கிற பேராவலால் உடம்புதெரியாமல், அந்தக் குத்துவாளைக் குதிரையின் தொண்டையில் குத்தி அங்கிருந்து வழிந்துபெருகின ரத்தத்தை ஒரு குடுவையில் ஏந்திக்கொண்டு தன் சிறுகூடாரத்திற்குச் சென்றான்.

இப்படி அவன் சிறிது நேரம் வெளியே போயிருந்த தருணத்தில் அவன் மனையாள் பிள்ளைபெற்றாள். குதிரை ரத்தத்தை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வருகையில் குழந்தையின் அழுகைக் குரல்கேட்டு, தனக்குப் பிள்ளை பிறந்ததென்கிற சந்தோஷமும் சிறிதளவேனும் ஆதரவில்லாத இந்தப் பெரும்பாலை நிலத்திலே பிறந்ததே! சோறுதண்ணீரில்லாமல் தவிக்கிற தாயையும் குழந்தையையும எப்படிக்காப்பாற்றுகிறதென்கிற பெருந் திகிலுமடைந்து மனந்தத்தளித்துக் கொண்டே பிள்ளை பெற்ற வருத்தத்தால் இட்ட கால் இட்ட கைகளாய் விழுந்து கிடக்கும் மனையாட்டி யண்டை போய்த் தன் கையிலிருந்த ரத்தக்குடுவையை அவள் வாயில் கொடுக்க, அவள் அதில் கொஞ்சம் குடித்துச் சிறிதளவு மூர்ச்சை தெளிந்தாள். உடனே அவன் செத்து விழுந்து கிடந்த தன் குதிரையின் இறைச்சியை எடுத்து ஒருவாறு சமைத்துத் தன்பெண்சாதிக்கும் கொஞ்சம் கொடுத்துத் தானும் தின்றான். அதனால் அப்போதிருந்த அவர்களுடைய பெரும்பசியும் தாகமும் ஒருவாறு தணிந்தன.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும், அவர்கள் அப்புறம்போக அவ்விடம்விட்டெழுந்தார்கள். அப்போது தன் மனையாளுடைய சரீர ஸ்திதியைக்கண்டு அம்மனிதன் மனங்கலங்கி நின்றான். தரையில் செம்மையாய்க் கால் பரவி நிற்கக்கூட அவர்களுக்குச் சக்தியில்லை. அப்படியிருக்க அவள் அந்தக்குழந்தையையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு எப்படி நடந்து போவாள்? இத்தனை நாளாய் அவர்களுடைய மூட்டைகளையெல்லாம் சுமந்துகொண்டு வந்தகுதிரை கொல்லப் பட்டுப் போனபடியால், அந்தமூட்டைகளையெல்லாம் அவனே சுமந்து கொண்டு போம்படியாயிற்று. இப்படிப் பலவிதசங்கடங்களோடு அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட எழுந்திருக்கையில் இரண்டு மையில் தூரத்திற்குள்ள நிரம்ப நீருள்ள ஒருதடாகமும் அதைச்சுற்றி எப்படிப்பட்ட தாபத்தையும் நொடிப்பொழுதிலே நீக்கவல்ல பலவகை நிழல் மரங்

களும் பூந்தோட்டங்களுமாய் அழகியதோப்பொன்று காணப்பட்டது. அந்தத் தோப்பைச்சுற்றி அநேகம் ஆடுமாடுகள் உல்லாசமாய் ஓடித்திரிந்து மேய்ந்துகொண்டிருக்கக் காணப்பட்டன. அதற்குச் சமீபத்திலே மிகப்பெரிதாய்ப் பட்டணமொன்றும் காணப்பட்டது அப்பட்டணத்துப் பிரஜைகள் அநேகர் வெளிப்புலங்களுக்கு வந்து வேலைசெய்வதும் அநேகர் புலங்களிலிருந்து பட்டணத்திற்குப் போவதுமா யிருக்கக் காணப்பட்டார்கள்; அவ்விட மெங்கும் வெய்யிலின்கொடுமை சிறிதும் தெரியாமல் மிகக்குளிர்ச்சி பொருந்தி நெடுந்தூரம் வழிநடந்து பெருங்கானலில் அடிபட்டு மிகவும்வேர்த்து விடாய்த்துவந்து விழும்வழிப்போக்கர்களுடைய ஆயாசத்தையெல்லாம் உடனே ஆற்றுவிப்பவை போலத்தோன்றின.

அது ஒரு பொய்க்காட்சியானாலும் அதைக் காணும்போதே அவர்கள் தங்கள் நோயெல்லாம் அந்தக்ஷணமே தீர்ந்துபோனதாக நினைத்துப் பேரானந்தமடைந்தார்கள். தங்க நிழலும் தாகத்திற்குத் தண்ணீரும் கிடைக்கப்போகிறதென்கிற சந்தோஷத்தால், மெய்வருத்தங்கூடத் தோன்றாமல், அப்போது தான் பிள்ளைபெற்று உடம்பு நொந்துகிடந்த பேதைப்பெண்கூடத் தன் கணவன்கையைப்பிடித்துக் கொண்டு தைரியமாய் எழுந்து அதை நோக்கிச் சென்றாள்.

அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுக் கொஞ்சநேரம் நடந்துபின்பு பார்க்கையில், அப்போதும் அந்தத் தடாகமும் பட்டணமும் அப்படியே தென்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் சிறிதும் சமீபத்தில் வராமல் முதல் முதல் பார்த்தபோது எவ்வளவுதூரம் இருந்ததோ அவ்வளவு தூரத்திலேயே தெரிந்துகொண்டிருந்தன. அவர்கள் தங்கள் கைகால்களைமட்டும் அசைப்பதாய்த் தோன்றிற்றேயொழிய ஒரு அடியாவது எடுத்துவைத்து நடந்துபோவதாய்த் தோன்றவில்லை; அப்படியிருந்தும்? அந்தத் தடாகத்தண்டைபோய்ச் சேருவோமென்கிற ஆசை மட்டும் அடங்காமல் வருந்தி அப்புறமும் சென்றார்கள். அப்படிப் போகப்போக அந்தத் தடாகமும் தோப்பும் திடீரென்று மறைந்து போயிற்று. பட்டணமும் வெகுதூரத்தில் பனியால் மூடப்பட்டிருப்பதுபோலக் காணப்பட்டுக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்க் கண்ணுக்குத்தெரியாமற் போய்விட்டது.

பின்பு அந்தப் பெருங்காடுமுழுதும் எப்போதும்போல ஒரேவெளியாய்க் காணப்பட்டதேயொழிய வேறொன்றுமில்லை. அதுவரையில தோன்றித் தம்மனதைத் தேற்றிக்கொண்டிருந்த மாயக்காட்சி திடீ

ரென்று மறைந்துபோகவே,மெய்வருத்தமும் மனவருத்தமும் முன்னி லும் பதின்மடங்கு அதிகமாகி உடனே அந்தப்பெண்சோர்ந்து தரை யில்விழுந்தாள். அதுகண்டு அந்தத் துர்ப்பாக்கியமனிதன் இனி இவர் களைக் காப்பாற்ற யாதொரு வழியுமில்லையென்று நிராசைகொண்டு, தன் அருமைமனையாட்டி மாண்டுபோகப்போகிறாளேயென்று திகில டைந்தான். தன் குழந்தையைக் கையிலெடுக்கக்கூட அவனுக்குத் திராணியில்லை. இப்படி இருக்க அதை எடுத்துக்கொண்டு அவள் எப்படி வழிநடந்துபோவாள்! அங்கேயே நின்றால் இரண்டொருநிமி ஷத்தில் அனைவருக்கும் மரணம் நிச்சயமே. ஆதலால் அந்தக்குழந்தை போனாலும்போகிறது? எப்படியாவது பெண்சாதியைத்தாற்போது மென்று ஒரு யெண்ணமுடையவனாய் அம்மனிதன், அந்தப் பச்சைப் பாலகனை அங்கேயேபோட்டுவிட்டு அவளைமட்டும் மெல்ல வழிநட த்தி அழைத்துக்கொண்டுபோகிறதென்று தீர்மானித்து அந்தக்கருத் தை மனையாட்டியுடன்சொல்ல, அவளும் வேறுவிதியில்லாமல் அவ னுடைய ஆலோசனைக்கு யிசைந்தாள். அவர்கள் அந்தக் கொடுஞ்செ யல்செய்யத் துணிந்தது அநியாயமென்பதற்கு அறிகுறியாய் அவர்க ளுடைய மனம் சிறிதுநேரம் திட்டுத்திட்டென்று அதிகவேகமாய் அடித்து அதுவும் அடங்கிப்போயிற்று.

அருமையாய்ப்பிறந்த அந்தக்குழந்தையை அக்காட்டிலேயேபோ ட்டுவிட்டுப்போகிறதென்று தாய்கூடத்துணிந்து அதைக்கடைசியில் ஒருமுத்தமிட்டுக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய்க் கணவன்கையில் கொடுத்து விட்டாள். அவன் அதைவாங்கி அருகாமையிலிருந்த ஒருகட்டைமரத் தின் சிறுநிழலின்கீழே மணல் சுடாமலும் மேலே வெயிலெரிக்காம லும்? கொஞ்சம் காட்டுத்தழையை வுருவிப்போட்டு அதன்மேல் அக்குழந்தையைவிட்டு மேலே இரண்டு தழையால் மூடி? நடுக்காட் டிலே திக்கற்றுப்பிறக்கும்பேதைகளையும் அகண்ட பூமண்டலாதிபதி யான மகாராஜாவையும் ஓரளவாய்க்காக்கின்ற கடவுளே கருணைகூர்ந்து இக்குழந்தையைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விட்டுத்தன்மனை யாளண்டைபோய்ச்சேர்ந்தான். எழுந்து ஓரடிவைக்க அவளுக்குச் சத் தியில்லை? அவளுக்குச் சுமையென்றெண்ணிக் குழந்தையைப்போட்டு விட்டதொன்று மாத்திரம் மிகுந்ததேயொழிய மற்றொருபயனுமி ல்லை. இயற்கையாய்ச் சரீரத்தில் வலிமையிருந்தாலல்லவோ அவள் எழுந்து நடக்கப்போகிறாள்! நாவறட்சியோ இன்னும் அப்படியே மென்மேலும் வருத்திக்கொண்டிருக்கின்றது. இப்படியெல்லாமிருந்தும்

இன்னும் சிறிதுதூரம்போனால் ஏதாவது கொஞ்சம் தேறுதல்கிடைக்குமோவென்கிற வீணாசைமட்டும் அடங்கவில்லை, அதனால் அவள் கணவன் தோளை ஊன்றுகோலாகக்கொண்டு வெகுவருத்தத்துடன் எழுந்து சிறிதுதூரம் நடந்துபோனாள்.

பத்து மாதகாலம் வருந்திச் சுமந்து பெற்ற பாலகனை உயிரோடு எறிந்து விடுவதென்றால் பெற்றவளுடைய மனந்தாளுமா! அவ்விளங்குழந்தையை எறிந்துவிட்டவுடனே அந்தப்பெண், ஓரடி எடுத்து வைக்கக்கூடாமல் உடம்பில் ஆயாசம ஓரண்டையிலிருக்க, புத்திரசோகத்தால் மனம் மிகவும வெதுமபிச் சித்தப்பிரமை பிடிததவள்போலக் கண்ணுந் தெரியாமல் காதுங்கேளாமல் கோவென்று கதறலானாள். தாம்பெற்ற குழந்தையைத் தாமே கொல்லத் துணிந்ததை நினைக்க நினைக்க அவள் துக்கம சிறிதும் தணியவே யில்லை. மூர்ச்சைபோய்க் கீழே வீழ்ந்தாள் அப்போது சரியாய் நடுப்பகல்; கீழும் மேலும் வெந்துபோகின்றது. அப்படிப்பட்ட விடத்திலேஅவள் புத்திரசோகத்தால் விழுந்து அழுவதுகண்டு அந்த வருத்தத்தைப் பார்க்க மாட்டாமல், திரும்பிப்போய் அந்தக்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவள் கையிற்கொடுத்து விடுகிறதென்று நிச்சயித்து அவளுடைய கணவன், முன்போலவே தன்குடையைக் கீழே நட்டு அதன்மேல் ஒருதுணியைப்போட்டு அவள் மேல் வெயில்படாமல் ஒருவாறு நிழலுண்டாக்கி விட்டுத் தன்குழந்தையை எறிந்த விடத்திற்கு ஓடினான். அங்கே போய்ச் சிறிது தூரத்திலிருந்தே அக்குழந்தையின்நிலையைக்கண்டு மனநடுங்கி அப்படியே மரம்போல நின்றான். அவன் அக்குழந்தையின் மேலே மூடிவைத்த தழைகள் விலகிப் பெரிய கருநாகமொன்றுஅதைச்சூழ்ந்து கொண்டு தன்படத்தால் அதற்கு நிழல் காத்துக்கொண்டிருந்தது. அம்மனிதன் ஓடிவந்த சத்தங்கேட்கவே அந்தப்பாம்பு மெல்ல அவ்விடம் விட்டு நழுவி அண்டையிலிருந்த கட்டைமரத்தின் பொந்திலே புகுந்துகொண்டது. அப்பாமபு அந்தக் குழந்தையை நெடுநேரம் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த தென்றாலும் அதற்குச் சிறிதும்கொடுமை மட்டும செய்யவில்லை. அந்தக்குழந்தை உயிரோடு நன்றாய் அழுது கொண்டிருக்கக்கண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவன் அதையெடுத்துக்கொண்டு தன் மனையாட்டி கையிற் கொண்டுவந்து கொடுக்க, தேகஸ்மரணையில்லாமல்உயிர்க்கு மன்றாடிக்கொண்டிருந்த அப்பெண், குழந்தையின்கிற சத்தம் கேட்கவே வருத்தத்தோடு வருத்தமாய்க் கொஞ்சம் கண்திறந்து பார்த்துக் குழந்தையைக்கையில் வாங்கிக்கொ

ண்டு முத்தமிடப்போனாள்; அதற்குகூட அவளுக்குச்சக்தியில்லை. மறுபடியும் உடனே மயக்கம் வந்து விட்டது. சிறிது நேரத்தில் மறுபடியும் அம்மயக்கந்தெளிந்ததென்றாலும் அது போக்குத் தெளிவேயொழிய வேறன்று.

அவள் படுகிறவேதனையை யெல்லாம் அவன் கண்ணுங்கண்ணீருமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். அப்போது அவள் அவனைப் பார்த்து என் அருமைக் கணவனே! காக்கை கழுகு முதலியவை வந்து பிடுங்கும்படி என் உடலை இப்படியே எறிந்து விட்டுப் போகாதே; ஒரு குழிவெட்டிப் புதைத்து விடு; நம்முடைய நேசம்இன்றோடு போய்விடவில்லை. நாம் இருவரும் மறுபடியும் கூடுமிடம் வேறொன்று உண்டு இன்னும் சில காலத்தில் அங்கே ஒன்றாய்க்கூடி நாம் சுகமே வாழ்வோமென்று நா தழதழத்துச் சொன்னாள்.

அவன், அதற்கு ஒன்றும் பதில் உரைக்க நாவெழாமல் கண்ணீர் மாலை மாலையாய்ப் பெருக அவள் மார்மேல் விழுந்து புலம்பினான். அவளுக்குப் பேச்சு அடங்கிப் போயிற்று. புறட்டலும் அடங்கிற்று. அவன் கடைசியாய் முத்தமிட அவள் முகத்தைத் தூக்கினான். முகத்தின் ஒளியும் மழுங்கிப் போயிற்று. கண்களும் இரண்டு போயின. உதடு ஆடுவதும் நின்றது. மூச்சும் சுருங்கிற்று. ஐயோ! அந்தக்ஷணமே அவள் இறந்து போனாள்.

முதனாள்தான் பிறந்தபாலகனையுந் தன்னையும் நடுக்காட்டிலேஅல்லாடவிட்டுத் தன் மனையாள் இறந்துபோனதைக்கண்டு அவன் ஒன்றுந்தோன்றாமல் திகில்பிடித்து ஆகாயத்தை அண்ணாந்துபார்த்து, தனக்கு அப்படிப்பட்ட விதிப்பயனை விளைவித்த கடவுளைப் பலவாறு வெறுத்துக்கொண்டு, அந்தப்பிணத்தின்மேல் விழுந்து கொஞ்சநேரம் கோவென்று கதறினான். சிறிதுநேரங்கழித்து மனதைக் கொஞ்சந் திடப்படுத்திக்கொண்டு, தன் மனையாள் மரணகாலத்தில் தன்னைவேண்டிக்கொண்டதை நினைத்து, அண்டையில் கல்லறையொன்று ஏற்படுத்தி அதில் அந்தப் பிணத்தையெடுத்துவிட்டான். தன்னை ஆயுளளவும் அருமையாய் வளர்த்தெடுக்கத்தக்க தாயைப் பறிகொடுத்தது தெரியாமல் அவள் குழந்தை அண்டையில் விழுந்துகிடந்தது. ஐயோ! தாயிறந்தது தெரியாவிடினும் இப்பூமியிற் பிறக்கும்போது உடனே உண்டான பசி தெரியாமற்போகாதே! பசி பொறுக்கமாட்டாமல் அக்குழந்தைவீறிட்டது. அவன் எதைக்கொடுத்து அதன்பசியைத்தணிப்பான்? அவன் கையில் ஒன்றுமில்லையே! கடைசியாய் அவன் அக்கு

பூந்தையின் அழுகையைக்கேட்டு மனந்தாளமாட்டாமல், தன் தேகத்தின் வேர்வையால் முற்றும் நனைந்துகிடந்த ஒருகம்பளத்தையெடுத்து அதன் வாயில்வைத்தான். அந்த வேர்வைநீரை உறிந்துகொண்டு அது கொஞ்சநேரம் கூவாமலிருந்தது. அந்த மனிதனோ, பசியின் கொடுமையாலும், நெடுநேரம் புலம்பின இளைப்பினாலும், வெய்யிலின் வெப்பத்தாலும், மெய்சோர்ந்து நாவறண்டு உதடு உலர்ந்து வாயைக்கூடத் திறக்கப்போகாமல் தவித்தான்.

இப்படியிருக்கப் பகற்பொழுதும் கழியலாயிற்று. அந்தக் கொடியராத்திரியை அவன் அந்தப் பயங்கரமான காட்டிலே எப்படிக்கழிக்கமாட்டுவான்? அந்த ஓரிரவுமட்டும் அவனுக்கு ஒரு யுகமாயிருந்தது. சிறிதுநேரம் புலம்புவதும், சிறிதுநேரம் பிரஞ்ஞையற்றுப் பிணத்தோடு பிணமாய்க்கிடப்பதும், சிறிதுநேரம் புலம்புவதும், சிறிதுநேரம் தன் விதியை வெறுப்பதும், இப்படியாக அந்த இராப்பொழுதைக் கழித்தான். பொழுதுவிடிகிறதருணத்தில் அவனுக்குச் சிறிதும் தேகஸ்மரணையேயில்லை. மூர்ச்சைபோய்ப் பிணத்தோடு பிணமாய்க்கிடந்தான். அத்தருணத்தில் ஏதோ ஒரு அதிர்ச்சியுண்டாகித் திடீரென்று கண்ணை விழித்துப்பார்த்தான். பார்த்தபொழுது பற்றியெரிகிறகாட்டிற் பெருமழை பொழிந்ததுபோலாயிற்று. யாரோ சில வழிப்போக்கர்கள் வந்து தன்னைச் சூழ்ந்துக்கொண்டிருக்கக்கண்டான். அவர்கள் ஒருநாள் முன்னதாய் வந்திருப்பார்களானால் அந்தப் பெண்ணை இப்படி நடுக்காட்டிற் பறிகொடுக்கும்படி நேருமா? விதியை யார் வெல்லக்கூடும்? அவர்களெல்லோரும் லாகோர்பட்டணத்துக்குப் போகிறவர்கள். அவர்கள் அம்மனிதன்படுகிற பரிதாபத்தைப்பார்த்து மிகவும் மனம்நொந்து அவனுக்குக் கொஞ்சம் உணவுகொடுத்து குழந்தைக்கும் கொஞ்சம் ஆட்டுப்பால் புகட்டினார்கள். அவர்கள்கொடுத்த போஜனத்தைப் புசித்தபிறகு சரீரத்தில் சிறிது வலிமைவரவே, அவன் கண்களில் நீர் ததும்பத்ததும்பத் தன் அருமைமனையாட்டியை அவ்விடத்திலேயே புதைத்துவிட்டுக் குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அவர்களோடுகூடச் சேர்ந்து மெல்லமெல்ல அவர்கள்போகிறவிடத்திற்கேபோவதாய்ப் புறப்பட்டான்.

தார்த்தாரிதேசத்தானான அம்மனிதன் அந்தப் பிரயாணிகளோடு சிலநாளில் லாகோர்பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். அப்பட்டணத்தில் அவனுடைய புத்தியும் சாமர்த்தியமும் வெகு சீக்கிரத்தில் நன்றாய் வெளிப்பட்டன. அவன் சாதாரணமான மனிதனன்று, மனிதர்களு

டைய தராதரங்களை எளிதில் அறிந்துகொள்ளும் நுட்பபுத்தியுள்ள ஆக்பர்சக்ரவர்த்தி கூடவேண்டி விரும்பத்தக்க தன்மையுடையவனாய், அவனால் மிகவும் நேசிக்கப்பட்டு அதுமுதல் மேன்மேலும் பெருமை பெற்றுவந்தான். அம்மனிதனுடைய யோக்கியத்தை இவ்வளவென்பதை ஆக்பர் நன்றாய்த்தெரிந்து கொண்டு, அவனுடைய சாமர்த்தியமெல்லாம் தன் ராஜ்யத்தின் க்ஷேமத்தின்பொருட்டு உபயோகமாகும்படிச் செய்தான் அந்தமனிதனும் வெகுசீக்கிரத்திலே படிப்படியாய் உயர்ந்த பதவிக்குவந்து கடைசியில் அந்த ராஜாங்கத்தில் ஒரு பெருத்த தனபாலகனானான். தேசசரித்திரங்களுள் மிகவும் பெருமையாய்ப் புகழப்பட்டிருக்கும் சக்ரவர்த்திகளுள் ஒருவனுக்கு ராஜகாரியங்களை நடத்த வலதுகைபோலிருந்தவனென்று அவ்வளவு சிறப்புற்று அனைவராலும் மிகவும் கவுரவப்படுத்தப்பட்டவனாக வாழ்ந்தவனிவன் ஆக்பர் சக்ரவர்த்தியும் அவனிடத்தில் பரிபூரண நம்பிக்கைவைத்து ஆயுளளவும் அவனைப் பெருமையாகவே நடத்தினான்.

அவர்களுடைய மகளோ, பிறந்த நாள்முதல் கடவுளுடைய கருணையாலேயே காப்பாற்றப்பட்டு, நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்ந்து வெகு சீக்கிரத்திலேயே நல்ல பருவம் வந்து அனைவரும் பார்த்து மயங்கத்தக்க வடிவழகுள்ளவளாய் ஸ்திரீரத்தினமென்று பிரசித்திபெற்றிருந்தாள். பெண்களுக்கு வேண்டிய நன்னெறி பயக்கும் பலவகைக்கல்விகளும், நற்குண நற்செய்கைகளும் அவளுக்கு வெகு கருத்தாய்க் கற்பிக்கப்பட்டன. சீக்கிரமே அந்தப்பெண் எல்லா விஷயங்களிலுந் தேர்ந்தவளாய் உலகுக்கு ஒப்பு உயர்வு ஒன்று மில்லாத ஒரு ஆபரணமா யிருந்தாள். அவளுக்கு இருந்த புத்தி விவேகம் முதலியவை உயர்ந்த புருஷர்களுக்குக் கூட இவ்வளவு இல்லையென்று சொல்லும்படியாயிருந்தன. அவளுடைய அழகையும் சாமர்த்தியத்தையுங்கண்டு அநேகர் அவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள முயன்றார்கள்; ஆயினும் அப்படிப்பட்ட பெண் மணி மனையாளாக வாய்க்கும்படியான பாக்கியம் ஒருவரும் பெறவில்லை. கடைசியில் அவள் ஷியர் ஆப்கன் என்னும் தார்த்தாரியனொருவனுக்கு மணமாலை சூட்டினாள். அந்த ஷியர் ஆப்கன் சிறந்த கனவான் என்றும், நல்லோர்களிடத்தில் ஒருபோதும் நேசம் மாறாதவனான ஆக்பர் சக்கரவர்த்தியும் அந்தமனிதனை மிகவும் கவுரவமாக நடாத்தினானென்றும் சரித்திரக்காரர்கள் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். அவன் மனதில் மிகவும் அருமையான குணங்களெல்லாம் அமைந்தது போலவே மேல் தோற்றத்திலும் கம்பீரமான

வடிவமும் பளபளப்பான மேனியும் இன்னும் பல உயர்ந்த லக்ஷணங்களும் வெகு நன்றாய் அமைந்திருந்தன. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த புருஷனுக்கு அந்த ஸ்திரீரத்தினத்தை மனையாட்டி யாகும்படிக் கடவுள் ஏற்படுத்தியது எவ்வளவு பெருமையா யிருக்கிறதென்று சொல்லி யாவரும் அதை மிகவும் மேன்மையாகக் கொண்டாடினார்கள்.

பிற்காலத்தில் ஜிஹாங்கீர் என்னும் சக்கரவர்த்தியாகப் போகிற ஸெலிம் என்னும் இளவரசன் அப்பெண்ணரசியினிடத்தில் நெடுநாளாய் ஆசைகொண்டிருந்தான். அவளை ஷியர் ஆப்கனுக்குக் கொடுக்கும்படி நிச்சயமான செய்திகேட்டவுடனே அவ்விளவரசன் தன்தகப்பனான அக்பர் சக்கரவர்த்தி யண்டைபோய்த் தம்பெரியதனத்தி யக்ஷனுடைய மகளைத்தனக்கு விவாகஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்று வேண்டினான்.

அதைக்கேட்டு அக்பர் சக்ரவர்த்தி, நமக்குச்சமானமான நிலையுள்ள ராஜகுமாரத்திகளைக் கலியாணஞ்செய்து கொள்ளாது, ஈனமான நம் வேலைக்காரன் மகளையா நாம்மணமபுரிகிறதென்று சொல்லி, அவன் அப்படி இழிவான எண்ணங்கொண்டதற்காக அவனை மிகவும் இகழ்ந்து, அப்படிப்பட்ட காரியம் ஒருபோதும் செய்யக்கூடாதென்றான். சீக்கிரத்திலேயே ஷியர் ஆப்கனுக்கும் அந்தப்பெண் மணிக்கும் கலியாணம் நடந்தேறிற்று. முன்னமே மனம் புண்பட்டிருந்த இளவரசனுக்கு இச்செய்தியைக் கேட்கவே எரிகிற தீயில் எண்ணெயை ஊற்றினதுபோலாயிற்று. அதுமுதல் இளவரசன் ஷியர் ஆப்கனிடத்தில் விரோதம் மேன்மேலும அதிகரித்தவனாய்த் தந்திரமாகவே அவனைக் கொல்லவேண்டிய வழிகளைத் தேட ஆரம்பித்தான். ஆயினும் அந்தச்சூதுக ளொன்றும் சக்கரவர்த்தி சமுகத்துக்குச்சிறிதும் தெரியவொட்டாமல் மறைவடமாகவே செய்து வந்தான். அவ்விடத்துப் பற்பல அதிகாரிகளுக்கும் துர்ப்போதனை செய்து அவர்களுக்கெல்லாம் அந்தத் தனதிபதியினிடத்தில் மிகப்பொறாமை உண்டாகச் செய்தான். ஒருவனுக்கு நன்மை விளைவிப்ப தல்லவோ வருத்தம்; தீமை விளைவிப்பது எளிதுதானே? சாதாரணமாகக் கொஞ்சம் செழித்திருப்பவனைக் கண்டால் பொறாமைப்படுவது உலக வியற்கை. பிறர்க்கு ஒன்றுமாகாது; தாமே மேலதிகாரங்களைப் பெறவேண்டுமென்று பொறாமையும் பேராசையுமே அதிகமாகக்கொண்டிருக்கும் ராஜாங்கத்து உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ஒரு அதிகாரியினிடத்தில பகை உண்டாக்குவதென்றால், அதைவிடச்சுலபமான காரியம்வேறென்ன? ஸெ

லிம் என்னும் இளவரசன் எளிதிலேயே அனைவர்க்கும் ஷியர் ஆப்கனி டத்தில் பெரும்பகைமை உண்டுபண்ணி அவனுக்குக் கெடுதிசெய்யத் தொடங்கினான். அச்செய்தி தெரிந்தவுடனே இனிநாம் இங்கிருப்பது தகுதியல்லவென்று ஷியர் ஆப்கன் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ரகசிய மாய் ஆக்ராவைவிட்டு வங்காளம்போய்ச்சேர்ந்து, அங்கேகவர்னரு டைய தயவினால் பரத்வான் அல்லது பரதவனமென்னும் ஒருபெ ரிய மாகாணத்துக்குக்கொஞ்சகாலம் அதிகாரியாயிருந்தான்.

அக்பர் சக்கரவர்த்தி இறக்குமளவும் அவனுக்கு யாதொரு தீங்கு முண்டாக வில்லை; அது வரையில் அங்கேயே வசித்துக்கொண்டிருந் தான். அக்பர் இறந்துபோய் ஸெலிமதானே சக்கரவர்த்தியானபோது, அத்தனை காலமாய் அவன் மனதிற்குள்ளேயே அடங்கிப் புகைந்து கொண்டிருந்த ஆசை யாகிய தீ நன்றாய் மேலோங்கிப் பற்றியெரிய ஆரம்பித்தது. பின்பு தன்னைக்கேட்பார் ஒருவருமில்லாமற் போகவே தன் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற இதுதான் தருணமென்று ஸெலிம் நல்ல தனத்திலாகிற காரியம் மற்றெதனாலு மாகாதென்று எண்ணி, ஷியர் ஆப்கனோடு கூட்டுறவுபாராட்டத் தொடங்கினான். ஷியர் ஆப்கன் அவ்வரசன் கருத்தை நன்றாய் உணர்ந்தவனாதலால், நாம் நம்மனையாட் டியை விட்டுப் பிரிந்தால் அந்தக்ஷணமே நமது பெருமை அழிந்து போகுமென்று கண்டு சிறிது காலம் அவ்வரச னுடைய கேள்விகள் ஒன்றுக்கும் இடங்கொடாமலிருந்தான். ஷியர் ஆப்கனைப்போலத் தேக வலிமையும் தைரியமுமுடைய புருஷன் வேறொருவருமில்லை. ஒப்புயர் வில்லாத நற்குண நற்செய்கைகள் அவனிடத்தில் குடி கொண்டிருந் தன. அவனுடைய புகழே நாடெங்கும் பரந்தது. இப்படி அவன் பல வித உயர்ந்த குணங்கள் உடையவனா யிருந்ததைப்பற்றி யாவரும் அவ னிடத்தில் பய பக்தியு மரியாதையுமாக நடந்து வந்தார்கள். எப்படிப் பட்ட அபாயமானாலும் அதைக்கண்டு அவன் சிறிதும் மனஞ்சலிப்ப தில்லை. அவனுடைய பெருமையைப்பாக்களாகச்செய்து அநேகர் பாடி க்கொண்டிருந்தார்கள். எவ்விதமான துணையு மில்லாமல் தனியே ஒரு சிங்கத்தைக்கொன்றவனென்றால் அவன்தேகவலிமையை என்னென்று புகழலாம்! அது காரணமாகவே சிங்கத்தைக் கொன்றவ னெனப் பொருள்படும் ஷியர் ஆப்கனென்னும் சிறப்புப்பெயர் அவனுக்கு உண் டாயிற்று. அஸ்தாஜில்லோ என்பது அவனுடைய இயற்கைப்பெயர். அப்படிப்பட்ட மகா புருஷன் தனக்குக் கணவனாக வாய்த்தானென்று அந்தப்பெண்மணியும் மட்டுமிதமில்லாத பெருமை கொண்டிருந்தாள்.

சக்கரவர்த்தி செய்து வந்த சூதுகளும் அவனுக்குத் தெரியாமலிருக்க வில்லை; ராஜா தன்னைப்பகைப்பதெல்லாம் முக்கியமாய் அவனுக்காகவே என்பது ஷியர் ஆப்கனுக்கும் தெரியும். அவன் அந்தக்கலைவனுடைய கருத்துக்கிசைந்து சக்கரவர்த்தியின் சூதுகளுக்குச் சிறிதும் இடங்கொடாமலிருந்தான். ஷியர் ஆப்கனும் அரசனிடம் சென்றால் வில்லங்கமுண்டாகுமென்று அவ்விடத்துக்குப் போகாமலே வங்காளத்தி லிருந்தான்.

ஜிஹாங்கீர்பட்டம் பெற்ற சிலநாளைக்கெல்லாம் ராஜதானிக்கு வர வேண்டுமென்று வேண்டிய பலதடவை கடிதங்கள் வரவே அவன், தன் தைரிய சவுரியபராக்கிரமங்களே தனக்குத் துணைசெய்யுமென்று நம்பி, தன் மனையாட்டியைமட்டும் அரசன்கண்ணெதிரே கொண்டு நிறுத்துவது தகுதியல்லவென்று அவளை அந்தப் பரதவனத்திலேயே விட்டுவிட்டு, தான்மட்டும் ராஜதானிக்குச்சென்றான். அவன் வந்தவுடனே அரசனும் அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் யாதொருசந்தேகமும் உண்டாகாதபடி அவனைக் உயிர்த்தோழனாக நடத்திவந்தான்.

அவ்வளவுகாலத்தில் அந்தச் சக்கரவர்த்தி தந்திரமாய் அவனைக் கொல்வதற்காகச்செய்த முயற்சிகளுக்கு அளவில்லை. ஜிஹாங்கீருக்கு வேட்டையாடுவதில் விருப்ப மதிகமாயிருந்ததால் அதற்காக ஒருநாள் நியமிக்கப்பட்டது அந்தராஜாங்கத்திலுள்ள போர்வீரர்களெல்லாம் அரசனெதிரே தங்கள் தங்கள் பராக்கிரமங்களைக் காட்ட இதுதான் தருணமென்று ஆவல்கொண்டு போயிருந்தார்கள்; யானை குதிரைகளும் நூற்றுக்கணக்காய்ப் புறப்பட்டன; போர்வீரர்களெல்லாம் அநேகமாய் யானைகளின்மேலேயே ஏறிப்போனார்கள்; ஈட்டியுங்கையுமாய் நடந்து வந்த காலாள்களுக்குக் கணக்கில்லை; வெகு அழகாய்ச் சித்திரவேலை செய்த வெள்ளிப்படம்போர்த்த பட்டத்துயானையில் நவரத்தினங்களிழைத்த அற்புதமான அம்பாரியில் அரசனும் ஏறிச்சென்றான். இப்படிப் போர்க்குப் பெருஞ்சேனைசாய்வதுபோல் அவர்கள் லாகோர்ப்பட்டணத்தைவிட்டு வேட்டைக்குப்புறப்பட்டது பிரளயகாலத்தில் கடல் புரண்டுவருவதுபோ லிருந்ததேயொழிய வேறில்லை.

ஷியர் ஆப்கனும் முன்தான் ஒரு பெருஞ்சிங்கத்தைக்கொன்ற கத்தி யொன்றைமாத்திரம் கையிலேந்தி ஒரு போர்க்குதிரைமேல் ஏறிப்போனான். ஆதிதொடங்கியே அப்போர் வீரர்களுக்கெல்லாம் அவன்மேல் விருத்தியாகிக்கொண்டிருந்த பொறாமை அன்றையத் தலைக்கேறும்படியாக ஜிஹாங்கீர் ஷியர் ஆப்கனை மென்மேலும் கவுரவப்படுத்

னுவதுபோலவே நடத்திக்கொண்டுபோனான். ஷியர் ஆப்கனும், முன் சக்கரவர்த்தி தன்னிடத்தில் காட்டிய கொடுமைகளெல்லாம் மறவாம லிருந்தாலும், இனி தனக்கு யாதொருதீங்குமசெய்யத் துணியானெ ன்று பூரணமாய் நம்பியே அவனைப் பின்தொடர்ந்துபோனான்.

கடைசியாய் அந்தச்சேனை புலியும் சிங்கமும் அடர்ந்த ஒரு பெருங்காட்டில்போய்ச்சேர்ந்தன. உடனே பல வீரர்கள் ஒரு புலியை வளைத்துக்கொண்டார்கள். அந்தப் புலி ஒருவர்க்கும் பிடிபடாத பெரு வலியுடையதென்று கண்டு ஜிஹாங்கீர், தான் அத்தனைகாலமாய் எதி ர்பார்த்திருந்தசமயம் நெருங்கிவிட்டதென்று மிகச் சந்தோஷமடை ந்து இங்கே இந்தக்கொடியமிருகத்தை எதிர்க்கத் துணிவுடையவனெ வனென்றான். அனைவரும் ஒன்றும் தோன்றாமல் மவுனமாய் நின் றார்கள்.

ஒருவரும் வாயைத்திறவாமலிருப்பதுகண்டு ஜிஹாங்கீர் சிறிதுமு கம் சுளித்துப்பார்த்தான். ஷியர் ஆப்கன், அந்த வீரச்செயல்தானே செய்யும்படி நேருமென்று எதிர்பார்த்திருந்தான். அப்படியிருக்க அவ னுக்கு மிக்க மானபங்கமாகும்படி மூன்றுவீரர்கள் முன்வந்துநின்று, அந்தப் புலியை எதிர்க்கத் தங்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டு மென்றார்கள்.

அப்போது ஜிஹாங்கீர் மிகச்சுறுசுறுப்பும் உற்சாகமும் உண்டா கும்படி ஷியர் ஆப்கனை முகமலர்ந்து விழித்துப்பார்த்தான். அந்தப் பெரும்புலியைக் கொல்வது தனக்கு ஒரு விளையாட்டேயொழிய வரு த்தமன்றென்றுசொல்ல அவனும் ஆவலாயிருந்தான். ஆயினும் அம்மூ ன்று வீரர்கள் முன்னிட்டுவந்து விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டதனால் அவர்களைத் தடுத்துரைக்கக்கூடவில்லை.

அம்மூன்று வீரர்களும் யானையை விட்டிறங்கிக் கத்திகேடயம் குத்துவாள் முதலியஆயுதங்கள் அணிந்து புலியை எதிர்க்கச் சித்த மாய்வந்து நின்றார்கள். ஷியர் ஆப்கன், இவர்கள் தனக்குப் போட்டி யாய் வந்தார்களென்றும், திறமையில்லாமையால் வாயைத்திறவாமல் நின்றானென்று தன்புகழ் அழிந்துபோகுமென்றும்கண்டு, சரேலென்று சக்ரவர்த்தியின் எதிரே போய் நின்று ஒருவிதமான ஆயுதமில்லாத ஒரு அற்பஜந்துவைப்பல ஆயுதங்களோடு எதிர்ப்பது ஆண்மைத்தன முமன்று, நீதியுமன்று, இது சூரர்கள் செய்கின்ற செய்கையா? சமபல மாய் எதிர்ப்பதே ஆண்மைத்தனம். கைகால்கள் முதலிய உறுப்புக்கள்

நமக்குமுண்டு. மிருகங்களுக்குமுண்டு. அவைகளுக்கு விசேஷமாய்த் தேகவலிமை யளிக்கப்பட்டிருப்பதற்குப் பதிலாக நமக்கு யுக்தாயுக்தங்களைப் பகுத்தறியுந் திறமை அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், சக்ரவர்த்தியின் வீரர்கள் ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டுத் தமக்குக்கடவுள் கொடுத்த கருவிகளைமாத்திரமேகொண்டு புலியையெதிர்க்கட்டும்; அதற்கு அவர்கள் பின்னிட்டால், இதோநான் போகக்காத்திருக்கின்றேனென்றான்.

ஜிஹாங்கீர் புன்னகையுடன் முகமலர்ந்து அவனை விழித்துப்பார்க்க, அதுதான் அரசற்கு அநுமதமென்று அனைவரும் அறிந்துகொண்டார்கள். அம்மூன்று வீரர்களும் அவ்விதமாக மனப்பூர்வமாய் உயிரை இழக்கத் துணியாமல் அப்படியே நின்றுவிட்டார்கள். உடனே மகா சூரனான ஷியர் ஆப்கன் அரசன் முதலிய பலரும் மலர்ந்தகண் மூடாமலே பிரமித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, கையிலிருந்த ஆயுதங்களையெல்லாம் கீழே போட்டுவிட்டு அந்தக்கொடும் புலியை எதிர்த்துப் போகச் சித்தனானான். அந்தப்புலியை ஈட்டியுங் கத்தியுமாய் வளைத்து நின்ற வீரர்களெல்லாம் அவருக்கு வழி விட்டார்கள். அந்தப் பெரும் புலி ஒருமரத்தடியிலே படுத்து அவர்களைப்பார்த்து பயங்கரமாய் உறுமிக்கொண்டிருந்தது. ஷியர் ஆப்கன் அதைக்கண்டு சிறிதும் அஞ்சாமலே எதிர்த்துச் சென்று படுத்திருந்த புலியருகிற் போய் அதன்விலாப்புறத்தில் ஓங்கி ஓர் உதையுதைத்தான். அனைவரும் அவனுக்குமரணகாலம் சமீபித்ததென்று மனம் பதைக்கப் பதைக்கப் பார்த்திருந்தார்கள். அரசனும் தான் அத்தனைகாலமாய் எதிர்பார்த்திருந்த காரியம் கைகூடிற்றென்று களிப்புற்றிருந்தான்.

தன்னை ஒரு அற்பமனிதன்வந்துதைக்கவே புலி கண்ணில் நெருப்புப்பொறிபறக்க மிகக் கோபங்கொண்டு பயங்கரமாய் அரசனை விழித்துப்பார்த்துக் கொஞ்சம் பின்னடைந்தது. மறுபடியும் அவன் அதை எதிர்த்துச்செல்ல, திடீரென்று அது அவன்மேற் பாய்ந்தது. அது கண்டு அண்டையிலிருந்த வீரர்களெல்லாம் தங்கள் ஈட்டிகளால் அதைத் தகைத்தார்கள். ஷியர் ஆப்கனும் சிறிதுதூரம் ஒதுங்கி ஓர் மரத்தடியிலே நின்று, அதுவே தன்னை எதிர்த்துவரட்டுமென்றிருந்தான். உடனே மிகப் பயங்கரமாய ஒரு கர்ச்சனைசெய்து வெகு வேகமாகப் புலி அவன்மேற்பாய்ந்து அது தன் அருகேவந்தும் ஷியர் ஆப்கன் அதன்கையில் அகப்படாமல் ஒருபுறமாய் ஒதுங்கி அதன் வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு சரசரவென்று பலதரம் இழுத்துச்சுற்றி அதன்

தலேதானே அண்டையிலிருந்த மரத்தில் வெகுவேகமாய் அறைந்து கொள்ளும்படிச் செய்தான். அவ்வறைபட்ட அதிர்ச்சியால் புலி இரண்டொருநிமிஷம் ஒன்றும் தோன்றாமல் பிரமைபிடித்துநின்றது. அதுகண்டு ஷியர் ஆப்கன் அதைப் பலதரம் உதைத்து அதற்குக் கோபமூட்டி, மறுபடியும் அது எதிர்க்கப்போகிறதருணம் பார்த்துத் திரும்பவும் முன்போலவே அதன் வாலைப்பிடித்துச் சுற்றினான். முன்னிலும் கொடுமையாய் அதற்கு இந்தத்தடவை அறைபட்டதென்றாலும், அவ்வளவுமயக்கமுண்டாகவில்லை. இச்செய்கையினால் ரோஷமதிகரித்துப் புலி அவன்மேல் ஒரேபாய்ச்சலாய்ப்பாய்ந்து அவன்தொடையைக் கவ்விக்கொண்டது. அவன் காலுடை தளர்த்தியாயிராவிட்டால் அது கவ்வினகவ்வலில் அவன் காலே முறிந்துபோயிருக்கும். உடனே அவன் அதன் மூக்கை அழுத்திப்பிடிக்க, அது அந்தக் கவ்வலைவிட்டு அவன் பிடியினின்றும் திமிறிக்கொண்டு திரும்பவும் அவன்மேல் பாய்ந்து மார்பைக்கிழித்தது. அதனால் அவன்சோர்ந்து கீழேவீழ்ந்தானென்றாலும் கோபமதிகரித்து உடனே எழுந்து அனைவரும் இதென்னவென்று அதிசயித்து நிற்க, அந்தப் பெரும்புலியின் வாயைப்பிடித்துக் கிழித்துவிட்டு அரசனைப்பார்த்து வந்தனம்செய்தான். புலி செத்துக் கீழேவிழுந்தது; உடம்பெல்லாம் ரத்தம் தாரைதாரையாய்ப் பெருக ஷியர் ஆப்கனும் அந்த ரணக்களத்தைவிட்டு ஒருபுறமாய்ச் சென்றான்.

அந்தச் செய்கையைக்கண்டுசக்கரவர்த்திமிகவும் ஆச்சரியம்அடைந்தான். பின்பு ஷியர் ஆப்கனை ஒரு பல்லக்கிலேற்றி வீட்டுக்குக்கொண்டுபோனார்கள். சிலநாள்வரையில் அவன் பிழைக்கமாட்டானென்றே தோன்றியிருந்தது. ஆயினும் அந்தக்காயங்கள் ஆறிச் சீக்கிறமே அவன் பிழைத்தெழுந்தான். மார்பிலே புலிபீறின வடுமட்டும் அவன் சாகுமளவும் மறையவேயில்லை. இவ்வளவு பராக்கிரமசாலியென்று அவனிடத்தில் அச்சம் அதிகமாயிருந்தாலும், இன்னும் அவனைக் கொல்வதற்கு வேண்டிய வழிகள்தேடுவதைமட்டும் அரசன் ஒழிக்கவில்லை. அந்தச் சூரன் எங்கேபோனாலும் தனித்துப்போகிறதேயொழியக் கூட ஒருவரையும் கூட்டிக்கொண்டுபோவதில்லை; தன் பிராணனைப்போக்க இப்படி ஒரு தந்திரம் நடந்துவருகிறதென்பது அவனுக்குச் சிறிதும் தெரியாது. தான் ஒருவர்க்கும் கெடுதிநினைத்ததில்லையே; ஆதலால் தன்னைக் கொல்லக்கருதுபவனும் உலகில் ஒருவனுமிரானென்று உறுதியாய்நம்பியிருந்தான். எப்போதாவது அவன் ராஜசபைக்குப்போனால் அங்கே அவனுக்கு நடக்கிறமரியாதை மற்றெவனுக்கும் நடப்பதில்லை. அரசன்

அவ்வளவு தந்திரமாய்த் தன்கள்ளக்கருத்தை மறைத்துவந்தான். அரசனுடைய சூது, அவனோடு கூடவேசேர்ந்து ஷியர் ஆப்கனிடத்தில் மிகப் பொறாமைகொண்டு, அவனைக்கொல்லக் காத்திருக்கும் சிலர்க்கு மாத்திரம் தெரியுமேயொழிய மற்றெவர்க்குந் தெரியாது.

ஷியர்ஆப்கனைத் தெருவிலே போம்போது பிடித்து அவன் மேல் யானையை ஓட்டிக்கொன்றுவிடும்படி ஒரு யானைக்காரனுக்கு ரகசியமாய்க் கட்டளையிடப்பட்டிருந்தது. அப்படியே அந்த யானைக்காரன் எப்பொழுது தருணம் அகப்படுமோவென்று காத்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த வீரன் இந்தக்காலத்தில் வெளிப்படுகிறதென்கிற நியமமில்லை. ஆதலால் அவனைக் கண்டுபிடிப்பது மிகக்கடினமாயிருந்தது. அப்படியிருக்க ஒருநாள் ஷியர்ஆப்கன் தடாகத்துக்குப்போய் ஒரு சந்துவழியாய் வரும்போது எதிரே ஒருயானை வருவதைக்கண்டு ஓரமாய் ஒதுங்கி அதற்கு வழிவிடும்படித் தன் பல்லக்குக்காரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அப்படியே அவர்கள் ஓரமாய் ஒதுங்கிநிற்க, யானை சமீபத்தில் வந்துவிட்டது. பின்பு யானை பல்லக்கை மிதித்துக்கொண்டுபோக வேண்டுமேயொழிய வேறுவழியில்லை. அதுகண்டு ஷியர்ஆப்கன் யானையை நிறுத்தும்படி யானைக்காரனுக்குப் பலதரம் கட்டளையிட, அவன் அதைக்கேட்கவேயில்லை. பல்லக்கைப் பின்னே கொண்டுபோகும்படிப் பல்லக்குக்காரர்களுக்குக்கட்டளையிட, அது அசாத்தியமென்றெண்ணி அவர்களும் பல்லக்கைக் கீழேபோட்டுவிட்டு ஓடிப்போனார்கள். இனி ஒருக்ஷணம் தாமதித்தாலும் உயிர்போய் விடுமென்று கண்டு ஷியர்ஆப்கன தன கத்தியைக்கையிலெடுத்துக்கொண்டு பல்லக்கினின்றும் கீழே குதித்து, தன் தலைக்குமேல் மலைபோல் வந்துநின்ற பெரிய யானையைக்கண்டு சிறிதும் அஞ்சாமல் மரம்போல அதன் துதிக்கையை வேரோடுவெட்டிக் கீழேதள்ளினான். அந்த யானை கீழேவீழ்வதற்குமுன்னமே யானைக்காரன் அதினின்றும் குதித்தோடிப்போயினான். யானையும் உடனே வீழ்ந்து இறந்துபோயிற்று.

ஷியர் ஆப்கனுடைய நற்குணத்தின் பெருமையை நாம் என்னென்று புகழலாம்! அந்த யானைக்காரனையும் அவன் அந்தக்ஷணமே கொன்றிருக்கலாம். நமக்குக் கெடுதிசெய்தவனுக்கு நாமும் கெடுதிசெய்ய நினைப்பது நமக்கொரு சிறுமையேயொழியப் பெருமையன்றென நினைத்து, அது அவன் மதியினத்தாற்செய்த செய்கையென்று அவனிடத்தில் பரிதாபப்பட்டு அவனை ஒன்றும் வருத்தாமலே துரத்திவிட்டான்.

உப்பரிகைமேலிருந்து இவையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஜிஹாங்கீர் அவனுடைய வீரச்செயலைக்கண்டு மிகவும் அதிசயித்தானென்றாலும், தன் உபாயமெல்லாம் இப்படி வீண்போகிறதேயென்று மிகவும் மனமழிந்தான். ஷியர் ஆப்கன் ராஜசபைக்குப்போய் நடந்தவைகளையெல்லாம் சொன்னபோது, ஜிஹாங்கீர் அவனுடைய பராக்கிரமத்தைக் கண்டு தான் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டவன்போல் நடித்து, அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் யாதொரு சந்தேகமும் உண்டாகாமலிருக்கும்படிச் செய்துகொண்டான்.

இன்னும் பலதடவை அவனைக் கொல்ல முயன்றும்பயன்படாமற்போகவே, அரசனுக்குவெட்கமும் ரோஷமும் அதிகமாயிற்று; அதனால் அதிக ஆக்கிரகங்கொண்டு எவ்விதத்திலாயினும் அவனைக் கொல்வதே காரியமென்று ஓரே பிடிவாதங்கொண்டான்.

அரசன் கருத்து இப்படிப்பட்டதென்று அறிந்துகொண்டு வங்காளத்துக் கவர்னராயிருந்த ஒருவன் ஒருநாள் மிகக் கொடியவர்களான நாற்பதுவீரர்களை அழைத்துத் தக்க தருணம்பார்த்து ஷியர் ஆப்கனைக் கொன்றுவிட்டு வரும்படி அனுப்பினான். அப்போது ஷியர் ஆப்கன் தன் தைரியமும் பராக்கிரமமுமே தனக்குப் போதுமான துணையென்று தனிப்புறமான ஓரிடத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். அண்டையில் ஒருவருமில்லாமல் இரவில் அவன் படுத்துத் தூங்குகிற தருணம் பார்த்து, தங்களுக்கு விசேஷ வெகுமதி கிடைக்கப்போகிறதென்கிற சந்தோஷத்தால் அவ்வீரர்கள் சிறிதும் அஞ்சாமல் ஓரேகூட்டமாய் அவன் படுத்திருந்த அறைக்குட்சென்று அவனைக்குத்தப்போனார்கள். அப்போது அவர்களுள் ஒருவன், அவர்கள் செய்யத் துணிந்த கொடுஞ்செயலைக் கண்டு மனம்பொறுமல், அவசரப்படவேண்டாம்; நாம்மனிதர்களல்லவா! நாற்பது பேராய்க்கூடி ஒருவனைக் கொல்வது நியாயமா என்றான். அந்த அரவத்தைக் கேட்டுத் திடீரென்று ஷியர் ஆப்கன் விழித்துக்கொண்டுபார்த்து, அத்தனைபேரும் ஓரேமுகமாய்த் தன்னைக்கொல்லவந்து நிற்கிறார்களென்பதுகண்டு,சரேலென்றெழுந்து தன்மேல் சிறிதும் காயம்படாமல் அத்தனை பேரையும் தான் ஒருவனாகவே அடித்துத்துரத்தினான்.

இப்படி அவன் தன்னந்தனியே சிறிதும் அஞ்சாமல் அத்தனை பேரையும் அடித்துத் துரத்தினதைக்கேட்டு அசகாய சூரனென்று அவனுடைய பேரும்புகழும் உலகமெங்கும் பரந்தது. அவன் எங்கே போனாலும் அங்கங்குள்ளவர்களெல்லாம் வெகு ஆச்சரியமாய் அவனை

ப்பார்க்க ஓடிவருவார்கள். அவனுடைய பெருமைகளைப் பற்றிப் பலசி த்திரங்களும் பாட்டுகளுங்கூட உண்டாக்கப்பட்டன. பின்பு இப்படிப் பட்ட அபாயமான இடத்திலிருப்பது தகுதியல்லவென்று ஷியர் ஆப் கன் பரதவனம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

இந்தக் நடவை ஷியர் ஆப்கன் காட்டின வீரச்செயலையும் கேட்க வே அவனிடத்தில் ஆக்கிரகம் உள்ளடங்காமல் ஜிஹாங்கீர், முன்னி லும் சிறந்ததாய் மற்றொரு தருணந்தேடி எவ்விதத்திலாயினும் அந்தப் பகைவனை வெல்லவேண்டுமென்று, வங்காளத்திலிருந்த அதிகாரிக்குக் கட்டளையிட்டான்.

நாம் ராஜாங்கத்துக்கு வெகு தூரத்தி லிருக்கிறோம்; இங்கே அர சனுடைய கொடுமைகளொன்றுக்கும் இடமில்லையென்று ஷியர் ஆப்கன் பரதவனத்தில் சுயேச்சையாய் வசித்துக்கொண்டிருக்கையில், வங்காள த்து அதிகாரி தன் விசாரணைக்குட்பட்ட தேசங்களைப் பார்க்கப்போகி றதாய்ச் சாக்கிட்டு அளவற்ற சேனைகளுடனே பரதவனத்துக்குப் பய ணப்பட்டான்; தன் உட்கருத்து இன்னதென்பதைத் தன்னுடன் வரு கிற வீரர்களுக்குமட்டும் ரகசியமாய்க்குறிப்பித்திருந்தான். ஏறக்குறைய சமமான நிலையிலிருப்பவர்களுக்குள் ஒருவனுக்கு விசேஷமாய்ப் பிரசித் தியுண்டாகக் கேட்டால் அவனிடத்தில் மற்றவர்கள் பொறாமைப்படு வது உலக வியற்கையல்லவா? ஷியர் ஆப்கனிடத்தில் எவர்க்கும் பொ றாமை அதிகம். அதனால் அவ்வீரர்களெல்லாம் அந்தச் சூதுக்கு உட் பட்டுச் சந்தோஷமாய்ப் போனார்கள்.

அவர்கள் வருவதுகண்டு ஷியர் ஆப்கன், மனதில் யாதொருவிகற் பமும் தோன்றாமல் சந்தோஷமாய் எதிர்கொண்டுவந்து, அவ்வதிகாரி யோடு விநோதமாய்ப் பேசிக்கொண்டே அவர்களைத் தன் வீட்டுக்கு விருந்துண்ண அழைத்துக்கொண்டு போனான். பாதிவழிபோகையில் ஒருவீரன் ஷியர் ஆப்கனுடைய குதிரையை ஈட்டியால் குத்தினான். உடனே சந்தேகமடைந்து அவன் மிகக் கோபத்தோடு கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கச் சுற்றி விழித்துப் பார்த்து, குதிரையைவிட் டுக் கீழேகுதித்துத் தனக்குக் கோபமூட்டினவனைத் தரையோடு தரை யாய் நசுக்கிவிட்டு, அதிகாரியின் உத்தரவில்லாமல் இப்படி ஒருபோ தும் நடந்திராதென்று யானைமேலிருந்த அம்பாரியைக் கீழேதள்ளி அவ்வதிகாரியையுங் கொன்றுதனக்குச் சமீபத்திலிருந்த மற்றவர்களை யும் ஒருவர் தப்பாமல் அடித்துவிட்டுச் சிங்கம்போல மிகவும் பயங்கர மாய் அங்கேயே நின்றான். அதுகண்டு மிகுந்தவர்களெல்லாம் அவ

டையில் நிற்கமாட்டாமல் ஓடி மூலைக்கொருவராய்ப் போய்நின்று அம்புகளாலும், துப்பாக்கிகளாலும் அவனை அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அப்போதும் அவன் எதிர்த்து வருகிறவர்களை அடித்துக் கொண்டேயிருந்தான். ஆயினும் அத்தனைபேரும் தூரத்தில்நின்று ஒருசேர அடிக்க ஆரம்பித்தால், கையில் ஓராயுதமுமில்லாமல் அவன் தனியே என்ன செய்யமாட்டுவான்? கடைசியில் தனக்கு மரணகாலம் சமீபித்ததென்று கண்டு ஷியர் ஆப்கன் சுவாமியை மனதில் தியானம் பண்ணிக்கொண்டே நின்றான்; ஒரேதடவையில் ஆறு குண்டுகள்மேலே வந்துவிழவே அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் கீழேவிழுந்தான். உலகத்தில் அசகாய சூரனாய்ப் பெரும்புகழ்பெற்றிருந்த கணவானுடைய வாழ்நாள் இப்படியாக முடிவுபெற்றது.

ஷியர் ஆப்கன் இறந்துபோனபிறகு பெண்ணரசியான நூர்ஜிஹானை அரசன் கட்டளையால் டில்லிநகரத்துக்குப்பிடித்து வந்தார்கள். ஆயினும் எந்தக்காரணத்தாலோ ஜிஹாங்கீர் அவள்முகத்தில் விழிக்கச் சம்மதிக்காமல் அங்கேயே அந்தப்புரத்தில் சிறிதும் வாசயோக்கியமல்லாத ஓரிடத்தில் அவளைச் சிறையாக்கிவைத்தான்.

நூர்ஜிஹான் மிகவும் அகங்காரங்கொண்டவள். தனக்கு மானபங்கம் நேர்ந்தால் சிறிதும்பொறுக்கமாட்டாள். அப்படிப்பட்டவளுக்கு மகாசூரனான கணவனும்போய்ச் சிறையிலும் அடைபட்டு இருக்கும்படி நேர்ந்தால் எப்படிப் பொறுப்பாள்? அதனால் அவள் மிகவும் விசனப்பட்டுக்கொண் டிருந்தாளென்றாலும், அப்போதும் தன் காலத்தை வீண்போக்கவில்லை. அவள் சிறந்தயுக்தியும் சாமர்த்தியமுமுடையவள். பட்டுநூல்களாலும் பொன்நூல்களாலும் பலவிதமாய்ப்பூபோட்டுப் பட்டாடைகளுக்கு அழகு செய்வதில் ஒப்பற்ற திறமையுடையவளாதலால், அந்தவேலைகள்செய்ய ஆரம்பித்தாள். அவள் தான் சாதாரணமான ஓராடை அணிந்துகொண்டிருந்தாளாயினும், தான் சித்திரவேலை செய்த பட்டாடைகளை யெல்லாம் தன் வேலைக்காரிகளுக்கு உடுப்பித்துத் தன்திறமை தேசமெங்கும் பரவச்செய்தாள். டில்லி ஆக்ராமுதலிய பட்டணங்களிலுள்ள சீமாட்டிகளெல்லாம் அவ்வாடைகளின் அழகைப் பார்த்து அவற்றையே வாங்கித் தரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதனால் அவளுடைய பெயர் எங்கும் பரவினது மாத்திரமேயல்லாமல், அவளுக்குப் பொருளும் விசேஷமாய்ச்சேர்ந்தது.

இப்படி எங்கும்பிரசித்திபெற்று மிக்கசெல்வமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாலும், காவலில் வைக்கப்பட்டிருப்பதால் அவள் மிகவும்

மணவருத்தமுற்றுத் தனக்கு எப்பொழுது நல்லகாலம் வரப்போகிற தென்று எதிர்பார்த்திருந்தாள். அவளுடைய வடிவழகையும் சாமர்த்தியத்தையுங் கேட்டு அநேகர் அவள் மேல் ஆசைகொண்டார்கள். அப்போது உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தனான ஒருகனவானுக்கு அந்தப் பெண்மணி மனையாட்டியாகப் போகிறாளென்று எங்கும் பெருங்கூச்சலாயிற்று. அவனுடைய வேண்டுகோளுக்கு அவள் சிறிதும் சம்மதப்படவில்லை யென்றாலும், இதைச் சாக்கிட்டாகிலும் நாம் வெளிப்படும்படி நேரிடாதாவென்று அதற்குச் சம்மதித்தவள்போலவே பாவனைசெய்தாள்.

அவள் நாள்தோறும் வெவ்வேறுவிதமாய்ச் சாக்குப்போக்குகள் சொல்லி மறுத்துக்கொண்டிருக்கவே, அவன் அந்தத் தாமதம் பொறாமல் ஒருநாள், உன்கருத்து இப்படிப்பட்டதென்று நிச்சயமாய்ச்சொல், நான் சீக்கிரமே கலியாணஞ்செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக்கேட்க, அவள் எனக்குச் சம்மதமில்லையென்று உறுதியாய்ச் சொன்னாள். அதைக்கேட்டு அவன்மிகக் கோபங்கொண்டு அவளைப் பலவந்தமாய்ப் பிடிக்கப்போக, அவள் உடனே ஒருஈட்டியையெடுத்துக்குத்தினாள். அவள்மேல் ஆசைகொண்டமற்றவர்களுக்கும் அதே கதிதான் நேர்ந்தது.

அந்தப் பெண்மணியின் வல்லமையும் வீரச்செயல்களும் சீக்கிரமே அரசன் காதுக்கு எட்டின. அரசனுக்கு அவளிடத்திலிருந்த கோபமெல்லாம் இவ்வளவுகாலத்தில் அநேகமாய் ஆறிப்போயிருக்கலாம். அவளுடைய பெருமைகளைக்கேட்டவுடனே, இந்தவதந்திவாஸ்தவமா, அல்லது அதிவாதமா என்று அறியும்பொருட்டு அரசன் அவளைப் பார்க்கும்படி ஒருநாள் மாலைவேளையில் அவளிருந்த இடத்திற்குச் சென்றான். அவளுடைய ஒப்பற்ற வடிவழகைப் பார்த்தவுடனே அவனுக்கு மிக்க மதிப்பிரமை உண்டாயிற்று; அவளுடைய சவுந்தரியத்தைப்பார்த்துச் சிறிதுநேரம் மதிமயங்கிநின்று, பின்பு அவள் பக்கத்திற்சென்று அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஓ பெண்கள்நாயகமே! இவ்வுலகத்துக்கெல்லாம் ஏகசக்ராதிபதியாயிருந்து ஆள்கின்றமகாராஜா உன்னைக்கையைப்பிடித்து வேண்டுகிறான்; ஜிஹாங்கீர் சக்கரவர்த்திக்குப் பட்டமகிஷியாக உனக்குவிருப்பந்தானாவென்று கேட்க, அவள் அரசன்கட்டளைக்குமேல்யார் என்ன சொல்லலாமென்றாள்.

அதைக்கேட்டுச் சக்ரவர்த்தி மிகவும் சந்தோஷமாய் அச்செய்தியை எங்கும் பிரசித்தப்படுத்தினான். சீக்கிரமே அவர்களுக்குக் கலியா

ணம் நடத்தப்பட்டது. அதுவரையில் உலகமெல்லாம் ஆச்சரியப்படும்படி அப்பெண்மணி பட்டாடைகளில் அற்புதமாய்ச்செய்துவந்த சித்திரவேலைகளெல்லாம் நின்றுபோயின; அதுவரையில் அவளுக்கு வழங்கிவந்த மெருல் நிஸ்ஸா அல்லது பெண்கள் நாயகம் என்ற பெயர் மாறி நூர்மகல், அல்லது அந்தப்புர ஜோதியென்று பெயராயிற்று. அதுமாத்திரமேயல்ல; அவளுடைய பெருமைக்கு இதுவும் போதாதென்று சீக்கிரமே அந்தப்பெயரையும் மாற்றி நூர்ஜிஹான் அல்லது ஜகஜ்ஜோதி யென்று பெயரிடப்பட்டது. மேலும் சக்கரவர்த்திக்கு அவளிடத்திலிருந்த அன்புக்குஅறிகுறியாய்ச் சக்கரவர்த்தினியென்று பட்டப்பெயரும்கொடுக்கப்பட்டன. அவளுடையவமிசத்தார்க்கெல்லாம் வமிசத்துக்கு இரண்டாவதான அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டதோடுகூட, உயர்ந்த அதிகாரங்களும் கொடுக்கப்பட்டன. ராஜாங்கத்து நாணயங்களிலெல்லாம் அவளுடைய பெயர் அரசனுடைய பெயர் ஆக இரண்டுமாய்ச் சேர்த்து முத்திரிக்கப்பட்டன. அவளிருந்த அந்தப்புரம் ஒருபெரிய ராஜ சபையாயிற்று. ராஜ தந்திரங்களை ஆலோசனை செய்வதெல்லாம் அவ்விடத்திலேதான். நியாய விசாரணைகளும் தீர்ப்புகளும் அரசன்பெயராலேயே வெளிப்பட்டனவென்றாலும், அவைகூட அவளாலேயேநடத்தப்பட்டன. ஜிஹாங்கீருடைய அரசாட்சிக்குப்பிரசித்தி உண்டானதெல்லாம் இதனாலேதான. அப்போது அந்த ராஜாங்கத்தில் அவளுக்கு இருந்த செல்வாக்கு சக்கரவர்த்திக்குக்கூட இல்லையென்று சொல்லலாம். பலவாறு சொல்லியென்ன? மகம்மதிய ராஜாங்கத்தில் அவ்வளவு பெருமைபெற்றுச் செங்கோல்செலுத்தின பெண்ணரசி வேறொருத்தியுங்கிடையாது.

இப்படி நூர்ஜிஹான் சிறப்புபெற்ற சிலாளையில் ஜிஹாங்கீருடைய மூன்றுங்குமாரனான கூரம்என்பவன் ராஜாங்கதில் அநேகம்கலகங்கள் உண்டாக்கத் தொடங்கினன். அவன் சேனைகளை நன்றாய்க் கையாளுந் திறமையுடையவனாதலால், அதைக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் வெல்லலாமென்று நினைத்தான். தகப்பனுக்குப்பிறகு தனக்கே பட்டங் கிடைக்கவேண்டுமென்பது அவனுடைய கோரிக்கை. அதனால் மூத்தவன் உயிரோடிருப்பது தனக்குப் பட்டங்கிடைக்கப்பெருந்தடையென்று குசிரோவென்னும் தன்மூத்த சகோதரனை அநியாயமாய்க்கொன்றுவிட்டான்.

ஆயினும் அவனுடைய சூதுகள் வெளிப்படாமற் போகவில்லை. நூர்ஜிஹான் சிறந்த புத்தியும் சாமர்த்தியமும் உடையவளாதலால்வெ

குராட்குறுமுன்னமே அவனுடைய சூதுகளை எப்படியோ தெரிந்து கொண்டு அதை அரசனுக்கு அறிவித்தாள். அதனாலும், உடனே தன்மூத்தமகன் கொல்லப்பட்டதனாலும் அரசன் அவனிடத்தில் அதிகக்கோபங்கொண்டான். ஆயினும் அவன் தூரதேசங்களிலேயே சுற்றிக்கொண்டிருந்ததனால் அவனை ஒன்றும் செய்யக்கூடவில்லை; கடிதங்கள் எழுதினாலும் அதற்கு அவன் தகுந்தவிடைகொடுப்பதில்லை. இத்தனைக்கும் கூரம் நூர்ஜிஹானுடைய சகோதரனுக்கு மருமகன்; ஆயினும் நூர்ஜிஹானுக்கும் அவனுக்கும் சிறிதும் போதாது. அவனுக்குப் பட்டம் கிடைப்பது அவளுக்குச் சம்மதமேயில்லை; ஜிஹாங்கீருடைய நான்காம் குமாரனைஷாரியர் என்பவன் தனக்கு ஷியர் ஆப்கனிடத்திற் பிறந்த மகளைக் கலியாணம் செய்துகொண்ட மருமகனாதலால், அவனுக்கே கிடைப்பிக்க வேண்டுமென்பது அவளுடைய கோரிக்கை.

நூர்ஜிஹானுடையபோதனையினால், அரசன் அம்மகனுடைய கொழுப்பை அடக்க முயன்று முக்கியமாய் மொஹபெத்கான் என்னும் சேனாபதியின் சகாயத்தால் முதலில் அவன் பலத்தை ஒருவாறு ஒடுக்கினான். அவ்வளவோடு கூரம் அடங்கியிராமல், திரும்பியும் அநேகம் சேனைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு பல பட்டணங்களைப் பிடித்துத் தானே சுதந்தரமாய் அவற்றை ஆளத்தொடங்கி, மேன்மேலும் அயல் நாடுகளைப் பிடிக்கத் துவக்கினதுகண்டு, மொஹபெத்கான் படையெடுத்துச்சென்று அவன்பலத்தை அடியோடு அடக்கினான். பின்பு கூரம், தனக்குத் துணையாயிருந்தவர்களெல்லாம் பகையாகித் தன்னை எதிர்த்ததுகண்டு, அவன் தான் செய்த குற்றங்களை நினைத்து மனம் நொந்து மிகவும் அனுதாபத்துடன் தன் குற்றங்களை மன்னிக்கும்படித் தகப்பனுக்குக் கடிதமெழுதினான். அவன் படுகிற சங்கடத்தைப் பார்த்து ஜிஹாங்கீர் மிகவும் பரிதாபப்பட்டு, இனி அவன்பேரால் எங்கும் அரசு செலுத்தக்கூடாதென்றும், தாரா, ஆரங்கசீபு, மூராத் என்னும் அவனுடைய மூன்றுகுமாரர்களும் தன் அதீனத்திலேயே இருக்கவேண்டுமென்றும் ஏற்பாடுசெய்துகொண்டு அவன் குற்றத்தை மன்னித்தான். ஆயினும் கூரம்நூர்ஜிஹானிடத்திலிருந்த பயத்தாலும் வெட்கத்தாலும் ராஜசபையில் தலைகாட்டாமல் ஊரூராய்த் திரிந்துகொண்டே காலங்கழித்தான். மிகவும் கொடியதாய்க்கிளம்பின அந்தப் பெருங்கலகம் இப்படியாக முடிவுபெற்றது நூர்ஜிஹானுடைய எச்சரிக்கையாலும் முன்ஜாக்கிரதையினாலுமே யொழிய மற்றொன்றினாலுமல்ல. பேருக்குமட்டும் ஜிஹாங்கீர் சக்கரவர்த்தியாயிருக்

தானேயொழிய, ஒருகோணலும் வாராமல் யுத்தி புத்தி விவேகங்களோடு ஆளுகையைத் தக்கபடி நடத்தினவள் ஜகஜ்ஜோதியே.

நூர்ஜிஹானுடைய ஜீவகாலத்தில் அவள்செய்த அற்புதமான செய்கைகளுள் மிகவும் சிறந்ததொன்றுண்டு. அவள் மகாசூரனை மொஹபெத்கானை ஆட்டுவித்த ஆட்டமொன்றே அவளுடைய பெருமைகளை விளக்கப் போதுமானது. ராஜாங்கத்துக்கு விரோதமாய்க் கிளம்பின பல கலகங்களையும் அடக்கி அமைதியுண்டாக்கினதுபற்றி முதலில் அவனிடத்தில் அரசனுக்கும் அரசிக்கும் அதிகமாய் விசுவாசமும் நம்பிக்கையும் உண்டாயின; ஆதலின், அவர்கள் அவனை, மற்றப் பிரபுக்களெல்லாம் பார்த்துப் பொருமைகொள்ளும்படி, அவ்வளவு பெருமையாக நடத்திவந்தார்கள்.

ஆயினும் அந்த நன்றிநெடுநாள்நீடித்துவரவில்லை. ராஜாங்கத்தில் மொஹபெத்கானுக்கு இருக்கிறசாய்காலைப்பார்த்து, இவனுக்கு இவ்வளவு சுவாதீனங்கொடுத்தால் முதலுக்கே மோசம்வருமென்று கண்டு நூர்ஜிஹான் அவனுடைய செல்வாக்கைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் குறைத்துவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்தாள். அரசனும் அவள் கருத்துக்கிணங்கி, அப்படியே செய்யக்கருதினன். அரசனுடைய கருத்து தன்னிடத்தில் முன்போலிராமல் மாறுபட் டிருக்கிறதென்று மொஹபெத்கானுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்ததென்றாலும், தன்னுடைய சுவுரவமே தனக்குப் பெருந்துணையென்று நம்பி அவன் தைரியமாகவேயிருந்தான். ஆயினும், அரசனுக்குத் தன்னிடத்தில் மனக்கலக்கமுண்டானதெல்லாம் நூர்ஜிஹானுடைய துர்ப்போதனையாலென்று அவனுக்குத் தெரியவரவே, அந்த ராஜ்யமே மொகலாயவமிசத்தாருடைய கையைவிட்டு நீங்கிப்போம்படி அவ்வளவு கொடியதாய்க் கலகமொன்று உண்டாயிற்று.

நூர்ஜிஹானுக்கு உண்டான சந்தேகமாத்திரமேயன்றி, இன்னும் பலபேர் பலவிதமாய்ப் பொருமைகொண்டு மொஹபெத்கானிடத்தில் பழிகூறவே, அவன் செய்த நன்மைகளையெல்லாம் மறந்து அரசன் வங்காளத்திலிருந்த மொஹபெத்கானை உடனே தன்னிடத்திற்கு வரும்படிக் கொடிய கட்டளையிட்டுக் கடிதமெழுதினன். அதற்கு அவன் ஒன்றும் விடைகொடுக்கவில்லை. அதனால் அரசன் அதிக கோபங்கொண்டு முன்னிலும் மிகக் கொடியதாய் மேன்மேலும் கடிதமெழுதினன். தான் ஒருவித அபகாரமும் செய்யாமலிருக்க அரசனுக்குத் தன்னிடத்தில் இப்படிக் கோபமுண்டானதற்குக் காரணம் இன்ன

தென்று தெரியாமல் மொஹபெத்கான் ஆனது ஆகட்டும், போய்ப் பார்ப்போமென்று தகுந்த எச்சரிக்கையோடு அரசனிடம்போவதாய் முதலில் தீர்மானித்தான். ஆயினும் தான் செய்த ஒப்பற்ற உபகாரங்களுக்கெல்லாம் தகுந்த வெகுமதி செய்வதுபோய், இப்படி அநியாயமாய்க் கொடுமைசெய்யக் கருதினதை நினைத்து ஒருவிதகோபமும் வெறுப்பும் அடைந்தவனாய், முதலில் நினைத்தபடிச்செய்யாமல், முன்னமே தன்னை ஆளும்படி அரசன் ஏற்படுத்தியிருந்த ஒரு கோட்டைக்குப்போகக் கருதினான். அவ்விடத்துக்குப் போனவுடன் அவனுக்கு உண்டான அதிசயத்தை என்னென்று சொல்லலாம்! ராணி ஏற்படுத்திய ஒருவனுக்கு அந்தக் கோட்டையை உடனே ஒப்புவிக்கும்படி அரசன் கட்டளை அவனுக்கு முன்னமே அவ்விடத்திற்கு வந்திருந்தது.

அதைக்கண்டு மொஹபெத்கான் இப்படி ஒரு அநியாயம் உண்டாவென்று அரசனுக்குக் கடிதமெழுத, பின்பு ஒன்றின்மேலொன்றாய் இருவர்க்கும் வாக்குவாதம்நடந்தது. கடைசியில் அரசன், நீ உடனே என் முன்னிலைக்கு வருவாயா மாட்டாயாவென்று வெகு கோபமாய்க் கடிதமொன்று எழுத, மொஹபெத்கான் அதற்கு உடன்பட்டுப் போகும்போது, தக்க ஜாக்கிரதையோடு போகவேண்டுமென்று தான் சொன்னபடி செய்யத்தக்க ஐந்நூறு ரசபுத்திர வீரர்களோடு, அப்போது ஜிஹாங்கீர் அரசுசெலுத்திக்கொண்டிருந்த லாகோர்பட்டணத்திற்குச் சென்றான்.

மொஹபெத்கான் அளவற்ற சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவருவது கேள்விப்பட்டு நூர்ஜிஹான், இதைக்கண்டு அரசனாவது பயந்து சமாதானமாய்ப்போவான்; இல்லா விட்டால் அரசாட்சிக்கேதாவது அபாயமுண்டாகுமென்று மிகவும் திகில்கொண்டு அவன் அதீனத்தில் சேனையே இருக்ககூடாதென்றாள். அவன் அரசனிருக்கும் இடத்திற்குச் சமீபத்தில் வந்தவுடனே, வங்காளநாட்டுத் தீர்வைகளுக்கும் முன் காசிச்சண்டையில் கொள்ளையடித்த பொருள்களுக்கும் சரியாய்க் கணக்கு ஒப்புவித்தாலொழிய அரசன்சமுகத்துக்கு வரக்கூடாதென்று கடிதம் வந்தது. அதனால் மொஹபெத்கான் மிகச்சினங்கொண்டு, இப்படி மானபங்கப்படுத்தலாமா வென்று நேராய் அரசனிடம்போய் எச்சரிக்கத் தன்மருமகனை அனுப்ப, அச்சிறுவன் அரசன் சமுகத்திற்குவந்தவுடனே அவனை நிர்வாணமாக்கிச் செருப்பாலடித்துக் கந்தைத்துணிகளைச் சுற்றிக் கழுதைமேல் பின்முகமாய் உட்காரவைத்துமேள தாளங்

கொண்டு ஊர்வலம் வருவித்து அப்படியே அவன் மாமனிடம் அனுப்
பினார்கள். அந்த வெட்கக்கேட்டையும் ஒருவன் பார்த்துப்பொறுப்
பானா? இவ்விஷயத்தில் அரசனுடைய மதிக்குறைவைக்கண்டு மொஹ
பெத்கான் மிகவும் துக்கித்தான். இவையெல்லாம் நூர்ஜிஹானுடைய
துர்ப்போதனையால், அதைத்தடுக்கத் திறமையில்லாமல் அரசன் செய்
த காரியமென்று அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். இப்போது நாம் அர
சனிடம் போவோமானால் உயிரே போய்விடும்; அது தப்பினாலும்
சிறை செய்து விடுவார்களென்று தெரிந்து, மொஹபெத்கான் திடீரெ
ன்று போய் ஒருவர்க்குந்தெரியாமல் அரசனைப் பிடித்துக்கொள்ளவே
ண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

மறுநாள் காலையில் காபூலுக்குப் பிரயாணமாய், ராஜசைனியமெல்
லாம் அங்கு ஓர் ஆற்றங்கரையில் இறங்கியிருந்தன. மொஹபெத்கானு
டைய முயற்சி ஒருவருக்குந் தெரியாதாகையால் அதைத்தடுப்பதற்கு
வேண்டிய முன்ஜாக்கிரதை சிறிதுமில்லை. பொழுதுவிடிந்ததும் சேனை
கள் அவ்வாற்றைக் கடந்துபோயின. அரசன் மாத்திரம் சாவகாசமாய்
ப்போகலாமென்று அங்கேயிருந்தான். சேனைகளெல்லாம் அவ்வாற்
றைக் கடந்ததும் மொஹபெத்கான், அரசன் சுலபமாய் ஓடிப்போகக்
கூடாதபடி அவ்வாற்றுப் பாலத்தைக்கொளுத்திவிட்டு, பல ரசபுத்திர
வீரர்கள் சூழ்ந்துவர, அரசனுடைய கூடாரத்திற்குச்சென்றான். அங்
கிருந்த காவற்காரர்கள் ஒருவரும் அவனைத் தடுக்கமாட்டவில்லை. அர
சன் ஸ்நானத்திற்குப் போய் இருக்கிறானென்று தெரிந்து மொஹபெத்
கான்தானும் அவ்விடத்திற்குச் செல்ல, அங்கிருந்தவர்களெல்லாரும்
அவனைப்பார்த்துப் பிரமித்து அப்படியேநின்றார்கள். முதல்நாள் அவர்
கள்செய்த செய்கை யாவர்க்கும் நன்றாய் நினைவுவரும்படி அங்கிருந்த
வர்களை யெல்லாம் சுடச்சுடப்பார்த்துக்கொண்டே மொஹபெத்கான்
ஒன்றும் பேசாமல் அரசன் நீராடுங் கூடாரத்திற்குச்சென்றான்.

அதற்குள் ஜிஹாங்கீர், அவன் வருகிற செய்திகேட்டுக் கத்தியை
உருவிக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வெளியேவந்து மொஹபெத்கானு
டைய புருவம் எப்புறமாய் அசைகிறதென்று அவன் கட்டளையையெதி
ர்பார்த்து உருவினகத்தி உருவினபடியே காத்திருக்கும் பல ரசபுத்திர
வீரர்கள்சூழ மொஹபெத்கான் வந்திருப்பதையும், தன்னுடையவீர
ர்களெல்லாம் அவனை ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாமல் அப்படியே திகைத்
துநிற்பதையுங்கண்டான். அப்பொழுது அவன் விஷயத்தில் தான் செ
ய்ததீமைகள்பலவும் அவன் மனதில் நன்றாய் உறைத்தன. உடனே

அரசன் அவனண்டைபோய், மொஹபெத்கான்! இதென்ன இது! என்றான். அதுகேட்டு மொஹபெத்கான் என்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று பல விரோதிகள் முயற்சி செய்கின்றமையால், என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று மகாராஜாவை வேண்டிக்கொள்ள வந்தேனென, அரசன் உனக்கு ஒரு பயமும் இல்லை; உன்பின்னே ஆயுதபாணிகளாய் இத்தனை வீரர்கள் வந்து நிற்பதேதென்றான். அதற்கு மொஹபெத்கான், என்னையும் என் இனத்தாரையும் பிராணபயமில்லாமல் காப்பதற்காகவே இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்; அது உறுதியானால் இவர்கள் போய்விடுவார்களென, அரசன் அது அப்படியே உன் இஷ்டப்படியாகட்டும்? நீதான் ராஜாங்கத்துக்கு விரோதமாய் நடக்கின்றாய்; நான் உனக்கு ஒருதீங்கும் செய்யக்கருதவில்லை. நீ செய்த நன்மைகளை நான் மறந்துபோனேனா? நீ துரைத்தனத்தாருடைய கட்டளையை எதிர்த்ததனால் உனக்குக் கொஞ்சம் கோபமூட்டினேனே யொழிய வேறில்லை. இனி நமக்கு மனஸ்தாபம் வேண்டாமென்றான்.

அதற்கு ஒன்றும் விடைகொடாமலே மொஹபெத்கான் அவனை உடனே யானைமேலேற்றி எதிர்த்தவர்களைப் புடைத்துக்கொண்டு தன் கூடாரமபோய்ச்சேர்ந்தான்; ஆயினும் அரசன் உயிரையாவது ஆட்சியையாவது அபகரிக்கச் சிறிதும் அவன் கருதவில்லை. தன்னிடத்தில் அவனுக்குள்ள விரோதத்தைப் போக்கவேண்டுமென்றே இவ்வளவு தூரம் செய்தான்.

நூர்ஜிஹான்மாத்திரம் அவன்கையில் அகப்படவில்லை. மொஹபெத்கான் பல வீரர்களோடு கூடாரத்துக்குள் நுழைந்த செய்திகேட்டவுடனே அவள் ஒரு யானைமேலேறி மெதுவாய் ஆற்றைக்கடந்து சேனைகளோடு சேர்ந்துகொண்டு அரசனுக்கு நேர்ந்திருக்கும் அபாயத்தை அவர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவனை விடுவிப்பதற்குவேண்டிய முயற்சிசெய்யத் தொடங்கினாள்.

நூர்ஜிஹான் சுவாதீனமாயிருக்குமளவும் அவள் தனக்கு ஒருசலி மாட்டிப் பாம்புதானென்று நினைத்து மொஹபெத்கான் அவளைப்பிடிக்கத் தீர்மானித்து உடனே பகிரங்கமாய்ப் படையெடுத்தான். ராணி அதிகமாய் அதிகாரம் செலுத்துகிறாளென்று அரசனைச்சேர்ந்தவர்கள் கூட அநேகர் அவளிடத்தில் வெறுப்புற்றிருந்தார்கள்.

மொஹபெத்கான் அவர்களை எதிர்ப்பதற்காக ஆற்றங்கரைக்கு வருகையில் வழியிலே ஒரு வீரன் அரசனைச் சிறையாய்ப்பிடித்திருக்

கிற செய்தி தெரிந்து அவர்களை உடனே எதிர்த்தான். அந்தக்ஷணமே ரசபுத்திரவீரர்கள் அவனையும் இன்னும் எதிர்த்துவந்த பலரையும் கொன்று மிகுந்தவர்களை அடித்துத் துரத்திவிட்டார்கள். இந்தத் துக்கச்செய்தியையும் கேட்கவே நூர்ஜிஹான் மிகக் கோபங்கொண்டு, மறுநாள் கிழக்கு வெளுப்பதற்குமுன்னமே அவ்வாற்றைக் கடந்துவந்து உடனே அவர்களை எதிர்த்து அரசனை விடுவிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தாள். இவர்கள் இப்படி எதிர்க்கத்துணிந்த செய்தி கேட்டு ஜிஹாங்கீர், அந்தச்செய்தி தெரிந்து மொஹபெத்கான் தன்னை எங்கே கொன்றுபோடுகிறுனோவென்று பயந்து, சண்டையை நிறுத்தும்படித் தன் மந்திரிக்குச் செய்தியனுப்ப, அவன், சிறையாயிருக்கையில் அரசன் கட்டளையைக்கேட்க வேண்டுவதில்லையென்று, சண்டைக்கே சந்நாகஞ் செய்துகொண்டிருந்தான்.

ஆற்றைக்கடக்கப் பாலமுமில்லை; அது எரிந்துபோயிற்று. ஆறே அதிக ஆழமானது; ஏறுவதற்கோ எதிர்கரை அதிக உயரமானது. ஆயினும் காலையில் எழுந்தவுடனே ராஜசைனியமெல்லாம் அவ்வாற்றைக் கடந்துவந்தன. அநேகம் ஆற்றிலேயே மடிந்துபோயின. அநேகம் கரையேற முயலும்போது அடிபட்டு மடிந்துபோயின. இவ்வருத்தங்களுக்கெல்லாம் தப்பிமிகுந்து கரையேறினவர்கள் ரசபுத்திரர்களோடு சண்டைசெய்யமாட்டாமல் தவித்தார்கள். அவ்வருத்தத்தைக் கண்டு, நூர்ஜிஹான் மனம்பொறுமல் அதிக ரோஷத்துடனே தன் மகளோடுகூட ஒரு யானைமேலேறி எதிர்த்தவர்களுக்கெல்லாம் ஈடுகொடுத்துக்கொண்டு ஆற்றைத் தாண்டிவந்து ஒருவரும் கிட்டநாடவொட்டாமல் அம்புகளைச் சரமாரியாய்ப்பொழிந்து பல வீரர்களைக் கொன்றாள். அப்போது அவள் காட்டிய வீரச்செயலைக்கண்டு ரசபுத்திரர்களே அதிசயித்தார்கள். அவளைப் பிடித்துக்கொண்டபின்புகூட ஒரு ரசபுத்திரன் அவளுடைய வீரச்செயலுக்காக அவளைச் சிறையாக்கத்துணியாமல் விட்டுவிட்டானென்றால், அவளுடைய வல்லமையை நாம் என்னென்று புகழலாம்! ஆயினும் கடைசியில் சேனையெல்லாம் அடிபட்டு ஓடியும் மடிந்தும்போகவே, நூர்ஜிஹான் பகைவர்கையில் அகப்பட்டுக்கொள்ளாமல் மெதுவாய்த் தப்பித்துக்கொண்டு தனியே லாகோருக்கு ஓடிப்போயினுள்.

அதுசெய்தி தெரிந்து ஜிஹாங்கீர் இன்சொல்லாய் நூர்ஜிஹானுக்கு ஒருகடிதம் எழுதினன். அதாவது போனதுபோகட்டும்; இனிமேல் ஒருவர்க்கும் மனஸ்தாபம்வேண்டாம்; இப்படி உள்நாட்டுச் சண்

டை யிருத்தியானால் நாட்டுக்கு நன்மை யுண்டாகுமா? மொஹ பெத்கான் நம்மிடத்தில் மிகவும் விசுவாசமா யிருக்கிறான்; நீ இவ்விடத்திற்கு வருவாயானால் உன்னைப் பெருமையாகவே வரவனுப்புக்கக் காத்திருக்கிறேனென்று எழுத, நூர்ஜிஹான் வேறு விதியில்லாமல் சிறையாய்க் காபூலுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த கணவனிடத்திற்கு வந்தாள். மொஹபெத்கான் முதலில் அவளை மரியாதையாகவே வரவழைத்தானென்றாலும் உடனே அவளைக்கடுஞ் சிறையில்வைத்து, சக்கரவர்த்தியாய்த் தேசமெல்லாம் ஆள்கின்ற நீர் கட்டளைப்போல் பக்ஷபாதமற்றிருக்க வேண்டுமேயொழிய ஒருவரை உயர்வாயும் ஒருவரைத் தாழ்வாயும் பார்க்கலாகாதென்று அரசனுக்கும் நற்போதனை செய்தான்.

மொஹபெத்கானுடைய கோபம் அவ்வளவோடு அடங்கவில்லை; நூர்ஜிஹான் உயிரோடு இருக்குமளவும் தனக்கு நிம்மதி உண்டாவதில்லையென்று கண்டு, அவன் ஒருநாள் அவ்வரசி நன்றாய்த் தூங்குகிற தருணத்தில் அவளைக் கொன்றுவிட்டுவரும்படி ஒரு வீரனை அனுப்பினான். அவன் போனதருணத்தில் அவள் அமைதியாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவளுடைய வடிவழகையும் பார்த்து அவள் முன்காட்டியவீரச்செயலையும் நினைக்கவே அவனுக்கு அவளைக் கொல்லத் துணிவுண்டாகவில்லை; கையிலிருந்த கத்தி தானே நழுவிக் கீழேவிழுந்தது. அந்தச் சத்தங்கேட்டு அவள் சரேலென்று எழுந்து அவனைப்பார்த்து, நீ வந்தகாரியம் இன்னதென்று நன்றாய்த்தெரிந்தது; கொல்வதானால் கொல்லலாம் என்று மார்பை திறந்துக்காட்ட, அவன் நான் இக்கொடுஞ்செயல் செய்யத்துணிந்ததற்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கீழே விழுந்துபோன கத்தியைக்காட்ட, அவள், மரணமென்பது யாவர்க்குமுண்டு. இருட்டுத்தனமாய்க் கொல்லக் கருதுவதைவிடப் பத்திரிகை வேறுண்டோவென்று உன்னை இக்கொடுமைக்கு ஏவினவனுடன் சொல்லென்று சொல்லி அவனை அனுப்பினாள்.

அதைக்கேட்டு மொஹபெத்கான் அதிககோபமடைந்து, நூர்ஜிஹானைக் கொல்லக் கட்டளைச்சீட்டு கொடுக்கும்படி அரசனையே வற்புறுத்த, அவன் அதை மறுக்கமாட்டாமல் அந்தச் சீட்டில் கையெழுத்து செய்தான். அக்கட்டளைச் சீட்டைக் கண்டவுடனே நூர்ஜிஹான், சரீரத்தின் [illegible] உயிரின் உரிமை கொடுத் [illegible] வென்று சொல்லி, இதைக்கேட்கிறதான

த்தில் கையெழுத்துசெய்த சக்கரவர்த்தியைமட்டும் சற்றேபார்க்க உத்தரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று தன்னைக்கொல்லவந்தவர்களை வேண்டினாள். அவர்கள் அதற்குச் சம்மதிக்க, நூர்ஜிஹான் மிகுந்த துக்கத்துடன் சரேலென்று எழுந்து மொஹபெத்கானும் அரசனும் உட்கார்ந்திருந்த் விடுதியிற் சென்று கண்ணும் கண்ணீருமாய் அரசனைக் கட்டிக்கொண்டாள். அவளைப் பார்த்துச் சில நாளாகவே அவளிடத்தில் இருந்த நேசம் அதுவரையில் அவனுக்குச் சிறிதளவு மாறியிருந்தது. எதிரேவந்து நின்று அவள் அப்படிப் புலம்புவதையும் பார்க்கவே அவன் மனம்பொறுமல் கண்ணீர் பெருகப்பெருக மொஹபெத்கானைப் பார்த்து இந்தஒரு பெண்ணைமாத்திரம் நீகொல்லாமல் விடமாட்டாயாவென்றும் கேட்டான். அவர்கள் படுகிற வருத்ததைப்பார்த்து அவன் மிகவும் மனமிரங்கி, மொஹலாய சக்கரவர்த்திகளுடையவேண்டுகோள் வீணுகுமாவென்று சொல்லி அவளைக்காவலினின்றும் விட்டுவிட்டான்.

ஆயினும் மொஹபெத்கான் அவளிடத்திற்காட்டிய கொடுமைகள் அவளுடைய மனதினின்றும் நீங்கவில்லை. வெளிக்குமட்டும்அவள் அவனிடத்தில் அதிகநேசம்பாராட்டுகிறவள்போல நடித்துத்தன்னிடத்தில் அவனுக்குச் சிறிதும் சந்தேகமுண்டாக வொட்டாமல் நடந்துவந்தாள்; ஆயினும் ரகசியத்தில் அவனைக்கொல்வதற்கு வழிதேடிக்கொண்டே யிருந்தாள். தன்னுடைய பிரசித்தி எங்கும் பரந்திருக்கிறதென்பதனாலும், சேனைகளெல்லாம் தனக்குக் கைவசமாயிருக்கிறதென்பதனாலும், தன்னுடைய உதாரகுணத்தால் ராஜாவுக்கும் ராணிக்கும் தன்னிடத்தில் மிகுந்த நம்பிக்கை உண்டாயிருக்கிற தென்பதனாலும், மொஹபெத்கான் ஒருவரிடத்திலும் சிறிதும் சந்தேகங்கொள்ளாமல் சாதாரணமாகவே யிருந்தான்.

நூர்ஜிஹான் ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் ஆறுமாதகாலம் நன்றாய் ஏற்பாடுசெய்துகொண்டு, ஒருநாள் மொஹபெத்கான் வழக்கப்படி ராஜசபைக்குவரும்போது, போர் வீரர்களைச் சித்தம்பண்ணிவைத்து ஒரு நெருக்கமான தெருவில் அவனை இருபுரமும் மடக்கிக்கொண்டு அடிக்கக் கட்டளையிட்டாள். அப்போது அவனுடன்வந்த சேவகர்களெல்லாம் ஆயுதபாணிகளா யிருந்ததனால், அவர்களுடைய சகாயத்தால் அவன்மட்டும் மெல்லத் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிப்போயினன்; இல்லாவிட்டால் அவன் அப்போதே மாண்டு போயிருப்பான். பட்டணத்து ஜனங்களெல்லோரும் வீட்டில் இருந்தபடியே அவர்களை அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். மொஹபெத்காணுடன் வந்தவர்களெல்லாம் அனேக

மாய் மடிந்துபோனார்கள். இப்படி அநியாயமாய்த்தனக்குச் சதிசெய்ய நினைத்ததுகண்டு மொஹபெத்கான் யாரிடத்திலும் மிகக்கோபங்கொண்டான். தான் செய்த முயற்சி வீணாய்ப் போனதுமன்றி தன்சூதும் வெளிப்பட்டுப்போகவே நூர்ஜிஹான் மிகவும் பயந்தாள். ஆகிலும் மொஹபெத்கான் மிக்க நல்லவனாதலால் இதுயாரோ சில அற்பஜனங்கள் தெரியாமற் செய்தகாரியமென்று பட்டணத்துப் பெரிய மனிதர்கள் சிலர் [illegible] வேண்டிக்[illegible], இது நூர்ஜிஹானுடைய துரோலோசனையாய் நடந்தகா[illegible] [illegible] அவனுக்கு நன்றாய்த்தெரிந்திருந்தும் தன் கோபத்தை அவ்வளவோடு அடக்கி இனிமேல் காபூலில் இருப்பதில்லையென்று மறுநாள் காலையில் அரசனை மட்டும் கூடவே பிடித்துக்கொண்டு லாகோருக்குப் புறப்பட்டான்.

பாதிவழியில் போகையில் திடீரென்று ஏதோ ஒருயோசனைதோன்றி மொஹபெத்கான் எல்லாவற்றிலும் நிராசையாய்த் தன்னிடமிருந்த சேனைகளை யெல்லாமொழித்து விட்டு, அரசனையும் சுதந்தரமாய் அரசாட்சிசெய்யும்படிக் காவலினின்றும் விடுதலையாக்கினான். இந்த நற்குணங்களைப் பார்த்தும் நூர்ஜிஹானுக்கு அவனிடத்தில் இரக்கமுண்டாகவில்லை; நம்மைக் கொல்லும்படி அரசனைக்கூட மயக்கிக் கொலைசாசனம் பெற்றவனல்லவா என்கிற ஆக்கிரகம்மாறாமல், அவன் தேசாந்தரம் ஓடிப்போயும் அவனுக்குப் பலவிதமாய்ச் சதிசெய்து கொண்டேயிருந்தாள்.

அவள் அப்படிச்செய்வது ராஜா மந்திரி முதலியவர்களுக்குக்கூட அவள் அப்படி நடப்பது சம்மதமில்லை. மொஹபெத்கானைப்போல் ஸூததயை பச்சாதாபமுதலிய நற்குணநிறைந்த சூரன் வேறொருவனுமில்லையென்று அவர்களுக்கெல்லாம் நன்றாய்த்தெரியும். பெரும்பகையாயிருந்தகாலத்திலும் அவன் இவர்களைப்பிடித்து அன்புடன் ஆதரித்தானென்றால் அவனுடைய நன்மனதுக்கு அதைவிட வேறுதிருஷ்டாந்தமேன? மேலும் இவளுடைய பேராசை இன்னும் எவ்வளவுதூரம் விருத்தியாகுமோவென்று யாவரும் பயந்தார்கள்.

பின்பு சிலநாள்கழித்து மந்திரியினுடைய வேண்டுகோளின்மேல், தேசாந்தரத்தில் அல்லாடிக்கொண்டிருந்த மொஹபெத்கான் திரும்பி வந்தான். அப்போது அவன், தான்மிகவும் துர்ப்பாக்கியஸ்திதியிலிருந்தாலும் ராஜ்யசேஷமந்தையே முக்கியமாய்க்கருதி, ஷாஜிஹானுக்கே பட்டம் சூட்டுவிக்கவேண்டுமென்று நூர்ஜிஹானுடைய சகோதரனை அசிப் என்பவனுக்கு அறிவித்தான். ஹாஜிஹான் தனக்குப்பயந்து

வாயுமித்திரனுயு மிருந்ததனல் அசிப் வெகுசந்தோஷமாய் அதை அங்கீகரித்தான். ஜிஹாங்கீர் இறந்தவுடனே கூரம் என்னும் அவனுடைய மூன்றுங்குமாரன் ஹாஜிஹானென்னும் பட்டப்பெயர்பெற்றுச் சிங்காசனமேறினன். ஜிஹாங்கிரோடுகூடவே தனக்கிருந்த செல்வாக்கெல்லாம் அடங்கிப்போனதனல் நூர்ஜிஹான் பல்லைப்பிடுங்கினபாம்புபோல் தனது ஆட்டமெல்லாம் அடங்கி, பிற்காலத்தைப் புத்தகமும்கையுமாக வேகழித்து ஜிஹாங்கீர் இறந்துபோய்ப் பதினெட்டுவருஷத்திற்குப் பிறகு லாகோரில் இறந்துபோனுள். உலகமெல்லாம் ஆச்சரியப்படும்படி அரசனையும் உள்ளடக்கிச் சுதந்தரமாய் அரசாட்சிசெய்த சக்ரவர்த்தியின் காலம் இப்படியாக முடிவுபெற்றது. ராஜாங்கத்தில் அவளுக்கு அவ்வளவு சாய்கால் உண்டானது அரசனுடைய அசாமர்த்தியத்தாலன்று; அவளுடைய நுட்பபுத்தியாலும் விவேகத்தாலும் விடாமுயற்சியாலும் ஆளுகைத்திறத்தாலுமே. இப்போது சிறந்த பரிமளதிரவியமாய் எங்கும் வழங்குகிற பன்னீர் அத்தரென்பது அந்த ஜகஜ்ஜோதி கண்டுபிடித்ததுதான்.

மதிவல்லபன் உத்தியோகசமர்த்து.

தற்காலத்தில் இந்தியாதேசத்திலே சுதேசிகளனேகர் மானிடதேகலக்ஷண சாஸ்திரம் ஸ்தாவரசங்கம லக்ஷணசாஸ்திரம், மனோதத்துவலக்ஷணசாஸ்திரம், வானசாஸ்திரம், பூகோளசாஸ்திரம், கணிதசாஸ்திரம், பிரிதிவாதிபூதலக்ஷணசாஸ்திரம்,ரஸாயனசாஸ்திரமுதலிய சகல சாஸ்திரங்களிலும் மஹாபாண்டித்தியமடைந்தும் மிக்க விவேகம்விளங்கப்பெற்றும் தமக்கு உத்தியோகம் அகப்படவில்லையே யென்று நடுக்கடலிற் றிகைதப்பி மயங்கும் மாலுமிபோல் மனம்புழுங்கித் தளர்ச்சியடைகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பிழைக்க வகையறியாதவர்கள். ஒருவனுக்கு புத்தி ஒன்றுமாத்திரம் நன்றாய் அபிவிருத்தியாயிருக்குமாயின் அவன் உத்தியோகம் வேண்டுமென்று அலைவது வெண்ணெயைவைத்துக்கொண்டு நெய்க்கும், ஆற்றில்நின்றுகொண்டு ஜலத்துக்கும் ஏக்கம் அடைதலையொக்கும். நமதுநாட்டில் நாற்புறமும் சிதறண்டு கிடக்கும் பன்னை-துத்தி-சணல்-முதலிய நார், தென்னை-பனை-இவற்றின் மட்டைகள், வாழை முதலியவற்றின் சருகு, பிரம்பு-கருப்பஞ்செத்தை-மூங்கில்-வைக்கோல்-புல்-பூண்டு முதலியவைகள் அதிக நாணயமான காகிதஞ்செய்வதற்கு உபயோகமாகத்தக்க வஸ்துக்கள் என்பதை மேற்கண்ட பற்பல சாஸ்திரங்களிலும் கல்வியயன்றவர்கள் அறியார்

களோ? நாம் இந்நாட்டில் அணிந்துகொள்ளும் வஸ்திரங்கள் யாவும் இங்கிலாந்திலிருந்து நமக்கும் வருவதை அவர்கள் அறியார்களோ? இந்நாட்டில் பஞ்சு கைகண்ட சரக்காயிருந்தும் நம்முடைய உடைகளை அந்நியநாட்டாரை ஏனோசித்தஞ்செய்ய ஓட்டவேண்டும்? சாஸ்திர உணர்ச்சியும் விவேகவிளக்கமும் ஒருவன் அடையப்பெறுவானாயின், இலேசாய்க் கிடைக்கத்தக்க மேற்கூறிய டவைபோன்ற வஸ்துக்களைக்கொண்டு மிக்க லாபகரமான வர்த்தகங்களைச் செய்யக்கூடாதா? எழுத்தாணிமாத்திரம் அசைய அரசனிடத்துக் கட்டளைபெற்றுக்கொண்ட ஒரு புத்திமான் விவேகமொன்றினாலேயே அவ்வரசன் வியக்கும்படி நடந்துகொண்டு பிறகு அவனால் நன்குமதிக்கப்பட்டுப் பெருத்த தனவானான ஒரு சரித்திரத்தை அடியில் எழுதுகிறோம்:—

மாளவம் என்னும் தேசத்தில் மதிவல்லபன் என்னும் பெயருடைய ஒருவன் இருந்தான். அவன் அதி நுட்பபுத்தியும் யுக்தியும் உடையவனாயிருந்தும் காலானுகூலமில்லாமையால் நெடிதுநாள் உத்தியோக மின்றி வறுமையால் மிகவும் துயரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஒருநாளிரவில் அவன் மனையாள்-பிராணநாதா!

“நெருப்பினுட்டுஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள்
யாதொன்றுங் கண்பா டரிது.”

என்னும் வாக்கியத்தின்படி, இன்றுமுழுதும் ஆகாரமில்லாமையால் நம்முடைய குழந்தைகள் நித்திரைசெய்யவில்லை. பசி நோயால் வருந்துகின்றன. இதற்கென்செய்வது? என்று மனந்தளர்ந்துகூறினாள். மதிவல்லபன் மனையாளைநோக்கி, பெண்ணே! நான் செய்யாத முயற்சியில்லை, இவ்வூரிலுள்ள பெரிய மனிதர்களிடத்தெல்லாம் நான் பலகாலும்போய்த் திரிந்துவருகிறேன், என்னுடைய காலதுர்ப்பலத்தால் எங்கும் ஒரு உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லை, என்னுடைய எழுத்தாணி சற்று அசையமாத்திரம் இடங்கிடைக்குமானால் நாம் தனிகராய் விடலாமே, அவ்வளவுக்குக்கூட நல்லகாலம் வாய்க்கவில்லையே, நான்யாது செய்வேன்? என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அது அர்த்தராத்திரியாகையில் அவ்வூர் அரசன் நகர்சோதனைக்குவந்தான். வந்த அரசன் சுவரடியிலொதுங்கியிருந்து, உள்ளே அவ்விருவரும் பேசிய விஷயங்களை நன்றாய்க் கேட்டறிந்து தன்னரண்மனைக்குப் போய்விட்டான் மறுநாள் அரசன் தன் சேவகர்களால் அந்த மதிவல்லபனை அழைப்பித்து; நீ நேற்றிரவில் உன் எழுத்தாணி சற்றே அசையவும் இடங்கிடைக்கவில்லையென்றல்லவா உன்மனையாளுடன் சொல்லி வியசனப்

பட்டாய்? நான் உனக்கோருத்தியோகத்துக்குக்கட்டளை தருகிறேன். ஆனால் அவ்வுத்தியோகத்தினால் உன் எழுத்தாணிமாத்திரம் அசையுமேயன்றி உனக்கொன்றும் சம்பளம் கிடைக்கமாட்டாது. அதற்குச்சம்மதமாயின் என் இராணுவத்திலுள்ள யானைகள்-குதிரைகள்-ஒட்டகங்கள்-ஆடுமாடுகளில் ஒவ்வொன்று நாடோறும் எவ்வளவு இலத்தியும் சாணமும் புழுக்கைகளும்போடுமோ அவைகளுக்கு நீ தனித்தனிகணக்குவைப்பதினாலே உன் எழுத்தாணியை ஓயாமல் அசைத்துக்கொள்ளலாம் என்றுசொன்னான். மதிவல்லபன் அதற்கிணங்கி மஹாராஜனை வணங்கி கட்டளைப் பத்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்புங்காலையில் அவ்வூரிலுள்ள ஒரு தனவானிடஞ்சென்று, நிகழ்ந்த சங்கதியெல்லாஞ்சொல்லி அக்கட்டளைப்பத்திரத்தையும் அவனுக்குக் காண்பித்து ஆறுமாதத்தவணைக்கு அவனிடத்தில் ஆயிரம்வராகன் கடன்வாங்கிக்கொண்டு தன்வீட்டுக்குவந்தான். உடனே மதிவல்லபன் குடிக்கூலிக்கு ஒரு பெரியவீடுவாங்கி நல்ல ஆடையாபரணங்கள்பூண்டு, சொந்தவாகனமும் வைத்துக்கொண்டான். அதனால் பலஜனங்களும் அவனைநன்கு மதித்துச் சதா அவனைச்சூழ்ந்திருக்கும்படி இடமுண்டாயிற்று. "கைத்துடையான் காற்கீழொதுங்குங்கடன்ஞாலம்." என்னும் உண்மையனுபவவாக்கியம் அவனிடத்தில்திருஷ்டாந்தமாய்விளங்கியது. பின்பு அந்த மதிவல்லபன் அப்பட்டணத்தில் உத்தியோகமில்லாதவர்களுட் சிலரை அழைப்பித்து, தான் அரசனிடத்தில் பெற்றகட்டளைப் பத்திரத்தை அவர்கட்குக்காட்டி, தனக்குக்கிடைத்த இப்பெரியஉத்தியோகத்துக்குச் சம்பிரதி-கணக்கப்பிள்ளை-சேவகர்முதலிய கீழிட்டஉத்தியோகஸ்தர்கள் சிலர் வேண்டியதென்றும், அந்தப்படி உத்தியோகத்துக்குவருபவர்கள் மூன்றுமாதகாலம் வரையில் சம்பளமில்லாமல் வேலைசெய்ய வேண்டியதென்றும், பிறகு தகுந்த சன்மானம் அளிக்கப்படுமென்றும் சொல்லி சிலரைத்தன் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களாக வைத்துக்கொண்டான். அப்பால் மதிவல்லபன் அக்கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களை யனுப்பி இராஜனுடைய யானைப்படை-குதிரைப்படை முதலியவற்றிற்குத் தீனிமுதலியனவிசாரணைசெய்யும் அதிகாரிகளை அழைப்பித்தான். அவர்கள்வந்து மதிவல்லபனைக்கண்டு வணங்கினின்றார்கள். மதிவல்லபன் அவர்களைநோக்கி, நீங்கள் நெடுங்காலமாய் இவ்வுத்தியோகத்தில் மிகுந்த ஆதாயம் அடைந்து வருகிறீர்களென்பதை நான் நன்றாய் அறிந்திருக்கிறேன். நாளையத்தினம் - யானைக்கூடம் - குதிரைலாயம் - மாட்டுத்தொழும் - ஆட்டுப்பட்டி முதலிய இடங்களைப் பரிசோதனைசெய்யநான்வருவேன், நீங்கள் யானை குதிரை முதலானவை இடுகிற இலத்திகள் - சாணமுத

ஷியவற்றை வாராமலும் ஒன்றுடன் மற்றொன்றைக் கலக்காமலும் போ
ட்டது போட்டவண்ணம அங்கங்கே இருக்கும்படி பரமஜாக்கிரதை
யாய் வைத்திருங்கள் என்று வற்புறுத்தி அனுப்பினான். அவர்கள்
அவ்வாறே செய்து யாதுவிளையுமோவென்று காத்துக்கொண்டிருந்தார்
கள். மதிவல்லபன் மறுநாட்காலையில் தன் சிவிகையின்மே லேறிக்
கொண்டு, சேவகர்களும் சம்பிரதிகளும் கணக்குப்பிள்ளைகளும் தன்னை
ச்சூழ்ந்துவர, முக்கோணம் தராசு நிறுக்குங் குண்டுகளுடன் அவ்விட
ஞ்சென்று, அவைகளைத் தனித்தனிநிறுத்து, ஒருதரத்துக்கிவ்வளவு
எடையானால் ஒருநாளைக்கு இத்தனைதரத்துக்கிவ்வளவென்றும், ஒரு
மாதத்துக்கு இவ்வளவென்றும், இதனால் ஒரு மிருகம் மாதாந்தரம்
தின்னும் தீனி யிவ்வளவென்றும், அதற்கு விலையிவ்வளவென்றும்,
கணக்கிட்டான். பிறகு மதிவல்லபன் அந்த அதிகாரிகளை நோக்கி நீங்
கள் யானை-குதிரை-ஆடு மாடுகளுக்கு மாதாந்தரம்கொடுக்கும் தீனி
களுக்கும் வைக்கும் கணக்குகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களையும்
நான் பரிசோதனைசெய்யவேண்டியிருக்கிறது, நல்லது, நீங்கள் போங்
கள் என்று அவர்களைப் பயமுறுத்தி அனுப்பிவிட்டான். அவர்கள்
நெடுங்காலமாய் அரசன் அந்தப் பிராணிகளுக்காகக் கொடுத்துவரும்
தீனிகளில் சிலவற்றைத் திருடிமிகுந்த ஆதாயம் அடைந்து வந்தவர்க
ளானபடியால் உள்ளங் கலங்கி,

> "ஆற்றங்கரையின் மரமு மரசறிய
> வீற்றிருந்தவாழ்வும் விழுமன்றே.,,

என்னும் உண்மை வாக்கியத்தின்படி, நம்முடைய புரட்டுக் கணை
க்கை அரசனறிந்தால் ஆபத்து விளையுமேயென்றஞ்சி, பை பையாகப்
பணமும், இனிமேலடையும் ஆதாயத்தில் மதிவல்லபனுக்குப் பங்கு
தருவதாக உடன்படிக்கையும் இரகசியமாய்த் தனித்தனி அவனுக்குக்
கொடுத்தார்கள். உடனே ஒருநாள் அரசனிடத்தில் மதிவல்லபன் தனி
யேசென்று அவனுடைய ஊழியக்காரர்கள் நெடு நாளாய் இராஜத்து
ரோகம் செய்துவந்த விஷயத்தை, அவர்கள் தனக்கெழுதிதந்த உடன்
படிக்கையின்படி அளித்த இலஞ்சத்தொகைகள் முதலியவற்றையே
சாட்சியமாகக்காட்டி அரசனுக்கு நிரூபித்தான். இதைக்கண்டு அரசன்
அவ்வூழியக்காரர்களைத் தக்கவாறு தெண்டித்து மதிவல்லபனுடைய
விவேகத்தைப் பலவாறும் வியந்து அவன் கடன்வாங்கியிருந்த தொகை
க்கு இரட்டிப்பு அவனுக்கு வெகுமானங் கொடுத்ததுமன்றி அவனு
டைய கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் வேண்டியமட்டில் பொருள்
தந்தான்.

இன்னும் இவனுடைய மதிவிளக்கத்தைச் சோதிக்கவேண்டு மென்று கருதி, பொருள் வரவுக்குச் சிறிதும் இடமில்லாத வேறொரு உத்தியோகத்தை இவனுக்குக் கொடுத்து, அதில் இவனுடைய அறிவின் சாமர்த்தியத்தைப் பார்ப்போம் என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, மதிவல்லபனே! இப்போதிருக்கும் உத்தியோகத்தை யொழித்து வேறொன்று நான் உனக்குக் கட்டளையிடுகிறேன், அதிலும் உனக்குச்சம்பளங்கிடையாது, உன் எழுத்தாணியை மாத்திரம் நீ [illegible] அசைத்துக் கொள்ளலாம், அதுயாதெனில் - நம்முடைய அரண்மனை வாசலில் கட்டியிருக்கும் மணியைக் காலக்கிரமப்படி அடித்து அதனை ஏட்டில் அப்போதைக்கப்போது இத்தனையென்று எழுதிக்கொள்வதினால் உன் எழுத்தாணியை நீ அசைத்துக்கொள்ளலாம். இவ்வுத்தியோகத்தை இன்றுமுதல் பார்த்து வருவாயென்று அரசன் மதிவல்லபனுக்குக் கட்டளைப்பத்திரங் கொடுத்தான். மதிவல்லபன் அரசனைவணங்கிஅதனையேற்றுக்கொண்டு வந்து அன்றுமுதல் அவ்வுத்தியோகத்தைப் பார்த்துவந்தான். அதில் அவனுக்கு ஒருகாசளவும் பயன் கிடைக்க வில்லை. அதற்குமேல் அவன் அரசனுடைய தேவிமார்கள் ஐந்துபேரில் ஒருத்தியிடத்திலுள்ள தாதியை வரவழைத்து, நான் உன் எஜமாட்டியிடத்தில் அரசன் இரவில் நாடோறும் வருங்காலத்துக்குச் சற்று முன்னாகவும், இருந்து மற்றொரு தேவி வீட்டுக்குப் போவதற்குச் சிறிதுகாலம் பின்னாகவும் மணியடிக்கிறேன். அந்தப்படி செய்வதனால் ஏனைய நாயகிமார்களிடத்தில் இருப்பதை விட உன் தலைவியினிடத்தில் அரசன் அதிகநேரம் இருந்து சுகிப்பதற்கு இடமிருக்கும், நான் மணியை அடித்தாலல்லவா அவளைவிட்டு மற்றொரு நாயகியினிடத்தில் அவரெழுந்து போவார்? நீ உன் எஜமாட்டி யிடத்தில் இது விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்லி எனக்கேதேனும் பொருளாதாயம் உண்டாக்கினால் உனக்கு நான் அதிற்சிறிது தருகிறேன் என்றுசொன்னான். அந்தத்தாதி அதற்குடன்பட்டு அது சங்கதியைத் தன்எஜமாட்டி யிடஞ்சொன்னாள். மதிவல்லபன் இச்சங்கதியைச் சொன்னநாள் முதல் அவ்வாறே மணி அடித்து வந்தமையால், அரசன் அந்தத் தேவி வீட்டுக்குப்போயிருக்குங் காலம்முன்னிலும் சிறிது அதிகமாயிருந்து நாளுக்குநாள்பின்னும் கொஞ்சம்அதிகரித்து வந்தது. இதனால் அரசன் மற்றைத் தேவிமார் வீட்டிலிருப்பதைப் பார்க்கிலும் இங்கு மிகவும் அவகாசமாயிருக்கும்படி நேரிட்டது. அக்காரணத்தால் அரசனுக்கு அந்தத்தேவியிடத்தில் அதிக பிரீதி உண்டானமையால், அவள் மணி அடிக்கும் மதிவல்லபனுக்கு வேண்

டியபொருளும் விலையுயர்ந்து ஆடையாபரணங்களும் வெகுமானமளி த்து வந்தாள். சிலவருடங்கள் பொறுத்துப் பொறுத்து மதிவல்லபன் மற்றைத் தேவிமாரிடத்தும் அவ்வாறே நடந்து அவர்களுக்கும் அப்ப டியே அனுகூலங் காட்டி அவ்வவரிடத்திலும் வேண்டிய சன்மானங் கள் பெற்றுவந்தான். சில வருடங்களுக்குள் மதிவல்லபனுக்கு அளவி றந்தபொருள் சேர்ந்தமையால் அவ்வூரிலுள்ளார் யாவரும் தனனை இர ண்டாவது அரசனாய் எண்ணும்படி பெரிய சீமானாக வாழ்ந்துவந்தான். இப்படி யிருக்குங்காலத்தில் ஒருநாள் அப்பட்டணத்திலுள்ள கனவான் ஒருவன்வீட்டில் ஒரு கலியாணம் நடந்தது. அக்கலியாணத்துக்கு அர சன்போயிருந்தான். அப்போது அவ்வீட்டுமணமகளுக்கு அலங்கரித்தி ருக்கும் இரத்தினபரணங்களில் மிகுதியானவைதன்னுடையநகைகளா யிருக்கக்கண்டு, அரசன்சந்தேகித்து அவ்வீட்டுக்குஉடையானைத் தனி யேஅழைத்து, இரண்டொருநகைகளைச்சுட்டி இவை என்னவிலை யெ ன்று கேட்க, அவன் மஹாராஜனே! இவை உம்முடைய அரண்மனை வாசலில் மணியடிக்கும் மதிவல்லபனுடையவை. நான் என்வீட்டுக்கலி யாணத்துக்குஇரவலாகவாங்கிவந்தேன்,ஆகையால் அவற்றின் விலைஎன க்குத்தெரியாதென்று கூறினன். அரசன் தன் அரண்மனைக்குச்சென்ற பிறகுமதிவல்லபனை அழைப்பித்து, நேற்று நான் இன்னகனவான் வீட் டுக்கலியாணத்துக்குப்போயிருந்தேன். அப்பெண்ணுக்குப்பூட்டியிருந்த சிலஇரத்தினபரணங்கள் மிக்கவிலையுயர்ந்தவையாயிருந்தபடியால், அவ ற்றின்விலையென்னவென்று அக்கனவானைக்கேட்டேன், அவன் உனக்கு த்தெரியுமென்று சொன்னன், ஆகையால் அக்கனவானுக்கு நீ இரவல் தந்தநகைகளில் இரத்தின ஜடைப்பில்லை நீ யென்னவிக்கு வாங்கினய்? என்று கேட்டான். மதிவல்லபன அரசனைவணங்கி, மஹாராஜாவே! வீட்டுக்குப் போய்வரும்படி அடியேனுக்கு உத்தரவளித்தால் உடனே திரும்பிவந்து சொல்லுகிறேன் என்று அரசனிடத்தில் விடைபெற்று க்கொண்டு தன்வீட்டுக்கு விரைந்து சென்று, தான் அரசன்தேவிமார் களிடத்தில் பரிசாகப்பெற்ற ஆடையாபரணங்க ளெல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து அரசன் முன்புவைத்து வணங்கி எழுந்துநின்று அவை தனக்குக் கிடைத்த வரலாற்றையெல்லாம் சிறிதும் ஒளிக்காமல் கூறி, இவை எல்லாம் உம்முடைய தாகையால் தேவரீர்க்கே யன்றி அடியே னுக்கு இவற்றின் விலை இலேசமும் தெரியாது என்றுசொன்னன், இராஜன்,

"ஆளவினையு மான்ற வறிவு மெனவிரண்டி
னீள்வினையா னீளுங் குடி."

என்றபடி, இவன் தன்னுடைய சோர்விலா முயற்சியாலும் புத்திவிசா லத்தாலும் தன் குடும்பத்தை விருத்திசெய்து அதிபிரபலமாயினனல் லவாவென்று அவனுடைய புத்தி சாமர்த்தியத்துக்காக வியந்தான்; அன்றியும் எவருக்கும் தீமையில்லாமல் இவன் வெகுமானமாகப் பெ ற்ற பொருள்களையெல்லாம் மறைக்காமல் கொண்டுவந்து காட்டி ஆதி யோடந்தமாக உண்மையை உரைத்தானேயென்று மகிழ்ந்தான்.

அரசன் நல்லது, இன்னுமொருகரம் இவனைச்சோதித்துப் பார்ப் போம் என்று தனக்குள் யோசித்து, மதிவல்லபனை நோக்கி, நீ நம்மு டைய ஆளுகைக்குட்பட்ட எல்லாத் தேசங்களினுஞ் சென்று அங்கங் குள்ள மனிதர்,விலங்கு,புள்முதலியவற்றில் ஆண் இத்தனை, பெண் இத் தனையென்றும், மரம் மலை இத்தனையென்றும் கணக்கெடுத்து ஒவ்வொ ல்வொன்றின்மொத்தம் இவ்வளவு என்றசொல்லவேண்டும், இவ்வுத்தி யோகத்திலும் உனக்குச்சம்பளங்கிடையாது, உன் எழுத்தாணியைமா த்திரம் ஓயாமல் அசைத்துக்கொள்ளலாம் என்று கட்டளையிட்டனன். அதுகேட்டமதிவல்லபன் அரசனைவணங்கி மஹாராஜனே! அடியேன் தேவரீர்கட்டளையைச் சிரமிசைவஹித்துச்செய்வதற்கு யாதும்தடையி ல்லை, அப்படியே செய்கிறேன் என்று அரசனிடத்தில் விடைபெற்று க்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான். மறுநாள் சிலசிப்பந்திகளோடும் ஒருருக்குச்சென்று, அங்கு ஒருவீட்டிலுள்ள மனிதர் ஆடு,மாடு,கோழி, முதலியவற்றின் கணக்கெடுக்கப் போனான். அவ்வீட்டார் பயந்தோடி வந்து மதிவல்லபனைநோக்கி, ஐயா! இதுவரையிலும் செய்யாத இக் காரியத்தை இப்போது அரசன் செய்வதற்குக்காரணம்யாது? சற்றே தயைசெய்து சொல்லவேண்டும் என்று மதியல்லபனை வேண்டிக்கொ ண்டார்கள். அவன் இதுராஜாங்கரகசியமாதலால் ஒருவருக்கும் தெரி விக்கக் கூடாது என்று கூறினன்.

இக்குடிகள் யாவருக்கும் எவ்வித துன்பமும் நேரிடா வண்ணம் அவர்களுடைய உயிரைத்தன்னுயிர்போல் பாதுகாத்துவரும் அரசனி டத்து இவர்களுக்கு எவ்வளவு விசுவாச மிருக்கிறதோ பார்ப்போம், வேற்றரசன் படை எடுத்துவந்தால் இவர்கள் உண்மையில் தங்களு டைய அரசனுக்காக அமர்க்களத்திலிருந்து உயிர் விடுவார்களா, அல் லது அத்தருணத்தில் அவனை வஞ்சிப்பார்களா இதைக் கண்டறி வோமென்று அவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் இவ்விஷயத்தை வேறொரு வர் செவியிலும் போட்டக் கூடாதென்று வற்புறுத்தி அடியில்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினன். நம்முடைய அரசனோடு அந்நியதேசத்தர

சன் ஒருவன் நாலுமாதத்திற்குப்பின் யுத்தத்துக்கு வருவதாகக்கடிதம் அனுப்பியிருக்கிறான்.

"அடற்றகையு மாற்றலு மில்லெனினுந் தானே
படைத்தகையாற் பாடு பெறும்."

சேனைக்குப்போர் செய்யும் சௌரியமும், பகைவர் மேல்வந்தெதிர்த்தால் தாங்கும்வலிமையும் இல்லாவிட்டாலும் பெருங்கூட்டமாகியதோற்றப்பொலிவால் பெருமையுண்டாகுமாகையால், நம்முடைய அரசன் தன் ஆளுகைக்குட்பட்ட தேசங்களிலுள்ள எல்லாஆண்பிள்ளைகளும் அக்காலத்தில் ஒருவர்தவறாமல் யுத்தத்துக்கு வரவேண்டுமென்றும், பெண்கள்யாவரும் இராணுவத்துக்கு வேண்டிய போஜனாதிகளைப் பாகஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், ஆடுகோழிகள் முதலியவை ஆகாரத்துக்கு உபயோகப் படவேண்டுமென்றும் ஒன்றுவிடாமல் கணக்கெடுத்து மொத்தம்காட்டும்படி கட்டளை யிட்டனன் என்றுசொன்னான். அவர்கள் யாவரும் மனங்கலங்கி, மதிவல்லபனைத் தனியே அழைத்துக்கொண்டுபோய், எங்கள் வீட்டுக்கணக்கை உம்முடைய ஏட்டில் பதியாமல் விட்டுவிட்டால் உமக்குமாதாந்தரம் இவ்வளவுதொகைதருகிறோம் என்று அவனுடன் ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். இவ்வாறே ஒவ்வொருகிராமத்திலுஞ்சென்று அங்கங்குள்ள ஆண்-பெண்-கால்நடைகள் முதலியசராசரங்கள் யாவற்றையும் கணக்கெடுத்து வருகையில் இராஜவிசுவாசமுள்ளவர்கள் இன்னார் இன்னாரென்பதையும் விசுவாசமற்றவர்கள் இன்னார் இன்னாரென்பதையும் ஏட்டில குறிப்பிட்டுக் கொண்டான். இன்னும் சில குடிகள் உள்ளபடி கணக்கைக் கொடுத்து விட்டார்கள். இப்படி யிருக்கையில், அரசன் ஒருநாள் மதிவல்லபனை யழைப்பித்து, நாம் சொன்னபடி! கணக்கெடுத்து முடிந்ததா? என்றுகேட்டான். மதிவல்பன் அரசனை நோக்கி, மஹாராஜனே! பறக்கும்பட்சிகளை யெல்லாம் ஒன்று விடாமல் கணக்கெடுத்து விட்டேன். காக்கைகளில் ஆண் இரண்டுலக்ஷம். பெண் இரண்டரைலக்ஷம். முட்டை யுருவாயிருப்பவை ஒருலக்ஷம் என்று அப்பால் சொல்லிக்கொண்டே போனான். அரசன் நல்லது, அது இருக்கட்டும். மனிதர்களுள் ஆண்பெண் எத்தனைஎன்றுகேட்டான். மகாராஜனே அதில் ஒருராசசந்தேகம் வந்திருப்பதால் அதன்பொருட்டு உம்முடன் தனியேயோசித்துச் செப்பவேண்டுமென்று விட்டிருக்கிறேன் என்றான். அரசன் அவனைத் தனியே அழைத்துக் கொண்டுபோய் அச்சந்தேகம் யாதெனவினவ, மகாராசனே! உம்முடைய தேவியா

களில் பாண்டியன் புத்திரி ஆனோ பெண்ணோ? தெரிவித்தால் உடனே கூட்டி மொத்தம் தைத்துச்சொல்லுகிறேன் என்று கூறினன். பாண்டியன் புத்திரி அலியென்று தன் ஒருவனுக்கு மாத்திரம் தெரியுமேயன்றி மற்றைத் தேவிமார்களுக்கும் இதுவிஷயம் தெரியாதாகையால் அரசன் மிகவும் நாணமுற்று இவன் கணக்கு முழுதும் சரியாகவேயிருக்குமென்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்து அவனுடைய புத்திபலத்துக்காக அதிக சந்தோஷங்கொண்டான். அப்போது மதிவல்லபன் அரசனை நோக்கி மஹாராஜாவே! நான் தேவரீருடைய கட்டளையின்படி கணக்கெடுத்து வருகையில் ஒரு அருமையானசங்கதி தெரியவந்தது. அதுயாதெனில், தேவரீருடைய அரசாட்சிக்குட்பட்ட குடிகள் யாவரும் இராஜவிசுவாசமுள்ளவர்களாக எண்ணவேண்டாம். வேற்றரசர் படையெடுத்துவர நேரிடுமாகில் தேவரீருடைய குடிகள் இன்னபடி ஒழுகுவார்களென்பதை இப்போதே அறிந்துகொண்டு அதற்கேற்றபடி நீங்கள் முன்னெச்சரிக்கையோடிருக்க வேண்டியதல்லவா? என்றுகூறி, இன்னின்னகிராமத்தில் இன்னின்னகுடிகள் விசுவாசமற்றவர்களென்பதை அக்குடிகளின் வாய்மொழியைக்கொண்டே மெய்ப்பித்தான். தன் குடிகளின் பலாபலத்தை அறிந்துகொண்டிருப்பது அரசனுக்கு அத்தியாவசியமானபடியால் மதிவல்லபனுடைய தந்திரத்தை அரசன் வியந்து, இவன் உண்மையானவனும் மிக்கபுத்திசாதுரியமுள்ளவனும் என்பதற்குயாதும் ஐயமில்லை. இவனுக்கு எவ்வளவும் வரும்படியற்றதும் கஷ்டமானதுமான தொழில்களைக் கொடுத்தாலும் அவற்றையெல்லாம் இவன் விவேகத்துடன் பிரவர்த்திப்பதுமன்றி நமக்குப் பெருத்த சலகரணைகளைக் காட்டுகிறான், இப்படிப்பட்ட ஒருவன் நம்மிடத்தில் இருந்தால் நமக்குப் பல ஆதாயவழிகளைக்காட்டி ராஜ்யகாரியத்துக்கும் மிக்க அனுகூலமுள்ளவனாயிருப்பானென்று துணிவுகொண்டுமதிவல்லபனைத் தன்னிடத்தில் மந்திரியாக வைத்துக் கொண்டான்.

ஆகையால் விவேகவிளக்கம் ஒன்றைமாத்திரம் ஒருவன் தன்கைப் பொருளாகப் பெற்றிருப்பானாயின் எவ்வகையாலும் அவன் பிழைக்க வகைதேடிக்கொள்ளலாம். உத்தியோகம் நமக்கு அகப்படப்போகிறதில்லையே யென்று கருதி விவேகத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கேதுவாகிய கல்வியை அனேகர் கைவிடுகிறார்கள். இது பெருந்தவறு.

என் அன்புக்குரிய நாதா!

மேலெடுத்துக்காட்டப்பட்ட மதிவல்லபனுடைய சரித்திரத்தை வாசித்துப் பொய்யுரைத்து ஒருவன் தன் மதிவல்லபத்தைக்காட்டு

வதும் முறையோ? என்று கேட்கலாகாது. ஏனெனில் அவன் எழுத்தாணிசற்று அசைய இடங்கிடைக்குமானால் போதும் என்று சொன்னவார்த்தையை அரசனுக்குமெய்ப்பிக்கவேண்டுமென்னும் ரோஷத்தினாலும், குடிகளுக்குள்ளே இன்னார் இன்னார் இன்னின்ன நிலைமையிலிருக்கிறார்களென்பதை அரசனுக்குக் காட்ட வேண்டியதென்னும் நல்ல எண்ணத்தினாலும் அத்தகைய தந்திரங்களை அவன் அநுசரித்தானேயன்றி அரசனை வஞ்சிக்கவேண்டுமென்கிற துர் எண்ணம் அவனுக்கு எவ்வளவுங்கிடையாது. மேற்கண்ட பற்பல தந்திரங்களை அவன் அநுசரித்தானே யாயினும் ஒவ்வொரு தடவையிலும் ஒன்றையும் அவன் ஒளியாமலும் அரசனுக்கு வஞ்சனை செய்யாமலும் நடத்துவந்ததைத் தேவரீர் கவனித்தல்வேண்டும் அதற்காகவே அரசன் அவனைவியந்துதனக்கு அமைச்சனாக்கிக்கொண்டனன். என்று புஷ்பவேணி தன் கணவனாகிய வல்லாளனுக்கு எடுத்துக்காட்டி மீண்டும் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

புஷ்ப்பாவதி.

[அதிர்ஷ்டவசத்தின் அமைப்பு.]

முற்காலத்தில் நரபாலபட்டணத்தில் சோமன் என்னும் பெயருடைய ஒரு தையற்காரனிருந்தான். அவன் நன்னடக்கையும் இடை, விடாமுயற்சியுமுள்ளவன்; பேராசையென்கிறபைத்தியம்பிடித்து அலையாமல் தனது தேகசிரமத்தினால் என்னகிடைக்கிறதோ அதைக்கொண்டு திருப்தியடைந்து உலகநிந்தைக்கு ஆளாகாதபடி நாணயமாய்ப் பிழைத்துக் காலத்தைக் கழிப்போமென்ற மனமுள்ளவனா யிருந்தான். அந்த நல்லஎண்ணம் நிறைவேறவொட்டாமல் அவன்பெண்ஜாதி அதற்கு இடையூறாகின்றாள். மிகவும்அழகுபொருந்தியபுஷ்ப்பாவதி என்னும் அந்தப்பெண் அவன் தையல்வேலைசெய்கிறவனென்று தெரிந்து பூரணசம்மதியோடு அவனை மணம்புரிந்திருந்தும் அவன் அற்பவேலை செய்துவருவது அவளுக்குச்சுத்தமாயிஷ்டமில்லை. ஆகையால் மிக்க ஐசுவரியமும் பெரிய அந்தஸ்தும் சம்பாதிக்கவேண்டியது அவசியமென்று தன் புருஷனிடங்கூறி அதற்காகவேண்டிய பல உபாயங்களையும் அவனுக்கு அடிக்கடிபோதித்துவருவாள். அவனும் அவள்மேல் ஆசையுள்ளவனாகையினாலே அவள் சொல்லுக்கு எதிருரையாமல் அவள் என்ன சொன்ன போதிலும் சிரித்துத் தலையாட்டுவான். அவள்

மாத்திரம் பணம் பணம் என்கிற பேச்சைவிடாமல் எப்பொழுதும் துராசைபிடித்தவளாயிருந்தாள்.

இப்படியிருக்க புஷ்ப்பாவதி ஒருநாள் சாயங்காலம் ஒருபெண்பிள்ளை, கண்ணைப் பறிக்கத்தக்க ஆபரணங்களணிந்து திவ்யமான ஆடையுடுத்து, பின்னுமுன்னும் தன்னைச் சேவகர்புடைசூழ்ந்து உலாவி வருவதைக்கண்டாள். தனக்கும் அவ்விதமான உயர்ந்தபதவிகிடைத்து தானும் அப்படியே ஜம்பமாயிருக்கவேண்டுமென்கிற ஆசை அவளுக்கு வெகுநாளாய் உண்டாயிருந்தபடியால், அந்தப்பெண் யாரென்று ஆவலோடு விசாரித்து அவள் இராஜஜோதிஷனுடைய மனைவியென்று தெரிந்துகொண்டு வீட்டுக்குவந்தாள். வழக்கம்போல புருஷனைக்கண்டால் சிரித்தமுகமாயிராமல் அன்றைக்கு அவனைக்கண்டவுடன் முகத்தைச் சிடுசிடுவென்று வைத்துக்கொண்டு, அவன் எவ்வளவுநல்லவார்த்தைசொல்லியும் ஒருபேச்சுக்கூடப்பேசாமல், சில நாழிகைபரியந்தம் சும்மாவிருந்து, கடைசியில் அவனைப் பார்த்து வீணே இனிய பேச்சுகள் பேசுவதில் என்னபயன்? வாய்க்குக் கேடுதானே. என்னிடத்தில் உமக்கு உள்ளன்பிருந்தால் அதற்கு அடையாளமெங்கேயென்றாள். அதற்கவன் நீ என்ன அடையாளம் வேண்டுமென்கிறாய்? நான்எதைக்கொடுக்க மாட்டேனென்றேன் என்று சொல்ல, அவள் நீ செய்யும் தையற்றொழிலை விட்டு விடு; அவ்வற்பவேலையினால் என்னலாபம்கிடைக்கிறது. உடனே ஜோதிஷனாகிவிடு. உனக்குப் பொருள் ஏதேஷ்டமாகக்கிடைக்கும். நானும் சௌக்கியமாய் வாழ்வேனென்றாள். புருஷன், ஜோதிஷசாஸ்திரிக்கு எவ்வளவோ வித்தையும் திறமையும் வேண்டியதாயிற்றே! நிரக்ஷர குக்ஷியாகிய நான் என்னமாய் ஜோதிஷன் ஆவேன் என்று தடுத்துச் சொன்னதன்மேல், "அதெல்லாம் எனக்குத்தெரியாது. நீ ஜோதிஷன் ஆகத்தான்வேண்டும். அங்ஙனம் ஆகாவிடில், நாளைக்கு நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்தோடிப்போவேன்" என்றுபயமுறுத்தினாள். அவள் அப்படிப்பிடிவாதம் செய்கிறது தக்க தன்றென்று புருஷன் நல்லதனமாய்ப் பலவாறு சொல்லியும், "செவிடன் காதிற்சங்கு ஊதினது" போலப்புஷ்ப்பாவதியிடம் பயன்படாமற்போயிற்று. இராஜஜோதிஷன் பெண்சாதி நகைகள்போட்டுக்கொண்டிருப்பதும், பலவேலைக்காரர்கள் பயபக்தியோடு அவளைச்சூழ்ந்துநின்று ஏவல்புரிவதும், அவளைப்போலவே தானுமாகவேண்டுமென்றும், அத்தகைய சுகத்திலிருத்தற்குச்செல்வம் வேண்டுமென்றும், அச்செல்வத்தை நமது புருஷனைக்கொண்டே சம்பாதிக்கவேண்டுமென்றும் தன்மனதில் ஆழ்ந்த

வைத்தாள். இந்த எண்ணத்தைத்தவிர அவளுக்குவேறு சிந்தையில்லை. அன்றிரவெல்லாம் அப்படிக் கனவுகாண்பதிலேயேகழிந்துபோயிற்று. மறுநாட்காலையில் எழுந்திருந்து உடனே தன்கணவன் தன் இஷ்டப்படி நடக்கச்சம்மதியாமற்போனால் தான் வீட்டைவிட் டோடிப் போவதாகக் கூச்சலிட்டாள். தையற்காரன் என்னசெய்வான் பாபம்? அவ்வளவு அழகானபெண்சாதியைவிட்டுவிடவும் அவனுக்கு மனம்வரவில்லை. ஜோதிஷமுந்தெரியாது. ஆகிலும் ஒருகை பார்ப்போமென்று ஒப்புக்கொண்டு தனக்குள்ள அற்பப்பொருள்களையும் விலையாக்கித் தேவையான ஜோதிஷ புஸ்தகங்களை வாங்கிக்கையில் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுத்தெருவேபோய் நான்ஜோதிஷன்: நான்ஜோதிஷன்; எனக்குக்கிரகங்கள் முதலானவை தெரியும்; நடந்தசங்கதி, நடக்கப்போகிற சங்கதியாவும் நான்சொல்லுவேன் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும்படியாக அறிக்கையிட்டான். ஊரார் எல்லோருக்கும் சோமனென்பவன் தையற்காரனென்று நன்றாய்த்தெரியும். ஆகையால் அவன் ஜோதிஷனென்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டு போவதைக்கண்டு அனேகர் ஆச்சரியமடைந்து அவனருகேவந்து ஒருவன் அவனைப்பார்த்து, உனக்கென்ன பைத்தியம்பிடித்ததாவென்றும், ஒருவன் தலைகுனிந்து வேலைசெய்வதைவிட்டு ஆகாயத்தைப்பார்க்கத்தலைப்பட்டையா வென்றும் இப்படி நானாவிதமாய் அவனைப்பரிகாசம் பண்ணத்தொடங்கினார்கள். தன்னுடைய அழகான பெண்சாதிக்குத் திருப்திகரமாய் எப்படிப்பட்ட காரியத்தையும் செய்யத்துணி[illegible] காரன் யாரென்னசொன்னாலும் சொல்லட்டுமென்று சும்மாவிருந்தான்.

அரசனுடைய தனாதிபதி மிகவும் விலையுயர்ந்த ஒருமாணிக்கம் களவுபோய் மனவருத்தமுற்று, இச்சங்கதி அரசனுக்குத் தெரிந்து போனால் நம்மைச் சிரசாக்கினைசெய்துவிடுவாரே என்று பயந்து, தன்னாலானமட்டும் அதைக்கண்டுபிடிக்க முயல்வதே சரியென்று தீர்மானித்துத் தற்செயலாய்ச்சோமனென்பவனைச்சுற்றி கும்பல் கூடியிருந்த வழியாகப்போய் அக்கூட்டத்து ளொருவனை இக்கூட்டம் கூடியிருத்தற் கென்னகாரணமென்று வினவினான். மற்றவன் சோமனென்னும் தையற்காரனொருவனிருந்தானே அவனிப்போது தெய்வீகஞான மடைந்து ஜோதிஷனாக மாறியிருக்கிறானென்றான். அதைச்செவியுற்ற அத்தனபாலகன் மாணிக்கம்போனவிஷயத்தைக் கேட்போமென்று ஜோசியனைக்குறுகி நடந்த சங்கதிகளைக்கூறி நீர்உம்முடைய சாஸ்திரவல்லபத்தால் மாணிக்கம் போனவழிதெரிந்து சொல்வீரானால் 200. வராகன்

வெகுமதிதருகிறேன். 6-மணி நேரத்திற்குள் சொல்லத் தப்புவீரானல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஜனங்களை ஏமாற்றிவருவதாக அரசனிடம் தெரிவித்துசிரசாக்கினை செய்விப்பேன் என்று சொல்லி அத்தனபாலன் சென்றான். அதைக்கேட்டவுடன் நாடியற்று, ஆவியொடுங்கி, பெருந் திகிலடைந்து, தனக்குநேரிட்ட சங்கடங்களை நினைத்து நினைத்துத் துக்கித்து, சற்றுநேரம் கைகால் அசையாமல் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்து, பிறகு துக்கத்தை உள்ளே அடக்கமாட்டாமல் தன்மனைவிதன்னை இத்தகைய ஆபத்துக்காளாக்கினளே என்றெண்ணித்தன்னையறியாமலே "ஓபெண்ணே! மனிதனுக்கு உன்னைவிட வேறேசத்துரு வேண்டுமோ" என்று உரத்துக்கூவினன்.

அந்ததனாதிபதியினுடைய மூத்தமனைவியே அந்தமாணிக்கத்தை யெடுத்து ஒளித்துவைத்திருந்தாள். 'குற்றமுள்ளநெஞ்சு குறுகுறுவென்னும்' என்றபடி அவள் என்னநடக்குமோவென்று தன்னுடைய வேலைக்காரியைத் தன் புருஷன் செய்வதை அறிந்துவாவென்று அனுப்பியிருந்தாள். அவள், ஜோஸியனோடு தனபாலன் பேசியதையும், அந்த ஜோதிஷன்சொன்ன சொற்களால் வெளிப்பட்டுப்போயிற்றென் றுபயந்து, தக்ஷணமே எஜமானியிடம் ஓடிவந்து, தான் நேரிற்கண்டதை யெல்லாம் சொல்லி இன்னும் ஆறுமணிநேரத்திற்கெல்லாம் உண்மை முற்றும் வெளியாய்விடும், பின்னர்ப்பிராணபாயம் நேரிடுமோ என்னவோ தெரியாது. இப்போதே அந்த ஜோதிஷனுடைய தயவைப்பெற்றுக் கொள்ள ஏதாவது வழிதேடவேண்டும என்றாள். சோமன்சொன்ன வார்த்தைகள் தன்னுடைய குற்றத்தைத் தான் சுட்டிக்காட்டுகின்றதென்று நிச்சயித்து, அந்த எஜமானி மிக்கவிரைவாய் அந்த ஜோதிஷனிடம்வந்து அவனைத்தனியே யழைத்து அவன்காலில் சாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து நமஸ்கரித்து 'ஐயனே! என்னை இந்தவேளையில் காப்பாற்றவேண்டும். எல்லாவற்றையும் நானே ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன் என்று வேண்டிக்கொண்டாள். சோமன் தன்னுள்வியப்புற்று நீ என்னிடத்தில் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது என்னவிருக்கிறது என்றான். அதற்கு அவள் உங்களுக்குத்தெரியாத விஷயம் என்னவிருக்கிறது? அந்த மாணிக்கத்தை நான் திருடிவைத்திருக்கிறேனென்று உங்களுக்குத்தெரியுமல்லவா? என்னிடத்தில் அன்பாயிராத என் புருஷனுக்குப் பிராணச்சேதம் நேரிடவேண்டுமென்றும் அதனல் எனக்குப் பொருள் கிடைக்கவேண்டுமென்றும் நான் அந்தத்திருட்டுவேலை செய்தேன். தெய்வத்தன்மையுள்ள நீங்கள் அதைக்கண்டுபிடித்து என்னுடையகொ

டிய எண்ணத்தைப்பூர்த்தியாக வொட்டாமற் பண்ணினீர்கள். என்மே ற்றயைசெய்யும்படிப் பிரார்த்திக்கின்றேன் என்னசெய்யச்சொல்லி கட் டளையிட்டாலும் செய்யக்காத்திருக்கிறேன். என்று வேண்டிக்கொண் டாள். பிராணபாயம் வந்துவிட்டதென்று நிராசையுடனே வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டிருந்த அந்த சோமனென்னவனுக்கு அச்ச மயத்தில் தனபதியினுடையமனைவி பிரார்த்தித்த வேண்டுகோளைப் பார்க்கிலும் ஆநந்தத்தைக்கொடுக்கத்தக்கதாய் வேறு ஏதேனும் உண் டோ? சோமன் அவள்வார்த்தையைக்கேட்டு ஆநந்தக்கடலில் மூழ்கி எழுந்திருந்தவனாய் ஜோதிடசாஸ்திரத்தில் நிபுணனென்று தோன்றும் படி தைரியமாய் நின்று அவளைப்பார்த்து "பெண்ணே! நீ செய்தவெ ல்லாம் எனக்குத்தெரியும். இன்னும் சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் உன க்கு அவமானமும் ஆபத்தும் நேரிடுமென்று நிச்சயமாயிருந்தேன். நீ நல்ல கெட்டிக்காரி. சமயத்தில்வந்து குற்றத்தை ஒப்புக்கொண் டாயே! அதுவே உனக்கு அதிர்ஷ்டந்தான். இல்லாவிடில் உன்கதி வேறாயிருக்கும். இப்போது தப்பினாய். உடனே வீட்டுக்குப்போய் அந் தமாணிக்கத்தை உன்புருஷன்படுக்கும் பஞ்சணையில் தலையணையின் கீழ்வைத்துவிடு; உன்குற்றத்தை நான் வெளியிடாமலிருக்கிறேன் என் றான். அவ்வளவாவது சகாயம் பண்ணினானே புண்ணியவானென்று சந்தோஷப்பட்டு அவள் அவனுடைய கட்டளைப்படியே வீட்டுக்குச் சென்று மாணிக்கத்தை அவன்குறித்த இடத்தில் வைத்துவிட்டாள். உடனே ஒருமணிநேரத்திற்குள் தனபாலனிடம் ஓடி, கிரகங்களுடைய ஸ்தானமுதலியவற்றைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்ததில் காணாதுபோன மாணிக்கம் உங்களுடைய படுக்கையில் தலையணையின்கீழ் இருக்கிறதா கத் தெரியவருகிறது என்றான். அதைக்கேட்டு அவன் நம்முடைய படுக்கையில் இருந்தால் நமக்குத் தெரியாமற்போகுமா? இவனுக்குத் தீயகாலம் குறுகியதுபோலும். ஆயினும் படுக்கையைச்சோதித்தால் இரண்டிலொன்று தெரிந்துபோகுமென்று அங்குபோய்ப்பார்த்தான். ஜோதிஷன் சொன்னபடியே குறித்த இடத்தில் மாணிக்கம் இருந்தது கண்டு போனஉயிர் மீண்டும் வந்ததுபோல் முகமலர்ந்து திரும்பியோ டிவந்து ஜோசியனைச் சேர்த்துத்தழுவி ஆலிங்கனம்செய்து கொண்டு எனக்குநேர்ந்த இடுக்கணைக்களைந்த மஹானுபாவனே! உம்முடைய சக்தியேசக்தி; உம்போன்ற ஜோதிஷனையான் இதுவரையில் கண்டி லேன். கேட்டதுமில்லை. என்றுபுகழ்ந்து, தான்முன்னே சொன்னபடி 200-வராகனைத் தாம்பூலத்தில்வைத்து புஷ்பசந்தனத்தோடு ஜோசிய னுக்கு வெகுமதிதந்தான்.

தையற்காரன் அவ்வெகுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு தனக்கு அன்றையத்தினம் நேர்ந்த சங்கடத்தைத் தீர்த்ததுமன்றி, இலாபமும் காட்டினதற்காகக் கடவுளைத் துதித்துக்கொண்டே வீடுவந்து சேர்ந் தான். வீட்டுக்குள் நுழையும்போது அவன்பெண்சாதி அவனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் அருகிலோடிவந்து "என்ன? புது ஜோதிஷரே! யாது கொண்டுவந்தீர்?" என்ருள். அவன் இதோபார் 200-விராகன். இனி யாவது திருப்தியடைந்து என்னைச் சங்கடத்தில் மாட்டாமலிருக்கவே ண்டுமென்று அவளை வேண்டிக்கொண்டவனுய்த் தான் காலையில் வீட் டைவிட்டுப் போனதுமுதல் திரும்பிவந்தவரையும் சாங்கோபாங்கமா கக் கூறினன். அவள் பொருள்மேல் நோக்கமுடையவளாதலால், ஆபத் தென்றும் அபாயமென்றும் பாராமல் "அன்புள்ள மணளரே! தைரிய த்தைக்கைவிடலாகாது. மேலும், புதிய தொழிலை விருத்திசெய்தால் அளவற்ற சம்பத்துண்டாகும். உலகத்தில் சௌக்கியமும் சந்தோஷ முந்தானே வேண்டியது. அவைகள் கிடைக்குமானல் எப்பாடுபட்டால் தானென்ன? தொழிலில் தாழ்ந்தது உயர்ந்ததொன்றில்லை. எந்தத்தொ ழிலைச்செய்தாலும் ஊக்கத்தோடு அதைச் சரிவரச் செய்பவனே உத்த மன்" என்ருள். சோமன் "பெண்ணணங்கே! அப்படியல்ல முரட்டுத் தனம் செய்யாதே. என்று புருஷன் புத்திசொல்ல ஆரம்பிக்கையில் அவள் அவன்மேல் கோபித்து ஒருக்ஷணநேரத்தில் அவனைவிட்டுப் பிரிந்து போவதாகக் கூறிபயங்காட்டினள்.

சோமனென்பவன் தன்மனைவியின் இன்மொழிக்குமனமுருகிஇண ங்கிமறுநாளும் அவளிஷ்டப்படியே நடப்பதாக ஜோதிஷநூல்களைஎடு த்துக்கொண்டு, முதல்நாள்போலவே தன்னை ஜோதிஷனென்று அறிக் கையிட்டுக்கொண்டு சென்ருன். அன்றைக்கும் அவனைச்சுற்றிக்கும்பல் கூடினர்கள். ஆகிலும் ஒருவரும் அவனைப்பரிகாசம் பண்ணவரவில்லை. முதல்நாள் நடந்தவிருத்தாந்தம் ஊரெல்லாம் பரவி அவன்பேர் பிரசி த்தமாகிவிட்டதனல் அவனைஎல்லோரும் மெச்சலானர்கள். இப்படியி ருக்க, கழுத்துமாலையையும் கைம்மோதிரத்தையும் இழந்துவிட்டுவீட் டுக்குப் போனல் புருஷன் என்னசொல்வானேவென்ற பயத்தினலே மிகவும் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண்பிள்ளை அவ்வழியே போய்க்கொண்டிருக்கையில் அங்கேஎன்ன கும்பலென்றுவிசாரித்தாள். ஒருதையற்காரன் திடீரென்றுண்டாகிய தெய்வஞானத்தினல் ஜோதி ஷனுகி அற்புதம் அற்புதமென்றுசொல்லும்வண்ணம் ஜோஸியம்சொ ல்கின்ருனென்று அங்கிருப்போர் அவளிடம்தெரிவித்தார்கள். அப்படி

ப்பட்ட வல்லவனைக்கேட்டால் மறைந்துபோனசொத்து இருக்குமிடம் தெரியவரலாமென்று அவள் கும்பலிற்புகுந்து ஜோதிஷனை நெருங்கி "உங்களைப்போன்ற சாஸ்திர ஞானிகளுக்கு எல்லாந்தெரியுமாகையால் என்னுடைய நகைகள் களவுபோனவிதத்தை எளிதில் தெரிந்து சொல்வீர்களே. தயவுசெய்து அவ்வளவு சிரமமெடுத்துக் கொள்வீர்களானால் நான் என் சொத்து அகப்பட்டவுடனே தங்களுக்கு 50-விராகன் இனாம்தருகிறேனென்று வேண்டினாள். அதைக்கேட்ட சோமன் நேற்று வந்த ஆபத்தினின்றும் கடவுள் தப்புவித்தார். இன்றைக்கு அவமானமடையாமல் எப்படிவீடுபோய்ச் சேரப்போகிறோம் என்று அச்சோதியன் பெருந்திகில் கொண்டு தலையிறங்கி நிற்க, அந்தப்பெண்பிள்ளை முரட்டுத்தனமாய் கும்பலிற் புகுந்து வந்ததனால் அரைத்துணி கசகி சின்னாபின்னப்பட்டிருந்தது அவன் கண்ணுக்குப்புலப்பட்டது. அதை அவளோடு இரகசியமாய்ச் சொல்லக்கருதி அவன் "கீழேபார்" என்று அவள் காதோடே சொன்னான். அவள் ஞாபகமெல்லாம் நகையின்மேற் சென்றிருந்ததுபற்றி ஜோதிஷன் கீழேபார் என்று சொன்னவுடனே தான் ஸ்நானம் பண்ணுவதற்குமுன் அந்த நகைகளைப் பெட்டியின் கீழ் வைத்ததாக ஞாபகம் வந்தது. உடனே ஜோதிஷனைப்பார்த்து "ஐயா! நீங்கள் சொல்லாமற்போனால் எனக்கு நகைபோனவழியே தெரியாது. குளிக்கும்போது நான் அவைகளைப் பெட்டியின் கீழே வைத்து விட்டேன். இப்போது நீங்கள் உணர்த்திய குறிப்பால் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. நீங்கள் இங்கேயே யிருங்கள். வீட்டுக்குப் போய்வருகிறேனென்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள். சின்னேரத்திற்கெல்லாம் ஒருகையில் நகைகளையும், ஒருகையில் விராகனையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து ஜோதிஷனுக்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்ன 50 விராகனைக் கொடுத்துவிட்டு வீடுசென்றாள். ஒரு உதாரணத்துக்கு இரண்டு உதாரணமாகவே அவன்பேர் எங்கும்பரவிற்று. ஆகிலும் அவனுக்கு மாத்திரம் உள்மர்மம் தெரியுமாகையால் அந்தவேலை தனக்குத் தகாதென்று நன்றாய்த் தெரியும். அவன் பெண்ஜாதியோ ஆசைக்கு அளவில்லையென்றபடி மேலும்மேலும் திரவியத்திற பிரீதிகொண்டு அவனைஜோதிஷசாஸ்திரத்தை உறுதியாகப் பிடிக்கும்படி போதித்தாள்.

இவ்வாறிருக்கையி லொருநாள் அவ்வூரரசன் பொன்னகைப்பெட்டிகளில் நாற்பது பெட்டிகள் காணாமற் போயின. பொக்ஷன் முதலான பெரிய உத்தியோகஸ்தரெல்லோரும் திருடனைக்கண்டு பிடிக்கத் தங்களாலான மட்டும் முயன்றார்கள். அரசன் ராஜஜோதிஷனையும் பிரதான

மந்திரிகளையும் வரவழைத்து இன்னும் பத்துநாட்களில் திருடர்களைக் கண்டு பிடிக்காவிட்டால், உங்களைச் சிரச்சேதம் செய்துவிடுவேன் என்ருன். ஒன்பது நாட்கள் கழிந்தன. திருட்டுச் சங்கதி வெளிப்படுவதாகக் காணப்படவில்லை. அப்படி எல்லோரும் பயந்து திகைத்து நிற்கையில் அவர்களில் ஒருவன் தையற்காரஜோதிஷனை வரவழைத்தால் காரியம் அனுகூலமாகுமென்று எடுத்துச்சொன்னான். தையற்காரசோமன்வீட்டுக்குடனே இரண்டு ஆட்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள். அந்த தூதுவர்கள் சோமன் வீட்டிற்குச்சென்று நடந்தேறியவிர்த்தாந்தங்களைத் தெரிவித்தனர். ஜோதிஷன் தன்மனைவியைப்பார்த்து "ஏ பெண்கள்ரத்தினமே! உன்னுடையபேராசையின்முடிவைப்பார்த்தனையா? நானிப்போதுகொல்லப்படப்போகின்றேன். ராஜஜோதிஷன் என்னுடைய அகங்காரத்தைக்கேள்விப்பட்டுவேஷக்காரனென்றுசொல்லி என்னைச்சிரசாக்கினைசெய்விக்கப்போகிருனென்று கண்ணீர் விட்டுக்கதறித் தன்னையழைத்துச் செல்லவந்த ஆட்களோடுகூட ஜோசியன்சென்ருன். அரண்மனைவாசலில்போகும்போது ராஜஜோதிஷன் ஓடோடியும் வந்து தையற்காரனுடையகையைப்பிடித்து அழைத்துச்சென்று சர்வோபசாரமும்செய்து ஆசனந்தந்துஉட்காரவைத்து "சகலமுந்தெரிந்த ஜோதிஷரே! தெய்வ சங்கற்பம் எவ்வாறிருக்கின்றதென்பதைச் சிறிதுகவனியும்." "குப்பை உயர்வதும் கோபுரம் தாழ்வதும்" என்றபழமொழிப்படி மேலோர்கள் தாழ்மையுறுவதும், தாழ்மையுடையோர் மேலுறுவதும் இவ்வுலகஇயல்பாயிருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் அவரவருடைய அதிர்ஷ்டமே காரணம். என்னையிப்போது ஏழரைநாட்டுச்சனி பிடித்திருப்பதால் நான் துன்புறவும், உங்களுக்கு இதுநற்காலமானதால் நீங்கள் இன்பெய்தவும் நேர்ந்தது, என்ருன்.

அப்போது அங்கே ஒருதூதுவன்வந்து அரசன் புதிய ஜோஷியருடையவல்லமையைக்கேட்டு அவரை உடனே அழைத்துவரும்படி உத்தரவு செய்தாரென்ருன். உடனே தையற்காரன் ராஜஜோஷியரிடம் விடைபெற்று இந்தச்சமயம் நம்மை தெய்வந்தான் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று தெய்வசிந்தனையோடு தூதனுடன்சென்று அரசனைக்கண்டு நமஸ்கரித்து நின்ருன்.

அவனைக்கண்ட வேந்தன் 'எம்முடைய பொருளைக் களவாடிச்சென்றவன்யார்' என்று வினவினன். தையற்காரன் சிறிதுநிதானித்து "மண்டலேஸ்வரா! திருடினது ஒருவனல்ல; நாற்பதுபேர்கூடித்திருடியிருக்கிருர்கள்" என்ருன். அதற்கு அரசன் சரிதான். அவர்கள்யாவர்?

அப்பொருள் என்னசெய்திருக்கிறார்கள்? என்றுகேட்க, ஜோதிஷன் “அரசர்க்கரச! அந்தக்கேள்விக்கு விடை இப்போது சொல்ல என்னா லாகாது; ஜோதிஷகணக்குகள்பார்க்க 40-நாட்கள்செல்லும். அதுவரைய ரயில் எவர்க்கும் தவணை தந்தால், அதன்பின் தாங்கள்கேட்பதற்கெல்லாம் பதில்சொல்வேன்” என்றான். “அரசன் அப்படியேயாகட்டும். 40-நாட் கள்சென்றபின்னர் என்பொருள்கள் அகப்படாதுபோகுமானால்உம்மைத் தூக்கிலிடுவேன். இதுநிச்சயம்” என்றான். ஜோதிஷன் அதற்கொப்புக் கொண்டு தலைதப்பியது தம்பிரான்புண்ணியம் என்றபடி நாம் உயிர் தப்பினோம்; நாற்பதுநாட்களுக்குள் வேற்றூருக்குச்சென்று பிழைக்கலா மென்று தன்னுள் தீர்மானித்துக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தான். அவன்மனைவி புஷ்பவேணி தன்நாயகனிடம்வந்து அரசனிடம் சென் றீரே என்னவிசேஷமென்று வினவினாள். அவன் என்னசமாசாரமிரு க்கிறது? வேந்தனுடைய பொக்கிஷத்திலிருந்து களவுபோன நாற்பது பெட்டிநகைகளை 40-நாளையிற் கண்டுபிடித்துச்சொல்லாவிட்டால் நான் என் ஆருயிரை இழப்பேன்; இதுதான்விசேஷம்” என்றான். அதற்கு அக்கன்னெஞ்சக்காதகி “தலைவனே! இதற்காகத்தாங்களேன் அஞ்சவே ண்டும்? மாணிக்கத்தையும், கழுத்து மாலையையும் கண்டுபிடித்துச் சொன்னதுபோல் இந்தத்திருடரையும் தெரிந்து சொல்வதற்கு என்ன தடையிருக்கிறது என்றுகேட்டாள். ஜோதிஷன், “அடிபாவிப்பெண்ணே! நீ யென்ன சுத்தமூடப்பிறப்பாயிருக்கின்றாய்! உன்னைச்சந்தோஷப்படுத் தும் பொருட்டு ஜோஸ்யவேஷம் தரித்தேனே யன்றி எனக்கு அந்த சாஸ்திரத்தில் சிறிதும் பரிச்சயம் இல்லை யென்பதை நீ அறிந்திருந் தும் பிடிவாதம் செய்வது தகுதியோ? ஏதோ தெய்வச்செயலால் அவ்விரண்டு கேசிலும் தப்பநேர்ந்தது. இந்தச்சமயம் அவ்வாறு தப் புவதற்கு யாதொரு வழியையுங்காணோம். ஆதலால் நான் அரசனிடம் 40-நாள் தவணைபெற்று வந்திருக்கின்றேனாதலால் அதற்குள் இப் போது நம்மிடத்துள்ள பொருளை யெடுத்துக்கொண்டு வேற்றூர் செல்வோம். அங்கு முன்போலத் தையற்றொழில்செய்து ஜீவிக்க லாமென்றான். அச்சுர்த்தரியாகிய புஷ்பவேணி என்பவள் தன்கணவன் சொல்லியவற்றையெல்லாம் செவிசாய்த்துக்கேட்டு மிக்க உக்ராவேச மான கோபமடைந்து “அற்பருக்கு அவர்களிடத்திலுள்ள தாழ்மையா னகுணம் நீங்குவதில்லை. இதனால் தான்.

“தங்கமுடி சூடிடினும் தன்குணம் விடார்கயவர்
திங்கள் முடிசூடும் நினைகுரா—கொங்கைகளில்

பாலருந்த அட்டைவிடில் பச்சைரத்தமேயருந்தும்
பாலருந்தமாட்டாது பார்."

என்று பெரியோர் கூறியிருக்கிறார்கள். தையற்றொழில் செய்து அதனால் வரும் ஸ்வல்பலாபத்தினால் குடும்பகாரியத்தைப்பார்த்து வருவோமானால் நான் எந்தக்காலத்தில் இராஜ ஜோஸியனுடைய மனைவியைப் போலாகிச் சுகமனுபவிப்பது? அதுகூடாதகாரியம். ஒருவன் மனோதிடத்தோடிருந்து குன்றாமுயற்சிகொண்டு காரியத்தைப்பார்த்து வருவோமானால் அவனுக்குக் கைவல்யமாகாத காரியமொன்றுமில்லை. அப்படிச் செய்வதே புருஷர்க்குரிய இலக்கணமாம். இதைவிட்டு சோம்பல் கொண்டு பைத்தியக்காரத்தனமாகப் பேசுவதில் என்னபலன்? முன்னே உனக்குத் துணையாகநின்ற தெய்வமே இப்போதும் உனக்குச் சகாயம் செய்யாநிற்கும். நீ சிறிதும் அஞ்சற்க. இப்பதியைவிட்டு வேற்றூருக்குச் செல்லவேண்டுமென்னும் கருத்தை அறவேயொழித்துவிடு. அப்படிப் போவதாய்க் கருதினாலும் நான் அரசனுக்கு அறிக்கையிடுவேன். நான் சொன்னது தவறன்று. நமக்கு யுக்தமான இவ்விளமைப் பருவத்தில் முயற்சியோடு திரவியத்தைச் சம்பாதிப்போமாயின் முதுமைப்பருவத்தே வருந்தாது ஜீவிக்கக்கூடும் "திரைகடலோடியும் திரவியந்தேடு" என்ற ஔவைமொழியை அலக்ஷியம் செய்யலாமா? என்னுடைய அழகுக்கேற்ற அந்தஸ்தில் நீ என்னை வைக்கவேண்டுவதுஉன்னைப்பொருத்தகடனும்என்று நீண்டதோர்பிரசங்கஞ்செய்தாள். தன்மனைவியின் பிடிவாதத்தை யுணர்ந்த சோமன் தன் இல்லாளை நோக்கி நல்லது உன்கருத்துப்படி நடக்கின்றேன். இந்தநாற்பது நாட்களையும் சுகமாகக் கழிக்க எனக்குமனமிருக்கிறது. நான் சிறிதும் கணக்கறியாதவனென்பதை நீயும் அறிவையல்லவா? ஆகவே இதோ இங்கிருக்கிற 40-தேங்காய்களையும் நீ மறந்துபோகாமல் வைத்துக்கொண்டு தினந்தோறும் நான் இரவில் கடவுளைத்தொழுதபிறகு ஒவ்வொருதேங்காயாகக் கொடுத்துவா. தேங்கா யென்னிடத்தில் எத்தனைசேருகிறதோ அதை எண்ணி அத்தனை நாள் கழிந்ததென்றுகண்டுகொள்வேன் என்றான். புஷ்பாவதி தன் எண்ணம் நிறைவேறிற்றென்று சந்தோஷப்பட்டு தேங்காய் நாற்பதையும் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு அவன் இஷ்டப்படியே நடந்து கொள்வதாகக்கூறினாள்.

இதற்குள் அரசனுடைய சொத்தைத் திருடியகள்வர்கள் ஊரைவிட்டோடிவிட்டால் தங்கள்மேல் சந்தேகந் தோன்றுமென்றெண்ணி அவ்வூரிலேயே யிருந்துகொண்டு தங்களைக்கண்டு பிடிப்பதற்காக என்

னென்னகாரியம் நடக்கிறதென்று ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சோமனென்பவன் இராஜசமுகத்திலிருந்து பேசும்போது அங்கே திருடர்களிலொருவனிருந்தான். கள்வர்கள் நாற்பதின்மரென்று ஜோஸ்யன் சொன்னதனாலேயே தன்னுடைய கூட்டத்தாரின் தொகையைச் சரியாகச்சொல்லி விட்டானென்று பயந்து உடனே தோழர்களிடத்திற்சென்று நாம் எல்லோரும் அகப்பட்டுக்கொண்டோம். புதுஜோதிஷனாகிய சோமனென்பவன் கள்வர்கள் நாற்பதின்மரென்று அரசனிடத்திற் றெரிவித்தானென்றான். அதைக்கேட்ட திருடர்த்தலைவன், இப்படிச் சொல்லிவிட்டதனாலேயே அவனைச்சமர்த்தனென்று சொல்லிவிடலாமா? நாற்பதுபெட்டிகள் களவுபோயிருப்பதால் திருடர்களும் நாற்பதின்மரிருக்கலாமென்று யூகித்துச்சொன்னதாயிருக்கலாம். அது தற்செயலாய்ச் சரியாயிருந்தது. இவ்வளவேயன்றி அவனுடைய கல்விவல்லமையாற்சொன்னதல்ல. ஆயினும் அந்தத்தையற்காரன் இரண்டுமூன்றுதடவைகளில் சமர்த்தனென்று பெயரெடுத்திருக்கின்றான். ஆதலால் அவனுடைய செய்கையைக் கவனிப்பது நன்மைதான். அவனுடையமனைவியிடத்தில் அவனுக்கு மிக்க பிரீதியுண்டு, ஏதாவது விசேஷமிருந்தால் அவளிடத்தில் சொல்லாதிரான். இன்றிரவு அவன் தன்மனைவியோடு சம்பாஷிக்கும்போது என்னசொல்லுகிறானென்று நம்மில் யாராவது ஒருவன் அவனுடைய வீட்டுக்கூரையின்கீழ் பதுங்கிக் கேட்டுவரவேண்டுமென்றான். இது நல்லயுக்தியென்று எல்லோரும் அங்கீகரித்து இரவு வந்தபிறகு அத்திருடர்கள் தம்மிலொருவனை யனுப்பினார்கள். அக்கள்வன், தையற்காரன் ஜபமுடிந்து அவனுடையமனை தேங்காய்கொடுக்கிறசமயத்தில அங்கேவந்து சேர்ந்தான். ஜோதிஷன் தேங்காயைவாங்கிக்கொண்டு "இன்றைக்கு இதோ நாற்பதில் ஒன்றிருக்கிறது" என்றான். அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த திருடன் வயிற்றில் நெருப்பைவாரிக் கட்டிக்கொண்டதுபோல் தோழனிடஞ்சென்று 'நான்போனவுடனே ஜோதிஷன் ஞானதிருஷ்டியினாலறிந்து நாற்பதில் ஒன்றிருக்கிறதென்று தன் மனைவியிடஞ்சொன்னானென்றான். அதையவர்கள் நம்பவில்லை. பயத்தினாலே அவனுக்கு அப்படிக்கேட்டிருக்குமென்று சிலர் நினைத்தார்கள். மறுநாள் இரவு அதேவேளையில் இரண்டுபேர் போகிறதென்று தீர்மானித்து அன்றைக்கும் அவர்கள் ஜோதிஷன் மனைவி தேங்காய்கொடுக்க, "இன்றைக்கு இதோ இரண்டிருக்கிறது" என்று சொல்லுஞ்சமயத்தில் அவ்விடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். வந்த இருவரும் தங்களைத்தான் ஜோதிஷன் சொன்னானென்று பயபீதியுள்ளவர்களாகிச் சென்று நடந்த சங்கதியைமற்ற

த்திருடர்களோடு சொன்னார்கள். திருடர்தலைவன் மறுநாள் மூவரை யனுப்பினான். அன்றைக்கும் அதேசொல்பிறக்கவே, நாலாநாள் நால் வர்வந்தார்கள். இப்படியே ஒவ்வொருநாளும் ஒவ்வொருவர் அதிகமாய் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். வந்தவர்களுக்கெல்லாம பூரண நம்பிக்கை யுண்டாகிவிட்டது. கடைசினாள் 40-பேரும போனார்கள். சோமனென் பவன் இன்றோடு எல்லாம் சரிவந்துவிட்டது. இன்றைக்கு நாற்பதும் இதோ இருக்கிறது" என்று உரத்துக்கூவினான்.

இவ்வார்த்தையைக் கேட்கவே திருடர்களுக்கிருந்த சகல சந்தேக மும் பரிஷ்காரமாய் நீங்கிப்போயிற்று. ஒருநாள் கூடத்தப்பாமல் வந்த நம்முடைய தொகையை எவ்வாறுகண்டுபிடித்துச் சொல்லக்கூடும்? தெய்வ ஞானமில்லாதுபோனால் இதைத்தெரிந்து சொல்லமுடியாது. அத்தகைய தெய்வகடாக்ஷம் பெற்றிருக்கிற மனிதனை ஏமாற்ற எண் ணுவது இனிரசமற்றகாரியம். நாம் இனி இவ்வூரைவிட்டுச் சென்றா லும் நாமிருக்குமிடத்தை இந்த ஜோசியன் ஒருநொடிப்போதில் கண்டு பிடித்துச் சொல்லி விடுவான். பின்பு அரசனுக்கினை மிகக் கொடியதா கச்சம்பவிக்கும். அவ்வாறு நேராவண்ணம் ஜாக்கிரதைப்பட்டு நாம் களவாடிய சொத்தில் கொஞ்சம் அவனுக்குக் கொடுத்து ஜோசியனை நாம் கைவசம்செய்துகொள்வதே சிறந்ததென்று மற்றைத்திருடர்க ளுக்குத் தலைவன் கூறினான். அவர்கள் அதுவே சரியென்று ஒப்புக் கொண்டு மறுநாள் விடிய இரண்டு நாழிகைக்கு முன்னதாக ஜோஸி யன் வீட்டுக்கதவைத்தபதபவென்று தட்டினார்கள். அவன் அரசனு டைய சேவகர்கள்தான் தன்னை இழுத்துக்கொண்டு போகவந்து விட் டார்களென்று அலறி எழுந்து திடுக்கிட்டு கைகால் நடுங்கி இனி என் னசெய்யப்போகிறோமென்றுபயர்து கதவைத்திறந்து "நிதானியுங்கள். நீங்கள் வந்திருக்கிறகாரியம் எனக்குத்தெரியும்" என்றான். கதவைத் திறந்தவுடனே திருடர் தலைவன் ஜோஸ்யன் காலில் சாஷ்டாங்கமா கவிழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து "தெய் வத்துக் கொப்பானவரே! தேவரீருக்குத் தெரியாத காரியமுமுண் டோ? நாங்கள்செய்த காரியம் தவறல்லவென்று ஸ்தாபிக்க வர வில்லை. உமக்கு இரண்டாயிரம் விராகன் கொடுக்கின்றோம். எங் கள்பால்கிருபைசெய்துநாங்கள்செய்ததீயகாரியத்தை வெளியிடாதிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றோம்." என்று அவனை வேண்டிக்கொ ண்டான். சோமன் தன்கண்களை நிமிண்டிக்கொண்டு இப்போது நாம் காண்பது கனவோ அல்லது உண்மைதானோவென்று சற்று நிதானி

த்து, வந்திருப்பவர்கள் கள்ளர்களேயாமென்று உள்ளபடி அறிந்தான். தன்னுடைய சந்தேகம்தீர்ந்தபின், கள்ளர் தலைவனைநோக்கி "என்ன சொன்னையடா திருடா? உன்னுடைய தீச்செயலை அரசனுக்குத்தெரிவிக்கவேண்டாமென்று கூறுகிறாய்? அது என்னால்முடியாது, என்று ஏதோயோசனை செய்வதுபோலிருந்தான். திருடர்களெல்லோரும் "ஐயானே! எங்களிடத்தில் இரக்கம்வைக்கவேண்டும். அரசனுடைய சொத்தையெல்லாம் திருப்பிக்கொடுத்துவிடுகிறோம். எங்களுடைய பிராணனைமாத்திரம் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று மீண்டும் பிரார்த்தித்தார்கள். ஜோதிஷன் அவர்கள்வேண்டுகோட்கிரங்கி "ஹா திருடர்களே! சூரியசந்திர நட்சத்திரங்களின்மேலும் செல்லுகிற என்னுடைய ஞான திருஷ்டிக்கு அகப்படாமல் தப்பித்துக்கொள்ள முயன்றீர்களல்லவா? ஆயினும் அபாயம்வருவதற்குமுன்னமே நீங்கள்வந்துவணங்கினீர்களாகையால் பிழைத்தீர்கள். நீங்கள் களவாடிச்சென்ற சொத்துமுழுமையும் திருப்பிக்கொடுத்து விடவேண்டும். இப்போதே நீங்கள் விரைந்து சென்று பெட்டிகளைக்கொண்டுபோய் முன்னிருந்த சீலோடு அரசனுடைய மாளிகைக்குத் தென்பக்கத்துச் சுவற்றின்கீழ் ஒரு அடி ஆழத்தில் புதைத்துவிடுங்கள். இவ்வாறு செய்வீர்களாயின் உங்களுக்கு யாதொரு அபாயமும் வராதபடி நான் காக்கின்றேன். இல்லையாயின், உங்களுக்கும் உங்களுடைய இனத்தாருக்கும் நாசம்வந்துவிட்டதென்றே கண்டிப்பாய் நினைத்து விடுங்கள் என்றான். கள்வர்களும் அவன்கட்டளைப்படியே செய்கிறதாக ஒப்புக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

அவர்கள் சென்றபின் சோமனென்பவன் தன்மீது பெருங்கிருபை செய்த கடவுளை நினைந்து வணங்கினான். ஒருமணிநேரத்துக்குப் பிறகு அரசனுடைய தூதர்கள் வந்து அவனை அழைத்தார்கள். அவன் தன் மனைவியிடஞ்சென்று திருடர்கள் வந்த விஷயமொன்றும் அவளிடம் தெரிவியாமல், நான் வேந்தனிடம் செல்கின்றேனென்றான். அவள் தெய்வவருளால் உனக்கு யாதொரு தீங்கும் சம்பவியாது. ஜயம்பெறுவாய். அரசனிடம் சென்றதே தைரியமாக ஜோதிஷம் சொல்லென்று கணவனுக்குத் தைரியம் சொல்லியனுப்பினாள். வெளிக்கு அப்படி வேஷம் போட்டபோதிலும், புருஷன் இறந்து போகிற பக்ஷத்தில் தான் இன்னும் யாராவது பணக்காரனைவைத்துக்கொள்ளலாமென்பது அவளுடைய உட்கருத்து.

சோமனென்பவன் அரசன் சமுகம் போய்நின்றான். அவனுடைய வரவை ஆவலோடுபார்த்திருந்த அரசன் 'ஜோதிஷரே! சொத்து எங்கள்

டுபிடித்தீரா? தங்களுடையமுகக்குறியை நோக்கினல் ஜயமிருப்பதாகத் தோற்றுகிறது." என, ஜோதிஷன், "மஹாராஜாவுக்குப் பொருள் வேண்டுமா? திருடர்கள் வேண்டுமா? என்னுடைய ஜோதிஷக் கணக்கின்படி ஒன்றுதான் கிடைக்கும். தங்களுக்கு எது இஷ்டமோ அதைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றான். அதறகரசன் திருடர்களைத்தண்டிக்கவேண்டுவது அவசியமானாலும், எதாவது ஒன்றுமாத்திரந் தான் கிடைக்குமென்கிறபடியால், சொத்தைத்தான் கண்டு பிடித்துக் கொடும் என்று கேட்க, சோமன் திருடர்களை மன்னிப்பதாக அரசனிடத்துப் பிரமாணஞ் செய்து வாங்கிக்கொண்டு, என்னுடன் வந்தால் பொருளைக்காண்பிக்கிறேனென்றான். அரசனும் அமைச்சனும் பேராச்சரியமெய்தி அவன்பின் தொடர்ந்தனர். அரண்மனைக்குத் தென்னண்டை மதிலருகே போய் ஆகாயத்தை நோக்கி நின்று ஏதோமந்திரோச்சாடனம் செய்வதுபோல் அபிநயித்தான். அவ்வாறு சின்னேரம்சென்றவுடனே தென்னண்டை சுவற்றைக்காட்டி 'இந்தசுவற்றின் பக்கத்தில் வெட்ட உத்தரவுசெய்யவேண்டும் என்றான். அப்படியே தோண்டிப் பார்த்தபோது நாற்பதுபெட்டிகளும் முததிரையிட்டது யிட்டபடியே அகப்பட்டன. அரசனுக்குவந்த ஆநந்தம் இவ்வள வவ்வளவல்ல. வேந்தன் அந்தஜோதிஷனை இறுக்கத்தழுவிக்கொண்டு தனது சமஸ்தான அரசஜோஸியனாக நியமித்து தனக்கிருந்த அழகிய ஒரேபெண்ணை அவனுக்கு விவாகம் செய்வித்தான். சோமன் உன்னதபதவிக்கு வந்துவிட்டாலும், தான் ஏழையாயிருக்கும்போது எவ்வளவுதாழ்மையாயும் பொறுமையோடு மிருந்தானோ அப்போதும் அந்நிலையிலிருந்து மாறவில்லை. இருமனைவியரோடும் அரண்மனையில் வசித்திருந்தான். பின்னர் ஜோதிஷ சாஸ்திரத்தைக்கற்கவேண்டுமென்றும் அவா அவனுக்குமிகுதியுமுண்டாகிக்கற்றுப் பாண்டித்தியனானன். அவனுடைய மூத்தமனைவியின் பேராசையானது இளையாளாகிய இராஜகந்நிகையினுடைய நற்குணத்தோடு சேர்ந்து திருந்தியது.

சூடாமணியும், ஓர் அற்புதகட்டிலும்.

முன்னொருகாலத்தில் வசந்ததிலகன் என்னும் பெயரிய ஒருவர்த்தகனிருந்தான்: அவனுக்குச்சூடாமணிஎன்று ஒருபுத்திரனுண்டு. தாய் தந்தையர்களுக்கு அவனொரே மகனாகையால், அவர்கள் அவனிடத்தில் அதிக நேசம்கொண்டவர்களாகி, அவனை ஒருவேலையும் செய்யவொட்

டாமல் அவன் மனம்போனபடியெல்லாம் களித்து விளையாடித்திரிய
விட்டுத் தாங்களே அவனுக்காக வருந்தியுழைத்துக்கொண்டிருந்தார்
கள். குழந்தைக்குக் கல்வியாவது கைத்தொழிலாவது ஒன்றும் கற்பிக்
கவில்லை. தங்களுக்கு மரணம் சம்பவித்துத் தம் அருமைக்குழந்
தையைத் தனியேவிட்டுப்போம்படியான காலமொன்றுவருமென்பதையும்
அக்காலத்தில் அவன் தானே வருந்தியுழைத்து வயிறுவளர்க்கவேண்
டியதாகும் என்பதையும் அவர்கள் சிறிதும் நினைக்கவில்லைபோலும்.
இப்படியிருக்கச் சூடாமணிக்கு விவாகம் செய்யும்படியான வயதுவந்
தது. அதுதெரிந்து பெற்றோர்கள் அவனுக்குத்தகுந்த கன்னிகையொ
ருத்தியைத்தேடிக் கலியாணம்செய்வித்தார்கள். கலியாணமானபின்பு
சிலகாலம் அனைவரும் ஒன்றாய்க்கூடிச் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க, நாளடைவிலே தாய்தந்தையர்களிருவரும் இறந்து
போனார்கள். ஐயோ! இப்போது சூடாமணி என்னசெய்வான்? ஏதா
வது ஜீவனோபாயமொன்று தேடிக்கொள்ளப் பெற்றோர்கள் அவனுக்கு
யாதொருவழியும் கற்பிக்கவில்லையே. ஆயினும் அவன் தாய்தந்தையர்க
ளிறந்த சிலநாள்வரையில் அவர்கள் தேடிவைத்திருந்த பொருளைக்கொ
ண்டு பெண்சாதியும் தானுமாய் ஜீவனம்செய்துவந்தான். ஆயினும்ஒரு
வர்தேடிவைத்த பொருள் எத்தனைநாளைக்குத்தாங்கும்? "குந்தித்தின்
றால்குன்றும் மாளும்" அல்லவா? "தேடாதழிக்கிற் பாடாய்முடியும்"
என்ற பெரியோருரையும் இருக்கின்றதே. அவர்கள் தன்முயற்சியொன்
றுமில்லாமல் தாய்தந்தையர் தேடிவைத்த பொருளையே தினந்தோறும்
தின்று கொண்டுவரவே, சீக்கிரத்திலேயே அந்தப் பொருள் அநேகமா
ய்ச்செலவழிந்துபோயிற்று. அதைப்பற்றிச்சூடாமணிக்குச் சிறிதும்சிந்
தையில் தோன்றவில்லையாயினும் அவன் மனையாட்டிக்குமட்டும் அந்த
யெண்ணப் பெருந்துயரமுண்டாயிற்று. பெரியோர் தேடிவைத்தபொ
ருள் குறையக்குறைய அவளுடைய மனவிசாரம் அதிகரித்துக்கொண்
டேவந்தது. இப்படி அந்தப்பொருளெல்லாம் அநேகமாய்ச் செலவழிந்
துபோகக்கண்டு ஒருநாள் அவள் ஐயோ இந்தச்சொற்பமும் செலவழி
ந்து போனபிறகு நாம் என்னசெய்கிறது? நம்கணவனுக்குக்கைத்தொ
ழிலும் தெரியாது. கஷ்டப்படவும் அருகரல்லவே. என்று அதே சிந்
தாகுலம் கொண்டிருந்தாள். ஒருநாள் அவள் மிகவும் முகம் வாடி
மனங்கலங்கி நிற்கக்கண்டு சூடாமணி அவளண்டைபோய், என்காத
லியே! நீ யேன் இப்போது இப்படி விசனமுற்றிருக்கிறாய்? என்ன
விசேஷம்? என்றுகேட்க, அவள் "மற்றொருவிசேஷமுமில்லை." என்று

வளர்ப்பதுதான் பெரியவிசேஷமாயிருக்கிறது. நம்பெரியோர்கள்வைத்த பொருள் அனைத்தும் செலவாகிவிட்டதே. இனிநாம் என்னசெய்கிறது? உழைக்கு உழைத்து வேலைசெய்யவும் தெரியாது. வர்த்தகவியாபாரங்களிலும் பயிற்சியில்லையே! இதனால் நாம்பிழைக்கும்வழி எப்படியென்று விசாரப்படுகிறேன்" என்றாள். அதுகேட்டுச் சூடாமணி, இதற்காகவா நீ விசனப்படுகிறாய்? வேண்டாம். எனக்கு வேலைசெய்யத் தெரியும். எதற்கும் சுவாமியிருக்கிறார். மரம்வைத்தவன் தண்ணீர் வார்க்காமற் போவானா? என்று சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தினான்.

அப்படியிருக்க ஒருநாள் காலையில் சூடாமணி எழுந்திருந்து கோடரியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தன்பெண்சாதியைப்பார்த்து, என் கண்மணியே, நான் இப்போது வெளியேபோய் வேலைசெய்துவிட்டு வருகிறேன். பகல்வேளைக்கு ஏதாவது போஜனமிருந்தால் கட்டிக்கொடு. சாயந்தரந்தான் திரும்பி வீட்டுக்கு வருவேனென்றான். அதுகேட்டு அவள், இவன் என்னவேலை செய்யப்போகிறானென்று வியப்புற்றாளாயினும், அதைப்பற்றி அவனை ஒன்றும் கேளாமலே சோறுகட்டிக்கொடுத்தனுப்பினாள்.

பெண்சாதி கட்டிக்கொடுத்த சோற்றைவாங்கிக்கொண்டு சூடாமணி குடாரியும் கையுமாய் ஒரு பெருங்காட்டுக்குப்போனான். அக்காட்டில் அவன் பகற்பொழுதெல்லாம் சுற்றித்திரிந்து அங்குள்ள மரங்கள்தோறும் போய்நின்று, "நான் உன்னை வெட்டலாமா, நான் உன்னை வெட்டலாமா" என்றுகேட்டான். மரம் மனிதரோடு பேசுமா? தான் கேட்ட கேள்விக்கு அக்காட்டில் ஒருமரமும் மறுமொழிகொடாமற் போகவே ஒரு மரத்தையும் வெட்டத்துணியாமல் அவன்போனபடியே திரும்பி வீடுவந்து சேர்ந்தான். வீட்டுக்கு வந்தவுடன் பெண்சாதி அவனுக்கு வேண்டியபடி உபசாரம் செய்தாளாயினும், இன்று எவ்விடத்திற்குப் போயிருந்தீர்கள் என்றாவது, என்னவேலை செய்தீர்களென்றாவது, ஒன்றும் அவள்கணவனைக் கேட்கவில்லை. அவனும் தான் போய்வந்த செய்தி இன்னதென்று மனையாளுடன் உரைக்கவில்லை.

மறுநாள் காலையிலும் அவன் முன்போலவே எழுந்து, இன்றைய தினமும் நான்வெளியேபோகிறேன்; பகற்போஜனத்துக்குச் சோறு கட்டிக்கொடுவென்று கேட்க, அப்போதும் அவள், நீங்கள் எங்கே என்னவேலை செய்யப்போகிறீர்களென்று வினவ விரும்பாமல் சோறு கட்டிக்கொடுத்தனுப்பினாள். சூடாமணி குடாரியையெடுத்துத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு முதனாள்போனகாட்டுக்குப் போகாமல் மற்றொரு

புறத்திலுள்ள பெருங்காட்டுக்குப் போனான். இந்தக்காட்டிலும் அவன் முன்போலவே மரங்கள்தோறும் சென்று உன்னை நான் வெட்டலாமா? உன்னை நான் வெட்டலாமாவென்று கேட்க, ஒருமரமும் பதில் உத்தரம் உரைக்காமற்போகவே, கட்டுச்சோற்றைமாத்திரம் அங்கோரிடத்தில் வைத்துத் தின்றுவிட்டு மாலைவேளையில் வீட்டுக்குவந்தான்.

மூன்றாநாள் மற்றொருபுறத்திலுள்ள காட்டுக்குக் குடாரியை எடுத்துக்கொண்டு போனான். அக்காட்டிலும் அவன் ஒவ்வொரு மரத்தண்டையிலும் போய்நின்று நான் உன்னைவெட்டலாமா வென்று வேண்டிக்கேட்க. அவ்விடத்திலும் ஒரு மரமும் விடைகொடாமற் போகவே மிகவும் விசனமுற்றவனாகி வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

ஆயினும் அவன் அவ்வளவோடு அம்முயற்சியை விட்டுவிடவில்லை. பிடித்தகாரியத்தை எப்படியாவது முடித்தேதீரவேண்டுமென்ற விடாமுயற்சியுடையவனாகி மறுநாள் வேறொரு புறத்திலுள்ள வனத்திற்குப்போய் அன்றுமுழுதும், நான் உன்னை வெட்டலாமாவென்று கேட்டுக்கொண்டே அக்காட்டிலுள்ள மரங்கள் தோறும்போய்ச் சுற்றினான். ஒருமரமும் மறுமொழிகொடுக்கவில்லை. அப்படியிருக்க அன்றுமாலைப்பொழுதில் ஒருபெரிய மாமரத்தண்டைபோய், நான் உன்னை வெட்டலாமாவென்று கேட்டதற்கு, அந்த மாமரம், "சுகமாய் வெட்டிக்கொள்" என்று அநுமதிகொடுத்தது. மரம்எங்கேயாவது பேசுவதுண்டாவென்பீர்களோ? சிறுவனான சூடாமணியினுடைய மனவுறுதியைப்பார்த்து அவனிடத்தில் கருணை கூர்ந்து கடவுளே அவன் மிகுந்த செல்வனாகி க்ஷேமமாய்வாழ்ந்திருக்கட்டுமென்று திருவுளம்பற்றி அம்மாமரத்தை அவ்விதமாகப் பேசும்படிச்செய்தார்.

அந்தப் பேச்சைக் கேட்கவே சூடாமணிக்கு அதிக சந்தோஷமுண்டாயிற்று. அவனுக்கு வெகு விசித்திரமாய்க் கட்டில் நிருமிக்கத் தெரியும்; அதற்கு வேண்டிய மரம் அகப்படவில்லையேயென்று அதற்காகவே அவன் இத்தனை நாள் தேடித்திரிந்தான். இந்தமாமரம்தன்னை வெட்டிக்கொள்ளும்படி சொன்னதுகேட்டுக் கடவுள்தான் கிருபை பண்ணினாரென்று அவன் உடனே அம்மரத்தை வெட்டியெடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனான். கணவன்பெரிய ஒரு மரத்தைத் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு வருவதைப்பார்த்து வீட்டிலிருந்த பெண்சாதி, இதென்ன இவர் இந்த மரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறார், இதை யென்ன செய்யப்போகிறார் என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆயினும் அதைப்பற்றி அவனை ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

மறுநாள் காலையில் சூடாமணி எழுந்து அந்த மரத்தை அவ் வீட்டில் ஒரு அறைக்குள் கொண்டுவைத்து; தன் பெண்சாதியை அழைத்து, இனி ஒருவாரம்வரையில் நான் இந்த அறையைவிட்டு வெளிவரமாட்டேன, நீயும் இவ்வறைக்குள் வரக்கூடாது. அதுவரை யில் அன்றாடம் வேண்டிய ஆகாரத்தைமாத்திரம் நீ ஒரு சிறிய சாள ரத்தின்வழியாய் இவ்வறைக்குள் வைத்துவிடவேண்டும். அதுவரை யில் நானும் உன்னோடன் பேசமாட்டேன்; நான் உன்னைக் கூப்பிடுகிறவ ரையில் நீயும் என்னுடன் பேசக்கூடாதென்று திட்டம்செய்துவிட்டு அவன் அந்த அறைக்குள் புகுந்து கதவைப் பூட்டிக் கொண்டான். அதுகண்டு அவன் பெண்சாதி, ஒருவாரம் வரையில் இவர் இவ்வறை க்குள் புகுந்துகொண்டு என்னவேலை செய்யப்போகிறார்? நானும் பார்க் கக்கூடாதென்கிறாரே? இதென்ன புதுமையோ தெரியவில்லையென்று அதிசயப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

இப்படியிருக்க அவன் சொன்னபடியே ஒருவாரமாயிற்று. அதற் குள் அவன் அந்தமாமரத்தினால் அனைவரும் வியக்கத்தக்க வெகு விசி த்திரமான கட்டிலொன்று செய்துமுடித்தான். அப்படிப்பட்டகட்டிலை அதுவரையில் எவரும் கண்டிருக்கமாட்டார்கள். வேலைமுற்றும் நன் றாய்த் தீர்ந்தவுடனே அவன் தன் பெண்சாதியைக் கூவிக்கதவைத்திற ந்துகொண்டு உள்ளே வரும்படி அழைத்தான். வந்ததும் அவளைக்க ண்டு, என்காதலியே, நான் எவ்விதமான கட்டில் செய்து முடித்திருக் கிறேன்பார் என்றான். அந்தக்கட்டிலைப்பார்த்து அவள் அதிக ஆச்சரிய மடைந்து,என்பிராணநாயகரே,இக்கட்டில் உம்முடையவேலைத்திறமா? ஆ! இது எவ்வளவு விசித்திரமாயிருக்கிறது? இப்படிப்பட்ட பொருளை நான் இவ்வுலகில் எங்கும் கண்டதில்லையென்று சொல்லிச் சந்தோஷ மடைந்தாள்.

அன்றைய தினமெல்லாம் அவன் எங்கும் வெளியே போகாமல் வீட்டிலேயே இளைப்பாறியிருந்து மறுநாள் காலையில் கட்டிலை யெடுத் துக்கொண்டு அரசன் அரண்மனைக்குப்போய் அரண்மனை வாயிலில் அதைவைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தான் அவ்வரண்மனையிலுள்ள வே லைக்காரர்கள் அனைவரும அதைப்பார்க்க ஓடிவந்தார்கள். அதைப்பார் த்து அவர்கள் மிகவும் வியந்து இத்தன்மையான புதுமையை யாராகி லும் எப்பொழுதாவது கண்டதுண்டா என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொ ல்லி மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். பின்பு அவர்கள் சூடாமணியைப்பார்த்து, இது உன்னுடையதா? விற்பனைக்காக கொண்டுவந்தபொருளா? இதை

ச்செய்தது யார்? இது முழுதும் உன்னுடைய வேலைத்திறமாவென்று கேட்க, அவன் உங்களுடைய கேள்விகளுக்கு நான் இப்போது விடை கொடுக்கமாட்டேன்; நான் உங்களுடன் பேசுவதில்லை, மகாராஜாவந்து கேட்பாரானால் எல்லாவற்றையும அவருடன் சொல்வேன என்றான். உடனே அந்தச் சேவகர்கள் அரசனிடம் சென்று, தங்களுடைய அரண்மனைவாயிலில் ஒருவன் வெகு விசித்திரமான கட்டிலொன்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். நாங்கள் கேட்டால் எங்களுடன் ஒன்றும் பேசமாட்டேனென்கிறான். நேராகத் தங்களோடு தான் பேசுவானுமென்றார்கள். அதுகேட்டு அரசனும் அதிக சந்தோஷ மடைந்து, நல்லது, அப்படியே அவனைச் சீக்கிரம் இங்கே வரவழையுங்கள் என்றான்.

அரசன் கேட்டுக்கொண்டபடியே சூடாமணி தன் கட்டிலை எடுத்துக்கொண்டு அரசன் எதிரிலேபோய் நின்றான். அவனைப்பார்த்து அரசன், இந்தக் கட்டில் விற்பனைக்குக் கொண்டுவந்ததாவென்று கேட்க, சூடாமணி, ஆம்; விற்பனைக்கு வந்ததுதானென்றான். ஆ! இந்தக் கட்டில் எவ்வளவு விசித்திரமாயிருக்கிறது? இதைச்செய்தது யார்? என்று அரசன் கேட்டதற்கு அவன், நானே செய்ததென்றுசொல்ல, அரசன் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு, ஆயின் இதன் விலை என்னவென்று கேட்க, சூடாமணி, இதன் விலை ஆயிரம் ரூபாய் என்றான். ஆ! என்ன? ஆயிரம் ரூபாயா? ஒரு கட்டில் ஆயிரம் ரூபா என்றிதுவரையில் எவரும் கேள்விப்பட்டதில்லையே! என்று அரசன் வியந்துநிற்க; அச்சிறுவர்த்தகன், அதென்னவோ நான் அறியேன்; இதன்விலை ஆயிரம் ரூபாய்க்குக்குறைவில்லை. இஷ்டமானால் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்; இல்லாவிட்டால் விட்டுவிடுங்கள் என்று துடியாய்ப் பேசினான். அதுகேட்டு அரசன் இக்கட்டிலினிடத்தில் ஏதாவது விசேஷமிருக்கும்; இல்லாவிட்டால் இவன் இப்படிப்பிடிவாதம் செய்யமாட்டானெனத்தெரிந்து, அப்படியே ஆகட்டும், நீகேட்கிறபடி ஆயிரம் ரூபாயே வாங்கிக்கொள் என்று சொல்லி அக்கட்டிலை எடுத்துக்கொண்டான். சூடாமணியும் அதன்விலையாகிய ஆயிரம் 1000-ரூபாயையும் பெற்றுக்கொண்டு அரசனைப் பார்த்து, மகா பிரபுவே, இப்போது ஒன்று சொல்லுகிறேன், செவிகொடுத்துக் கேட்கவேண்டும். இக்கட்டிலில் தாங்கள் படுக்கை கொள்ளுகிற முதலிராத்திரி நித்திரைகொள்ளாமல் கண்விழித்துக்கொண்டு ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். விழித்திருந்தால் இதன்பெருமை தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியவரும். ஒருவேளை மறந்து நித்திரைகொள்ளப் போகிறீர்கள்! எச்சரிக்கையாய் இருங்களென்று சொல்லிவிட்டுப் புண

த்தை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குச்சென்றான். அவன் கொண்டுவந்த ரூபாயைப் பார்த்து, அவனுடைய மனையாள் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து, என் பிராணநாதரே, ஏது இவ்வளவு ரூபாய்? இதெல்லாம் உம்முடையதுதானா? இவ்வளவு உமக்கு எங்கே கிடைத்தது என்று கேட்க, சூடாமணி, அடிபேதாய் இவ்வளவும் நம்முடையதுதான். நான் செய்துகொண்டு போன கட்டிலை வாங்கிக்கொண்டு, அதற்காக அரசன் எனக்குக் கொடுத்த விலை இது. நான் இதை எங்கேயோ திருடிக்கொண்டுவந்து விட்டதாக நினையாதே. நான் திருடனல்ல என்றுபுன்னகை கொண்டு பேசினான். அதுகேட்டு அவளும் உள்ளம் உவந்தாள்.

அன்றிராத்திரியே அரசன் அந்த அற்புதமான மஞ்சத்தின்மேல் ஏறிப்படுத்து, என்ன புதுமையோ பார்ப்போமென்று கண்விழித்திருந்தான். இராத்திரி பத்துநாழிகையானபிறகு அக்கட்டில் கால்களுள் ஒன்று மற்ற மூன்று கால்களையும்பார்த்து, தோழர்காள், நான் இப்போது இந்த மகாராஜாவினுடையராஜ்யத்தைப் பார்த்துவரப்போகிறேன். நீங்கள் இந்த மஞ்சம் சாய்ந்து அரசன் கீழேவிழாதபடி ஜாக்கிரதையுடன் உறுதியாய்த் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா என்றுகேட்க, மற்றவைகள், அப்படியே நீ போய்வருமளவும் அரசர்க்கு அபாயமில்லாதபடி நாங்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்; போய்ச் சீக்கிரமாய் வந்துசேர், என்று சொல்லி விடைகொடுத்தன.

அவைகளிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு அந்தக் கால் படுக்கையறையைவிட்டு வெளியே போவது அரசன் கண்ணுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தது. கட்டில் கால் அங்கிருந்து புறப்பட்டுஒருகாட்டிற்குப்போயிற்று. இது போனபோது அக்காட்டிலே இரண்டுநாகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று கலகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அவற்றுள் ஒரு நாகம் மற்றொன்றைப் பார்த்து, நான் அரசனைக் கடிக்கப்போகிறேனென்றுசொல்ல மற்றொன்று நீகடிக்கக்கூடாது நானே கடிக்கப்போகிறே னென்றது. அதற்கு அந்தப் பாம்பு மறுபடியும் நீ ஒருபோதும் கூடாது. உனக்குமுன் நான் கட்டில்மேல்தாவி அவனைக் கடித்துவிடுவேனென்றுகூற, இரண்டாவது, அது ஒருகாலும் முடியாது. கட்டில்மேல் ஏற உன்னாலாகாது. நான் அவருடைய பாதரக்ஷையில் புகுந்துகொண்டிருந்து நாளை காலையில் அவர் பாதரக்ஷை தரித்துக்கொள்ளும்போது, அவர் காலைக்கடித்து விடுகிறேன் என்று சொல்லிற்று.

அதைக் கேட்டிருந்த கட்டில்கால் உடனே திரும்பி அரண்மனைக்குவந்து, தான்கண்டதும் கேட்டதுமாகிய எல்லாச் செய்திகளையும்

மற்ற மூன்றுகால்களுக்கும் சொல்லி, நாளை காலையில் அரசன் பாதரக்ஷை தரித்துக்கொள்வதற்குமுன் அதைத் தட்டுவாரானால் அதினின்றும் பாம்பு கீழே விழக் காண்பார். அப்போது என்பேச்சு மெய்ப்படுமென்றது.

பிறகு மற்றொருகாலானது, இப்போது நான் போய்த் தேசங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். நான் வருமளவும நீங்கள் கட்டில் சாயாமல் ஜாக்கிரதையாய் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல மற்றவைகள் அப்படியே ஜாக்கிரதையிருக்கிறோம் போய் வா என்று சொல்லியனுப்பின. உடனே அந்தக்கால் புறப்பட்டு மற்றொருகாட்டிற்குப்போயிற்று. அக்காட்டிலே அரசன் உல்லாசமாய் உலாவும் அரண்மனை ஒன்றுண்டு. அதனருகே அந்தக் கட்டில்கால் போனபோது "இந்த அரண்மனை இப்போது மிகவும் சிதிலமாயிருக்கின்றது. இனி அரசன் எப்பொழுதாவது இவ்வரண்மனையில் வந்துநுழைவாரானால், நுழைந்தவுடனே இது இடிந்து அவர் தலையில்விழுந்து அவரைக்கொன்றுவிடும்; இந்தஅரண்மனையைக் கட்டினபாபமேயொழியபின்பு ஒருபோதும் அவர் இதைப் பழுதுபார்த்ததில்லை. அதன் பயனை இப்போது அடையப்போகிறார்" என்று ஒரு ஆகாசவாணி சொல்லிற்று. அவ்விடத்திற்போயிருந்த கட்டில்கால் அந்த அசரீரி வாக்கைக்கேட்டு மிகவும் பயந்து உடனே ராஜமாளிகைக்கு வந்து, நடுக்காட்டில் ஆகாசவாணி சொல்லிய செய்தியைத் தன் தோழர்களான மற்ற மூன்று கால் களுக்கும் சொல்லி இப்போது நான் ராஜாவாயிருப்பேனானால், இந்தக்ஷணமே அந்த மாளிகையை இடித்துத் தள்ளிவிடும்படி கட்டளைசெய்து விடுவேன். அது மிகவும் சிதிலமாகி, அரசன் எப்போ வரப்போகிறாரென்று அவர் தலையில் வீழ்ந்துகொல்லக் காத்திருக்கிறதே என்று சொல்லிற்று. கட்டிலின்மேல் படுத்துத்தூங்காமலே அரசன் அதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தான். அச்செய்தி வாஸ்தவமே. அவ்வரண்மனை கட்டியது தான் தெரியும்; பின்பு அதை ஒருபோதும் பழுது பார்த்ததேயில்லை. அரசனும் அதை முற்றும் மறந்துவிட்டான். அவ்விடத்துக்கு அவன்போனதேயில்லை.

அதற்குப் பிறகு மூன்றாவது கால், இப்போது நான்வெளியே போய் அங்குள்ள விநோதங்களைப்பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். நீங்கள் மூவரும் அரசர்க்கு அபாயம் வாராதபடி கட்டிலைக்காத்துக்கொண்டிருங்கள் என்று சொல்லிச் செலவுபெற்றுக்கொண்டு மற்றொருகாட்டிற்குப்போயிற்று. அக்காட்டிலே ஒரு ஆண்டி குடி கொண்டிருந்தான். அத

ற்கருகே ஒரு சத்திரமுண்டு. அதில் ஒரு பெண்பிள்ளை வாஸம்பண்ணி க்கொண்டிருந்தாள். அவள் ஒரு போர்ச்சேவகனுடைய மனையாள். அந்தச் சேவகன் அவளை அச்சத்திரத்திலேவிட்டு ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னேதேசாந்தரம் போய் விட்டான். அவளுக்கு அக்காட்டிலிருந்த ஆண்டியினிடத்தில் ஆசை அதிகம். நாள்தோறும் இராத்திரி அவள் அவனிடத்திற்குப்போய் நெடுநேரம் அவனுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பாள்.

அப்படியிருக்க அன்றையதினந்தான் தேசாந்தரம் போயிருந்த அவளுடைய கணவன் திருமபி வீட்டிற்கு வந்தான். அதனால் அன்றி ராத்திரி அவள் அந்த ஆண்டியினிடம்போகச் சிறிது நேரமாகி விட்டது. நாழிகைசென்று வரக்கண்டு ஆண்டி அவளிடத்தில் சிறிதுவெறுப்புற்றவனாகி, இன்றையதினம் நீ இவ்விடம் வருவதற்கு ஏன் இவ்வளவு தாமதம்? என்றுகேட்க, அவள், அடியாளுடைய தப்பிதமன்று. ஒருவருஷகாலமாய் வெளியே போயிருந்த என் கணவன் இன்றையதினம் திரும்பி வீட்டுக்கு வந்தான். அவனால் இந்நேரம் தாமதப்பட்டுப் போயிற்று; மன்னிக்கவேண்டுமென்றாள். அது கேட்டு அந்த ஆண்டி, நல்லது, உனக்கு உன்கணவனிடத்தில் பிரீதி அதிகமா, என்னிடத்தில் அதிகமா? என்று வினவ, அந்தப் பொல்லாச் சிறுக்கி, இதைக் கேட்பானேன்! உம்மிடத்திலேதான் பிரீதி அதிகம் என்றாள். அப்படியானால் நீ இந்தக்ஷணமே வீட்டுக்குப்போய் உன் கணவனுடைய தலையை வெட்டிக்கொண்டுவந்து என் கண்ணெதிரில் காட்டவேண்டும் என்றான்.

அப்படியே ஆகட்டுமென்று அந்தக் கொலை பாதகியானவள் உடனே தான் குடியிருந்த சத்திரத்திற்குப் போய், அங்கேபடுத்துநித்திரைசெய்துகொண்டிருந்த கணவனுடைய கழுத்தைக் கிஞ்சித்தேனும் கூச்சமில்லாமலும், தன்னைக் கைபிடித்த கணவனென்றகண்ணோட்டமில்லாமலும், ஒரேவெட்டாக வெட்டித் துண்டித்துக் கொண்டு போய், தன்னிடத்தில் ஆசைகொண்டவன்போல நடித்த ஆண்டியின் எதிரிலே வைத்துவிட்டு நின்றாள். அதைப்பார்த்தவுடனே அவன் அவளிடத்தில் அதிக கோபங்கொண்டவனாகி, ஆ! கொலைக்கஞ்சாத கொடும்பாவி, யாரோ வழிப்போக்கனான என் பேச்சைக்கேட்டுக் கை பிடித்துக் கலியாணஞ்செய்துகொண்ட கணவனைக் கொல்லத் துணிந்த நீ இனி எந்தப் பாதகம் செய்யத்தான் பின்வாங்குவாய்; உன்னைப் பார்த்தாலே பழி சூழ்ந்துகொள்ளும். உடனே ஓடிப்போ; நிமிஷங்கூட

என்னெதிரில் நிற்காதே என்று சொல்லி அவளை உடனே அவ்விடத் திலிருந்து துரத்திவிட்டான். ஆ! பெண்களுடைய கடுநெஞ்சை என் னென்று சொல்லலாம்! அக்கொடியவள், நமது தலைவிதி இப்படியாயிற் றென்று அவ்வளவோடாவது அடங்கிப்போகாமல், அற்றுப்போன தன் கணவன் தலையைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் அவன் முண்டத்தோடு பொருத்திவிட்டு, கோவென்று கதறப் புரப்பட்டாள். அந்தச் சத்திரத் திலுள்ளவர்களெல்லாரும் ஓடிவந்து என்னவிசேஷமென்று கேட்க, அவள் கள்வர்கள் அநேகர் வந்து என் கணவனைக் கொன்றுவிட்டு ஓடிப்போனார்கள் என்று சொல்லிப் பின்னும் ஓயாமல் புலம்பினாள். அங்கே போயிருந்த மூன்றாவது கட்டில்கால் இந்த ஆச்சரியங்களை யெல்லாம் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி அரண்மனைக்கு வந்து அதன் வர லாறுகளையெல்லாம் மற்ற மூன்று கால்களுக்கும் சொல்லிற்று. இவற் றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டே அரசன் இன்னும் கண்விழித்திருந் தான்.

மூன்று கால்களும் வெளியேபோய் வேடிக்கைபார்த்து விட்டு வரவே நான்காவது காலுக்குத் தானும்போய் வேடிக்கை பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலுண்டாயிற்று. அதனால் கடைசியாய் அதுவும் மற்ற மூன்றுகால்களினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மற்றொரு காட்டுக்குப் போயிற்று. அக்காட்டில் கள்ளர்கள் ஏழுபேர் இருந்தனர். அவர்கள் அப்போதுதான் அரசன் அரண்மனைக்கு வந்து அங்கே கட்டிலின்மேல் படுத்துக்கண்வளர்ந்துகொண்டிருந்த ராஜகுமாரியை அவ்வண்ணமே தூக்கிக்கொண்டுபோய் வைத்திருந்தார்கள். அந்தப் பெண் அப்போதும் அப்படியே தான் மெய்மறந்து தூங்கிக் கொண் டிருந்தாள். மேலும் அக்கள்ளர்கள் அரசனுடைய தனசாலைக்கும் போய் அங்கிருந்த திரவியங்களையும் அபகரித்துக்கொண்டு வந்துவிட் டார்கள். அவ்விடத்திற்குப் போன நான்காவதுகட்டில்கால் அச்செய்தி களையெல்லாம் பார்த்துவிட்டுச் சீக்கிரமே அரண்மனைக்குத் திரும்பி வந்து மற்ற மூன்றுகால்களையும் பார்த்து, தோழர்களே, நமது மகா ராஜா மிக புத்திமானாயிருந்தால் இவர் உடனேஎழுந்து வடபுறத்துக் காட்டுக்கு ஓடவேண்டும், அங்கே சில திருடர்கள் நமது ராஜகன்னி கையையும், இவ்வரண்மனையிலிருந்து திருடிக்கொண்டு போன அள வற்ற திரவியங்களையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உடனே எழு ந்தோடினால் சொத்துடன் சுலபமாய் அவர்களைத் தடையின்றி பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்றது.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்டதக்ஷணமே அரசன் எழுந்து தன் சேவகர்களையும் சில போர்வீரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு காட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டான். புறப்படும்போது முதலாவது கட்டில்கால் சொன்ன பேச்சை நினைத்துத் தன் பாதரக்ஷையைத் தூக்கித்தட்ட, அதினின்றும் ஒரு பாம்பு சுருட்டிக்கொண்டு கீழே விழுந்தது. (மற்றொரு பாம்பு அரண்மனைக்கு வராமல் அப்படியே காட்டுக்கு ஓடிப் போய்விட்டது.) இதனால் முதல் கட்டில்கால் சொன்னபேச்சு உண்மையென்று அரசனுக்குத் தெளிவாய்த் தெரிந்தது.

அவன் காட்டிற்குப்போனபோது அங்கே நான்காவது கட்டில் கால் சொன்னபடியே திருடர்கள் தன் மகளையும் திரவியங்களையும் வைத்திருக்கக்கண்டு, பெண்ணையும் பொருளையும் அப்படியே அரண்மனைக்குக் கொண்டுவந்தான். அரசன்மகள் அப்போதுந் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள்; தனக்கு இவ்விதமான ஆபத்து நேரிட்டதென்று அவளுக்குச் சிறிதும் தெரியாது. இதனால் நான்காவதுகால் சொன்னபேச்சும் உண்மையாயிற்று. அந்தத் திருடர்கள் மட்டும் அவன் கையில் அகப்படவில்லை; பல போர்வீரர்களோடு அரசன் வரக்கண்டு மூலைக்கொருவராய் அவர்கள் ஓடிப்போனார்கள்.

பின்பு அரசன் தனது பழைய அரண்மனையை இடித்துவிடும்படி பல வேலைக்காரர்களை அனுப்பினான். அவர்கள் போனபோது அது தானே இடிந்துவிழக் காத்திருந்தது. அப்போது யாராவது உள்ளே நுழைந்திருந்தால் அவன் அந்தக்ஷணமே அதன்கீழ் அகப்பட்டுக்கொண்டு நசுங்கிப்போயிருப்பானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதைக்கண்டு இரண்டாவதுகால் சொன்னதும் உண்மையே யெனத் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

மறுநாள் அரசன் ராஜசபையில் உட்கார்ந்திருந்தபோது, இராத்திரி பல திருடர்கள் வந்து சத்திரத்தில் ஒரு போர்வீரனைக்கொன்றுவிட்டதாக முறையிட்டார்கள். அதுகேட்டு அரசன் அந்தப் போர்வீரனுடைய மனைவியை வரவழைத்து, உன்கணவனைக் கொன்றது யாரென்று விசாரிக்க, அவள், கள்ளர்கள் வந்து கொன்றுவிட்டார்கள் என்றாள். அதைக் கேட்கவே அரசனுக்கு அவளிடத்தில் அதிககோபமுண்டாயிற்று. ஏனெனில், மூன்று கட்டில் கால்களும் சொன்ன பேச்சு உண்மையாயிருப்பதனால் மற்றொரு கால்சொன்ன பேச்சும் உண்மையாகவே இருக்குமென்று அவன் உறுதியாக நம்பினான். அந்நாள் கொலையுண்டுபோன வீரனுக்கு நடத்தவேண்டிய கிரியைகளை

யெல்லாம் கிரமமாக நடத்தும்படி திட்டம் செய்து, உடனே நடுகாட்டில் ஒரு பெருந்தீ வளர்த்தி அதில் கொலைக்கஞ்சாத பெரும்பாவியான அக்கொடியவளைத் தள்ளி எரித்துவிடக் கட்டளையிட்டான்.

பிறகு இப்படிப்பட்ட அற்புதமான கட்டிலொன்றைக் கொடுத்துத் தன் உயிரைக் காத்த கனவானான சூடாமணியை வரவழைத்துத் தன் பக்கத்தில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு, குழந்தாய், உன்னுடைய கட்டிலில்லாவிட்டால், இன்று நான் பாம்புகடித்து இறந்துபோயிருப்பேன். ஒருவேளை அதற்குத் தப்பினாலும், பழைய அரண்மனை இடிந்து தலையில் விழ அதற்குத் தப்பாமல் அவசியம் மாண்டுபோயிருப்பேன். இதற்குமுன், அது அவ்வளவு அபாயஸ்திதியிலிருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியாது. என்மகளும் அநியாயமாய்த் திருடர் கையில் அகப்பட்டுப் போயிருப்பாள். இந்தப் படுபாவியான பெண்பிள்ளையும் பிழைத்திருக்கும்படியாகும். இப்படிப்பட்ட தீமைகள் ஒன்றும் நேரிடாமல் நான் உன்கட்டில் கால்களால் காக்கப்பட்டேன். ஆதலால் உனனிடத்தில் எனக்கு அபரிமிதமான அன்பு உண்டாயிற்று. நாளையதினம் முழுதும் நீ எத்தனை வண்டிகள் ஓட்டிக்கொண்டு வந்தாலும், அவைகளில் நீ கொண்டுபோகக்கூடிய திரவியம் நான் உனக்குத் தருகிறேன் என்றான்.

அப்படியேயாகட்டுமென்று சூடாமணி மறுநாள் காலையில் அளவற்றவண்டிகளை ஓட்டிக்கொண்டுவந்து ஒவ்வொருவண்டியிலும் வேண்டுமளவு பொன்வெள்ளி நாணயங்களையும், ஆடையாபரணங்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு வீடுபோய்ச்சேர்ந்தான். அந்தவண்டிகளைப் பார்த்தபோது அவன்மனையாளுக்கு உண்டான ஆநந்தத்துக்கு அளவில்லை. "என்பிராணநாதர் ஓரேஒருவாரந்தான் வருந்திவேலை செய்தாராயினும் அதனால் அளவற்றபொருள் சம்பாதித்து விட்டார்." என்று மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். பின்பு அவர்கள் அந்தத்திரவியத்தைக்கொண்டு வேண்டியகாணிபூமிகளும் தோட்டம் துரவுகளும் வாங்கிக்கொண்டு வெகுசுகமாக நெடுநாள் களிப்புற்றிருந்தார்கள்.

அரசனும், அரசியும், சந்நியாசியும்.

சர்வபீடம் என்னும் ஒருதேசத்தில் தனியாரசுபுரிந்துகொண்டு வந்த அரசனொருவன் செல்வச்செருக்கில் மூழ்கினவனாகி இவ்வுலகத்தில் தான் எக்காலத்தும் ஜீவித்திருப்பான் போல நடந்துவந்தான்.

அவனுடைய மனைவியாகிய இராஜஸ்திரீயும் கணவனைப்போலவே அக ங்காரத்துக்கு ஓர் பெரும் பீடமாயிருந்தனள். ஆண்பிள்ளையாகிய அர சனே இறுமாப்பில் தலைசிறந்து மதிமயக்கங்கொண்டன னென்றால், மடமையை ஓர் குணமாகக்கொண்ட பெண்பாலாகிய அவன் மனைவி அவ்வாறிருந்தன ளென்பதற்குக்காரணமும் வேண்டுமோ? "அரசனெ வ்வழி அவ்வழிக் குடிகள்" என்னும்முதுமொழிக்கிணங்க, அவ்வூர்க் குடிகளும்தேசத்தின் அனித்தியத்தையும்,செல்வத்தின்நிலையாமையை யும் ஒருங்குமறியாதவராகிஇறுமாந்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில் உலகவாழ்க்கையின் அநித்தியத்தைஉள்ளபடியறிந்த ஒருசந்நியாசி அவ் வூர்வழியாகப்போகநேரிட்டபோது,அவ்வூரரசன்முதல்யாவருங்கொண் டிருந்த மதிமயக்கத்துக்காகப் பெருந்துக்கமடைந்து அவர்களுக்கு நன் னெறியைக்காட்டும்பொருட்டு அன்றிரவு இராஜனுடைய அரண்மனைக் குள் ஒருவருக்குந்தெரியாது பிரவேசித்து ஓரிடத்தில் புலித்தோலைக் கீழேவிரித்துஓர்கபாலத்தைப்பக்கத்தில் வைத்தும் படுத்துக்கொண்டிரு ந்தார். இவரைக்கண்டகாவலாளிகள் "ஓய்! நீர்ஏன் இங்குவந்துபடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்? இதை என்னவென்று நினைத்தீர்? எழுந்தோடிப் போம்போம்" என்றுஅதட்டினார்கள். அதற்கு அவர்சாந்தமாய் "இதை ஒருபொதுஸ்தானமான சத்திரம் என்று நினைத்து நான்வந்துபடுத்துக் கொண்டேன்" என்றார். அவர்கள் இதைக்கேட்டுக் கலகலவென்று நகை த்து,"ஓய்கண்ணில்லாப்பாவி!இதுஇராஜன்அரண்மனையல்லவா? இதை விட்டுஉடனே ஓடிப்போம்" என்றார்கள். இந்தப்படி அவர்கள்அதட்டி க்கொண்டிருக்கையில் தன் சயனஅறைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் இராஜஸ்திரீ அங்குவந்துநின்று நடந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டுசந் நியாசியைப்பார்த்து "பளாபளா! நன்று நன்று! சந்நியாசியே! இதை நீர் ஒருசத்திரமென்று நினைத்ததுஎன்னமதியோ?" என்றனள். அதை க்கேட்ட சந்நியாசி "அம்மே! இந்த அரண்மனையாருடையது? என் றார்.

அரசி:—இராஜாதி ராஜராகிய எனதுபர்த்தாவுடையது.

சந்நியாசி:— உன்பர்த்தாவுக்குமுன் இவ்வரண்மனையில் ஜீவித்தி ருந்தவர் யார்?

அரசி:— என்கணவருக்குமுன் அவர்பிதா இதிலிருந்தார்.

சந்:—அதற்குமுன் இந்த அரண்மனையாருடையது?

அர:—அதற்குமுன் இது ஒருவேற்றரசனுடையது. அவனையு த்தத்தில் வென்று,இதையும் இத்தேசத்தையும் அவர்கைப்பற்றிக்கொ ண்டார்.

சர்:— அதற்குமுன் இதில் யாரிருந்தது? இதுயாருடையது?

இவ்வினாக்களைக் கேட்டுமனம் சகியாதவளாகி இராஜஸ்திரீ "அத ற்குமுன் அவனப்பன்; அதற்குமுன் அவனப்பன்" என்று பத்துதடவை வாயில் ஈ நுழையாதபடி பரபரவென்று சொல்லி முடித்தாள்.

சந்நியாசி:— அம்மே! உனக்குப்பிறகு இம்மாளிகையிலிருப்பவர் யார்?

அரசி:— எனது புத்திரன், என்பௌத்திரன் முதலியோர்கள்.

சந்நி:— அம்மா! சுமார் ஆயிரவருஷகாலமாய் இதைக்கையாண்டு இதில் இத்தனை பெயர் குடியிருந்தார்கள். இன்னும் இதில் எத்தனையோ பெயர் குடியிருக்கப் போகிறார்கள். இத்தனைபெயருக்கும் பொதுவானவாசஸ்தலமாகவிருக்கும் இவ்விடத்தைச் சத்திரமென்று கூறாது வேறென்னென்று கூறலாம்? என்றார்.

இவர்களிந்தப்படி பேசிக்கொண்டிருந்ததை அடுத்த அறையிலிருந்த அரசன் கேட்டுக்கொண்டிருந்து அவ்விடத்திற்குவந்து அச்சந்நியாசியைப் பார்த்து அவர்கையிலிருந்த மண்டையோட்டைச் சுட்டி இதையேன் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்? என்றான்.

சந்நியாசி:—(துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு என்றபடி சிறிது மஞ்சாமல் அச்சந்நியாசி அரசனை நோக்கி) அரசே! நான் மயானத்தின வழியாக வந்துகொண்டிருக்கையில் இக்கபாலத்தைக்கண்டேன். இது மகாராஜனாகிய உன்னையொத்த ஒருபிரபுவினுடைய கபாலமோ? அல்லது என்னைப்போன்ற ஒரு ஏழையின் மண்டையோடோ என்ற சந்தேகம் பிறந்தபடியால், அதை அவகாசமாப் பரீக்ஷித்துப்பார்ப்பதற்காக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்றுசொல்லி அவ்வரசனும் பட்டவர்த்தனியும் சிறப்பெய்த வேண்டுமென்று உள்ளத்திற் கருதி அவர்களை நோக்கினார். உயிர் நீங்கியபிறகு அரசனும் ஏழையும் ஒரு படித்தாய் விடுகின்றனரேயன்றி எவ்வளவும் வித்தியாசம் தோன்றவில்லையல்லவா? என்று நினைத்தவுடனே அவ்வரசனும் அவன் மனைவியும் சந்நியாசியின் வார்த்தைகளினாலும் அவர் கிருபாநோக்கத்தினாலும் ஞானோதயமடைந்து அவரை நமஸ்கரித்து அவருக்கு வேண்டிய உபசாரத்தைச் செய்து அன்று முதல் உலகவாழ்க்கையின் அநித்தியத்தையும் யாக்கை - செல்வமுதலியவற்றின் நிலையாமையையும் உணர்ந்து சாத்வீகருணமுடையவர்களானார்கள். நாளாவர்த்தியில் அவ்வூர்க்குடிகளும் அந்நாணமே ஒழுக்கத்திற் சிறந்தார்கள். நித்தியா நித்திய வஸ்து விவே

கம் பெற்ற இச்சந்நியாசியின் நல்வருகையால், சர்வபீடம் என்னும் பெயர்பெற்றிருந்த அப்பதி சாத்மீகபீட மென்னும் பெயரைச் சிறிது நாளில் வகிக்கப்பெற்று விளங்கிற்று.

இந்துதேசத்துப் பூர்விக அரசனும், அவர்களுடைய நீதியும்.

பூர்வத்திலிருந்த இந்து அரசர்கள் மன்னுயிரைத் தம்முயிர்போலப் பாவித்து மநுநீதிமுறை வழுவாமல் செங்கோல்செலுத்தி வந்தனர். அவர்கள் தங்கள் குடிகளுக்கு வரும் சுகத்துக்காகச் சந்தோஷித்தும் துக்கத்துக்காக மனங்கவன்றும் வாழ்ந்துவந்தார்கள். அவர்கள் புவியை அரசாண்டு பிரஜைகளைப் பரிபாலித்துவருவது பாவகாரியமென்றே துணிவுகொண்டிருந்தனர். ஏனெனில், தம்குடிகளிடத்தே நிகழும் நல்லன தீயனயாவையும் அறிந்து அவற்றிற்குத் தக்கபடி நடத்துவது அசாத்தியமாகையால் புத்திபூர்வகமாயும் அபுத்திபூர்வகமாயும் தமக்குப் பாவம் சம்பவிக்குமென்றும், அதனால் மீளாநரகத்துக்கு ஆளாகவேண்டியிருக்குமென்றும் அவர்கள் மிகவும் பயந்து அரசுபுரிவது பலவிதத்திலும் பெருந்துக்கத்துக்கு இடமென்றே நிச்சயித்திருந்தார்கள். ஆகையால்,

> "எல்லார்க்குமெல்லா நிகழ்பவையெஞ்ஞான்றும்
> வல்லறிதல்வேந்தன்றொழில்"

என்னும் திருக்குறள் வாக்கியத்தின்படி அவ்வரசர்கள் தம்பிரஜைகளிடத்து நிகழ்வன எல்லாவற்றையும் அவர்கள் வாய்மொழியைக்கொண்டே உண்மைகண்டு நீதிசெலுத்துவது கூடாமையென்றுணர்ந்து, நம்பிக்கையுள்ள ஒற்றர்களைவிடுத்து அல்லும்பகலும் அங்கங்கு நடக்கும் அந்தரங்க விஷயங்களையும் தெரிந்து தக்கவாறு நடத்திவந்தார்கள். அவ்வொற்றர்களைநம்பாமல் அவ்வரசர்கள் தாமும் ஒவ்வோர் நாள் அர்த்தராத்திரியில் மாறுவேடம்பூண்டு தனியேபோய் ஊரில் நிகழ்வனவற்றைக்கண்டறியும்படி நகர்சோதனை செய்துவந்தார்கள். இவ்வாறுபல வுபாயங்கள் செய்தும் சிலவிஷயங்களில் உண்மையறிவது மிகவும்துர்லமாயிருந்தபடியால், பாவத்துக்கே பலவழியிலும் இடமாயுள்ள ராஜ்யபாரம் முற்றிலும்வேண்டுவதில்லையென்றே புத்திமான்கள் அரசவாழ்க்கையைவெறுத்து வந்தார்கள் என்பதற்கோர் உதாரணம் கூறுகிறோம்.

சேரமான்பெருமாணுயனுர்என்பவர் இளவரசராயிருக்கையில் அவரது தந்தை நெடுநாளாக ராஜபரிபாலனஞ் செய்து வந்து பின்னர் தேகவியோகமடைய, மந்திரிமுதலானோர் இளவரசரைநோக்கி அவ்வரசுரிமையைக்கைக்கொள்ளவேண்டுமென்றுவேண்டிக்கொண்டனர். அவ்விளவரசர் பாவத்துக்குப்பயந்தவரும், தெய்வபக்தி யுள்ளவருமாகையால், பிரஜைகளிடத்தில் நடக்கும் நன்மைதீமைகளைக் கண்டுணர்ந்து நீதிசெலுத்துவது கூடாமையென்றும், குடிகள் சொற்சாதுரியத்தால் மெய்பொய்யாகவும், பொய்மெய்யாகவும் விளங்கி, அதனுல் தனக்குப் பெரும்பாவம் சித்திக்குமென்றும் பயந்து அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிசையாது மறுத்தனர்.

பிறகு ஈசுவரன், "குடிகள் ஆங்காங்கு நடத்தியனவும்,பேசிக்கொள்ளுமவைகளுமாகிய விஷயங்களையெல்லாம் நீ இருந்தவிடத்தில் அறியுமாறு உனக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்தோம். நீ அரசைக்கைகொள்" என்று உறுதிமொழி கூறியபிறகு, அச்சேரமான் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொள்ளலாயினுர். ஆகையால் அவருக்குக் கழறிற்ற றிவார்என்பதற்குத்தன் அரசாக்ஷிக்குட்பட்ட உயிர்வர்க்கங்கள் ஆங்காங்கு இரகசியமாய் (கழறிற்று) பேசிக்கொள்பவையனைத்தும் அறியும் சக்தி எய்தப்பெற்றவரென்பது பொருள். அவ்வரசர்கள் இவ்வளவுபயந்து அரசுபுரிந்துவந்தமையாலேதான் ஈசுவரனும் அவர்கட்கு முன்னின்று உதவிசெய்துவந்தார். குடிகளோ அரசனைத் தெய்வமாகப் பாவித்து அவனையன்றித் தங்களுக்கு வேறே புகலிடமில்லையென்றே கருதிவந்தார்கள். "அனைவோர்க்கும். தெய்வம்இல்லை முகப்பைம்பூணிறை" என்னும்பிரமாணமே இவ்வுண்மையை நாட்டவல்லது. அவ்வரசர்கள் நீதிவழுவாமல்செய்துவந்த அரசும், அது விஷயமாக ஈசுவரன் அவர்களுக்கு முன்னின்று புரிந்த அற்புதமும் அடியில்வரும் சரித்திரங்களால் நன்குவிளங்கும்.

பூர்வம் மதுராபுரியை அரசாண்டுவந்த பாண்டிய வம்சத்தரசர்களிலொருவன் தன்நாட்டிலுள்ள பிரஜைகளின் சுகதுக்கங்களைத் தன்னதாகப் பாவித்து மநுநீதிமுறைவழுவாமல் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்துவந்தனன் அவன் தன்பட்டணத்தில நடக்கும் சகலசமாசாரங்களையும் ஒற்றர்களாலறிந்து கொள்வதுமல்லாமல் அவர்களை நம்பாமலே தானும் ஒவ்வோர்நாள் அர்த்தராத்திரில் மாறுவேடம் பூண்டு ஒருவருக்குந்தெரியாமல் அப்பட்டணத்தில் ஆங்காங்கு நடக்கும் அந்தரங்கமான விஷயங்களை அறியும் பொருட்டு நகர்சோதனை செய்துவந்தான். அவ்வாறு அாதப்பரிசோதனை செய்து வருகையில் ஒருநாள் அர்த்தராத்திரியில

அப்பட்டணத்திலுள்ள ஒருபிராமணன் வீட்டிற்குள்ளுண்டானபேச்சுக்குரல் அவன் செவியிற் புகுந்தது. அவ்விஷயம் யாதென்று பாண்டியன் அவ்வீட்டின் சுவர்க்குச் சமீபத்தில் ஒன்றியிருந்து கேட்டனன். அப்போது அங்குநடந்தது என்னை யெனின், அவ்வீட்டுப் பிராமணனுடைய கற்பிற் சிறந்த மனையாளானவள் காசிக்குப்போக உத்தேசித்துச் சர்வப்பிரயத்தனத்தோடு சித்தமாயிருக்கும் தன் நாயகனை நோக்கி, நாயகரே! தேவரீர் காசியாத்திரைபோக இருக்கின்றீரே, உம்மையன்றி எனக்கு வேறோர் ஆதரவும் துணையுமில்லையே, நானெங்ஙனம் உம்மைவிட்டுத் தனித்துயிர்வாழ்வேன்? இக்குழந்தைகளை எவ்வாறு பாதுகாப்பேன்? என்று மிக்க மனோதுக்கத்துடன் கூற, அந்தனன்-பெண்ணே! நீ ஏன் மனக்கவலையுறுகின்றனை? இப்பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கட்கெல்லாம் பாண்டியனே தாயும் தந்தையுமாகையால் அவன் உனக்குயாதும் குறைவுவராமல் காப்பாற்றுவான், நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம் என்று மனையாட்டிக்கு வேண்டிய சமாதானங்கள் கூறிக் காசிக்குப்போய் விட்டான். பாண்டியன் அங்கு நிகழ்ந்த யாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டு தன் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்தான். அன்று மறுநாள் முதல் பாண்டியன் அந்தப் பார்ப்பன மாதுக்கு அன்னவஸ்திர முதலானவை குறைவறக்கொடுத்து சம்ரக்ஷணை செய்துவரவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு அவள் ஒருத்திக்கு மாத்திரம் அவைகளை நடபித்துவருவதனால் தன் பட்டணத்திலுள்ளார் யாவருக்கும் தன்னிடத்தில் துர்ப்பாவம் ஜனித்து அதனால் தனக்கு அபகீர்த்தியுண்டாகுமென்றும், அவ்வாறு சம்பவிக்காவண்ணம் அப்பட்டணத்திலுள்ள பிராமணர்களுக்கெல்லாம் அதுபோலவே உபகரித்துவரவேண்டுமென்றும் தனக்குள் தீர்மானித்து அவ்வூர்ப் பிராமணர்கள் யாவருக்கும் ஒரேபடித்தாக அன்னவஸ்திர முதலானவற்றை நடத்திக்கொண்டு வந்தான். மேலும் அந்தப் பாண்டியன் நகர் சோதனைக்குப் புறப்பட்டு வரும்போதெல்லாம் மேற்கூறிய பார்ப்பனக் குலமாதின் வீட்டண்டை தவறாமல வந்து நின்று சோதித்துக் கொண்டுபோவான். இங்ஙனம் நிகழுங் காலத்தில், ஒருநாள் இரவில் பாண்டியன் அவ்வீட்டண்டை சோதனைக்குவந்தபோது, முன் காசியாத்திரைக்குச்சென்ற அந்தணன் அன்று தான் திரும்பிவந்து நெடுங்காலமாய் மனைவி மக்களைப் பிரிந்திருந்த ஆராமை மிகுதியால் அர்த்த ஜாமமாகியும் நித்திரைவராமல் இல்லாளுடன் வீட்டுக்குள் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அந்தப் பிராமணன் காசியினின்றும் திரும்பி வீடு வந்துசேர்ந்த சங்கதி பாண்டியனுக்குத் தெரியாதாகையால், மனதில் ஆசங்கையுற்று, இவ்வீட்டில் புரு

ஷர் குரலொலிகேட்கின்றதே, ஈதென்ன அதிசயம், இப்பார்ப்பன மாதின் நாயகன் காசிக்குபோயிருக்கின்றனனே, நம்முடைய நீதிதவறிப்போய்விட்டது போலிருக்கின்றதே, நம்மையே பெருங்காவலாக நம்பிப் பிராமணன் தன்மனையாளைத் தனியே விட்டகன்றானே, நாமிதற்கென் செய்வோம் என்று தீராக்கவலைகொண்டவனாய், நல்லது, இதன் உண்மையையறிவோம் என்று அவசரப்பட்டு அவ்வீட்டுக்கதவைத் தட்டினான். அப்போது பிராமணன் அங்கேயார்? என்று தீரமாய்க் கேட்டதுமல்லாமல் தன்மனையாட்டி மீது அனுமானமுங்கொண்டான். உடனே பாண்டியன், குரலொலியால் முன் காசியாத்திரையின்பொருட்டுச் சென்ற பிராமணனே யென்று ஐயமறத் தெரிந்துகொண்டு மனந்திடுக்கிட்டு நாம் என்ன காரியம் செய்தோம், மோசம்வந்துவிட்டதே, நாம் கதவை இப்பாதிராத்திரியில் இடித்தனால் பிராமணனுக்குத் தன் மனையாளிடத்தில் சந்தேகம் உண்டாகுமே, இப்பெருஞ் சங்கடத்திற்கு நாமல்லவோ காரணமாய் நின்றோம், நாம் தீர யோசித்துச் செய்யாமல் அவசரப்பட்டமையாலன்றோ இப்போதுமனக்கிலேசமடைய வேண்டி நேரிட்டது.

"எண்ணித்துணிக கருமந் துணிந்தபின்
எண்ணுவமென்பதிழுக்கு."

என்னும் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்மொழி நமக்கே அனுபவமாயிற்றென்று சஞ்சலமுற்று இத்தப்பிதஞ் செய்தற்குக் கருவியாயிருந்தன இக்கையே யாதலால் இதனை இனிவைத்திருத்தல் கூடாது என்று உடனே தன் முன்கையை வாளினால் வெட்டி அவ்விடத்திலேயே எறிந்துவிட்டு. அவ்வீதியிலுள்ள மற்ற வீட்டுக் கதவுகளையும் தட்டிக்கொண்டே தன் அரண்மனை போய்ச்சேர்ந்தான். மறுநாள் பாண்டியன் இராத்திரி நிகழ்ந்த விஷயங்களை மந்திரி முதலானவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவர்களால் அந்தப் பிராமணன் தன் மனையாளிடத்திற்கொண்ட சந்தேகந்தீர்ந்து மிகவும் ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்திருந்தனன். பிறகு அப்பாண்டியன் பொன்னால் கைசெய்வித்துக்கொண்டான். அன்றுமுதல் அப்பாண்டியனுக்குப் பொற்கைப் பாண்டியன் என்னும் பெயர்வழங்கிவந்தது.

* * * * * *

குலோத்துங்க பாண்டியன் தன்குடிகளுக்குத் தன்னாலும் தன் பரிவாரத்தாலும் பகைவராலும் கள்வராலும் பிற உயிர்களாலும் வரத்தக்க ஐந்துவகையான பயத்தையும் நீக்கி, மன்னுயிரைத் தன்

னுயிர் போலப்பாவித்து மநுநீதி முறைவழுவாமல்மதுரா நகரில் அரசியற்றிவரும் நாளில் பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருப்புத்தூர் என்னும் நகரிலிருந்து ஒரு பிராமணன் கைக்குழந்தையோடுங் கூடிய தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு மதுராபுரியிலுள்ள தன்மாமன் வீட்டுக்குப்போகும்பொருட்டுப் பிரயாணப்பட்டான். வரும்வழியில் அவன் மனையாள் தாகவிடாய்கொண்டு ஜலங்கேட்டமையால் அவளை அக்காட்டிலுள்ள ஒருபெரிய ஆலவிருக்ஷநிழலில் இருத்தி நீர்தேடிக்கொண்டு வரப்போனான். அப்போது, அந்த ஆலமரத்தில்நெடுநாளைக்கு முன்னர் எவனோ வேடுவனால் எய்யப்பட்டு தைத்துக்கொண்டிருந்த ஒரு அம்பானது காற்றால் அலைப்புண்டு வீழ்ந்து அம்மரத்தடியிலிருந்த பிராமணமாதின்வயிற்றில் தைத்துருவ, அவள் உயிர்துறந்தாள். அச்சமயத்தில் ஒருவேடன் அம்பேறிட்ட வில்லையுடையவனாய் வெயிலுக்கு இளைப்பாறும்பொருட்டு அந்த ஆலமரத்தடியில் ஒருபுரத்து வந்து நின்றான். முன்னே தண்ணீர் தேடிக்கொண்டு வரப்போன பிராமணன் திரும்பி வந்து உதிரவெள்ளத்தில் வீழ்ந்து மாண்டுகிடக்கும் தன்பத்தினியைக்கண்ணுற்று, திடுக்கிட்டு ஆ! ஆ! என் இன்னுயிர்க்காதலியே ! என் கண்மணியே ! கற்பகத்தின் பூங்கொம்பே ! மாதரசே ! வனிதாரத்னமே! உனக்கு இவ்வாபத்து எவ்வாறு சம்பவித்தது? நான் இக்கொடுஞ்செயலைஎவ்வண்ணங்கண்டு மனஞ்சகிப்பேன்? என்றுமத்தினால் அலைப்புண்ட தயிர்போல் கலங்கி மனந்தளர்ந்து ஐயோ! ஐயோ! இப்பெண்பழிக்குக் காரணமாயிருந்தவர்யாவர்? என்று அலறி நான்கு புரத்திலும் சுற்றிப்பார்க்கையில், வில்லேந்தி அருகில் நிற்கும் வேடனைக் கண்டு, இவனே நிரபராதியாகிய என்மனையாட்டியைக் கொன்று பழியேற்றவன் என்று தனக்குள் நிச்சயித்து, அவ்வேடனைநோக்கி அடா வேடா! மஹாபாபி! நீ யேன் இல்லாளைக் கொலைபுரிந்தனை, அவ்வாறுசெய்தும் ஒன்றுமறியாதவன் போல் நாடகங்காட்டி வாய்பேசா திருக்கின்றனை என்று முறையோ ! முறையோ ! என வாய்விட்டுக்கூவினான். அம்மா! அம்மா என்று அலறித் தாய்முகத்தை நோக்கி விம்மிவிம்மி யழும் குழந்தையைப் பலகாலும் முத்தமிட்டு, தெய்வமே ! தெய்வமே ! இப்படியும் செய்வாயா? என்று அவ்வந்தணன் மேன்மேலும்கதறிக் கூவித் துயரக்கடலிலாழ்ந்தனன். பிறகு பால்வேண்டியழும் தன்குழந்தையைச்சுற்றத்தாரிடம் சேர்க்கும்படி அவ்வழியேசென்ற சிலரிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு, இறந்தமனையாளைத் தன் முதுகிலெடுத்துக் கொண்டு, வேடுவனை மடிபிடித்திழுத்துக்கொண்டே பாண்டியன் அரண்மனை வாயிலை அடைந்து பிரேதத்தை எதிரேயிட்டு,

"கோமுறைகோடாக் கொற்றவரேறே முறையேயோ
தாமரையாள்வாழ்தண் கடிமார்பா முறையேயோ
மாமதிவானோன் வழிவருமைந்தா முறையேயோ
தீமைசெய்தாய்போற் செங்கைகுறைத்தாய் முறையேயோ."

என்று பலருங் கேட்கும்படி ஓவென்று அலறி முறையிட்டு, கோல் கோடாமல் அரசுசெய்யும் பாண்டியன் இரவில் துயிலுங்காலத்திலும் அவனுடைய ஆக்ஞா சக்கரமானது நீதிவழுவாமல் பிரஜைகளையெல்லாம் காக்கும் வல்லபமுடையது என்னும் உண்மை என்மட்டில் பொய்த்தது யாது காரணமோ? என்று கூக்குரலிட்டழுதான். அங்கு இருந்த காவலாளர்கள் பாண்டியனிடம்போய், மண்டலேஸ்வரா ! ஒரு வேதியன் தன் மனையாளைக் கொலைசெய்தானென்று ஓர் வேடனைக் கொண்டுவந்து நம் அரண்மனைவாயிலில் கூக்குரலிட்டழுகின்றான் என்று கூறினர். அதுகேட்ட குலோத்துங்க பாண்டியன் உள்ளம் நடுநடுங்கி, நான்செய்யும் அரசு மிகவும் நன்று! நன்று! என்று சிந்தாகுலனாய் வெளியேவந்து பிராமணனைநோக்கி, உனக்குற்றதுயர் யாது? என்று வினவினான். அப்போது பிராமணன் பாண்டிவேந்தே !, இன்று நான் இந்த என் மனையாளை அழைத்துக்கொண்டு வருகையில் வழியிலே தாகவிடாய்க்கு நீர்கொண்டு வரும்பொருட்டு இவளை ஓர் ஆலமரத்தடியில் நிறுத்திப்போனேன், நான் திரும்பிவருவதற்கு முன் இவ்வேடன் இவளைக் கொன்று பக்கத்தே நின்றிருந்தானென்று கூறினான். பாண்டியன் வேதியனுடைய வாய்மொழியை உட்கொண்டு வேடனைநோக்கி, நீ விளைந்ததை ஒன்றும் ஒளிக்காமல் கூறுக என்ன; ஐயோ! எம்மரசே! அடியேன் இன்று இளைப்பாறும்பொருட்டு அந்த ஆலமரத்தின் ஒருபுறம்வந்து நின்றேன், அவ்வளவேயல்லாமல் நான் இம்மாதைக் கொன்றேனல்லேன், கொன்றவர்களையும் பார்த்திலேன் என்று வேடன் சொன்னான். அங்கிருந்த மந்திரி முதலானோர் வேடனைநோக்கி, அப்படியாயின் இம்மாதின் சரீரத்தில் அம்பேறுண்டவகை எப்படி? என்று வினவலும், அம்புதைத்துருவியது மெய்யே, ஆனால் நான் அதுவிஷயத்தைக் குறித்து ஒன்றுமறியேன் என்று வேடன் கண்ணீர் சோரமொழிந்து நின்றான். இப்படிப்பட்ட கொடுங்கொலை புரிந்தவொருவன் செய்தவன் நானல்லேன் என்றுசொல்லாமல், நானேதானென்று ஒப்புக்கொள்வானோ? அங்ஙனஞ் சொல்லானாகையால் இவனை நன்கு தண்டித்தாலன்றி உண்மை வெளிப்படமாட்டாதென்று மந்திரிகள்யாவரும் ஒரே அபிப்பிராயமாகச் சொன்னார்கள். பாண்டி-

யன் அவ்வாறே தண்டித்து உண்மை தேருங்கள் என்று தண்டஞ்செய்வோர்க்குக் கட்டளை யிட்டான். அவர்கள் அரசன் ஆணையின்படியே தண்டஞ்செய்து கேட்டும், அவ்வேடன் முன்சொன்னவண்ணமே சொன்னான். தண்டஞ்செய்வோர் பின்னும் அதிகமாகத் தண்டஞ்செய்துகேட்டும். வேடன் முன்மொழிக்கு மாறுபாடில்லாமலே மொழிந்து வந்தான். பின்பு பாண்டியன் கிலேசமுற்று ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய், இவ்வேடனே மிகுதியாகச்செய்யும் தண்டத்துக்கும் அஞ்சாமல் ஒரே மொழி கூறுகின்றான். கொன்றகுறிப்பு இவன் முகத்தில் தோன்றவில்லை, இந்தமாதைக் கொன்றவன் இவனோ? வேறுபிறரோ? அல்லது யாரேனும் வேடுவர் மிருகவேட்டையாட எய்தஅம்பானது குறிப்பில் தப்பி இவள்மீது பாய்ந்ததனால்தான் இவள் இறந்தனளோ? வேறெவ்வகையோ? என்று பலபலவாக யோசித்தும் உண்மையறியக்கூடாதவனாய் நீதிநூல் வல்லோரைப்பார்த்து, நீங்கள் நூல்களை ஆராய்ந்து இதற்கு ஏதாவது ஒரு சூழ்ச்சி சொல்லுங்களென்று கூறினான். அவ்வாறே அவர்கள் பல நூல்களையும் தீரஆராய்ந்து பார்த்து, அரசர்பெருமானே! இது நூல்களால் ஆய்ந்து அறியத்தக்கதன்று, தெய்வத்தாலேதான் தெளியவேண்டும் வேறு உபாயமொன்றும் இல்லை என்றுசொன்னார்கள். அப்போது பாண்டியன் பிராமணனைப்பார்த்து, நான் இதைத்தீர ஆராய்ந்து உன்மனக்கவலையை ஒழிக்கின்றேன், நீஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம், உன்மனையாளுக்கு ஈமக்கடன்களை முடித்துவருக என்று அவனை அனுப்பிவிட்டு, வேடனைச் சிறையில் அடைத்துத் தங்கள் குடிக்குக் குலதெய்வமாகிய சொக்கலிங்கப்பெருமான் ஆலயத்தையடைந்து வணங்கி, சர்வக்ஞனாகிய எம்பெருமானே! எம்மரபுதழையப் பாண்டியனாய் வந்து ஆதியில் அரசுபுரிந்த கருணாநிதியே! இவ்வேடுவனே பிராமணமாதைக்கொன்றானோ? அல்லதுபிறர்தாம்வதைசெய்தார்களோ? சாட்சிகளில்லையென்று வழக்கைத் தள்ளி விடுவது ஒருபெருங்காரியமன்றே? உண்மையைக் கண்டறிவதன்றோ அரசனுடைய கடமை? இது எவ்வகையாலும் தெளிதற்குக் கூடாமையாயிருக்கின்றது, தேவரீர் திருவுளத்தில் கருணை கூர்ந்து என் மனக்கவலையை ஒழித்தருளல்வேண்டுமென்னும் பொருள்படும்படி,

"மன்றாடுமணியே யிம்மறவன்றான் பார்ப்பனியைக்
கொன்றானோ பிறர்பிறிதாற் கொன்றதோவிதுவறநூ
லொன்றாலு மளப்பரிதாக் கிடத்ததாலுன்னருளா
லென்றாழ்வு கெடத்தேற்றாய்."

என்று பிரார்த்தித்தகாலையில், சொக்கலிங்கப்பெருமான் அன்பனே! இம்மதுரா நகரத்துக்குப் புறத்திலுள்ள வணிகவீதியிலே ஒரு கலியாணம் நடக்கப்போகின்றது, அங்கு நீ மனைவியிழந்த பிராமணனோடுவருவாயானால் உன் மனத்திலுள்ள சந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்கின்றோம் என்று அசரீரி யாகச் சொல்லி யருளினார். பாண்டியன் அந்தத் திருவாக்கைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து அரண்மனை யடைந்து, மனைவிக்கு ஈமக்கடன் முடித்து வந்த அந்தணனை யழைத்துக் கொண்டு மாறுவேடம்பூண்டு இரவில்புறப்பட்டு அந்தக்கலியாண வீட்டுக்குப் போய் ஒருபுறம் இருந்தான். அந்த மணமகனுக்கு அளவிட்ட வாழ்நாள் முடிந்தமையால் அவனுயிரைக் கவர்ந்து வரும்படி காலன் அனுப்பிய தூதரிருவரில் ஒருவன் மற்றவனை நோக்கி, தோழனே! இன்று இம்மணமகன் ஆவியைக் கொண்டு வரும்படி நம்மிறைவனாகிய யமதருமன் நம்மை அனுப்பினனே, இவன் சரீரத்தில் பிணியொன்றேனு மில்லாதிருக்க, நிஷ்காரணமாய் இவனுடைய உயிரைக் கொள்வது எவ்வாறு? என, மற்றொருவன் நண்பனே! ஈதோர் பெரியகாரியமா? ஆலமரத்தில் நெடுநாள் முன்னர் ஏறுண்டிருந்த கணையைக்காற்றால் வீழ்த்தி எவ்வாறு சுகசரீரியாயிருந்த பிராமணமாதின் உயிரையாம் கவர்ந்தோமோ அதுபோல், நாளைக்கு உண்டாகும் கலியாணவாத்திய ஆரவாரத்தால் இங்கு கட்டியிருக்கின்ற பசு கயிறு அறுத்துக்கொண்டு வெருண்டு இந்த மணமகனைப் பாயும்படி அதைவிடுத்து அப்போது இவனுயிரைக் கவர்வோம் என்று ஜகதீசன் அருளால் பாண்டியனும் பிராமணனுமாகிய இருவர் மாத்திரம் கேட்கும்படி சொன்னான். அதைக்கேட்ட யமதூதன் ஆம் அப்படியே செய்யலாம் என்று சம்மதித்தான். அவ்விரண்டு காலதூதர்களும் வசனித்துக்கொண்டிருந்ததைக்கேட்ட பாண்டியன் பிராமணனே! இப்போது இங்குநடந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டனையோ! என்ன, வேதியன் இம்மணமகன் அவ்வாறேயிறந்தால் என்மனையாள் இறந்தது மெய்யேயாம், இதனைப் பார்ப்போம் என்று கூறி பாண்டியனோடங்கிருந்தனன். மறுநாள்காலையில் அவ்வீட்டில் மணமகன் சுற்றத்தார் முதலிய யாவரும் திரண்டுவந்து கலியாணச்சடங்கு தொடங்குகையில், கொட்டிய பல வாத்தியமுழக்கத்தால் அங்கிருந்த பசு வெருண்டு கட்டியிருந்த தாம்பை அறுத்துக்கொண்டு விரைந்தோடி மாப்பிள்ளையை முட்டியதால் அவன் உயிர்நீங்கினன். உடனே,

"மணமகனை பிணமாகுய் மணப்பறையே பிணப்பறையா
யணியிழையார் வாழ்த்தொலிபோ யழுகையொலி யாய்க்கழிய"

அந்தணன்கண்டு, ஐயோ! என் மனைவியிறந்தது அவ்வளவாக எனக்குத் துயரத்தை உண்டாக்கவில்லையே, இந்த மணமகன் உயிர்மாய்ந்தது என்க்கு அதிக துன்பத்தை உண்டாகுகின்றதே, அந்தோ! தெய்வமே! என்றுசொல்லித் தன் மனைவியின் மரணத்தாலுண்டான துக்கத்திலும் அதிக துயரெய்தினன். பாண்டியன் அழைத்துக்கொண்டு தன் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்து மந்திரி முதலாயினோர்க்கு இது சங்கதிகளைத் தெரிவித்து, வேதியனை வேறோர் விவாகம் செய்துகொள்ளும்படி வேண்டியபொருள் அளித்து அனுப்பிவிட்டுச் சிறையில் அடைத்த வேடனைக் கால்விலங்கு நீக்கி, நான் தெரியாமல் செய்த கொடுந்தண்டனையை மன்னிக்கவேண்டுமென்று அவனிடத் தன்புபாராட்டி அவனுக்குவேண்டிய பொருள்தந்து அவனை அவனிருப்பிடம் போகச் செலுத்தினன்.

சாக்ஷிகளில்லா இத்தகைய வழக்கைத் தெய்வபலத்தாலன்றி, வாதிபிரதிவாதிகள்வாய்மொழியைக் கொண்டாவது வேறு எவ்வகைப் பிரமாணங்களாலாவது அறிதல் சிற்றறிவுடைய மானிடர்க்கு முக்காலத்தும் அசாத்தியமாம். இந்துதேசத்துப் பூர்வீக அரசர்கள் தெய்வத்தையே பெருந்துணையாக நம்பி நீதிவழுவாமல் அரசுசெய்துவந்தமையால் தெய்வமும் அவர்களுக்கு முன்னின்று அப்போதைக்கப்போது துணைசெய்துவந்தது.

*   *   *   *   *   *

சோழமண்டலத்திலே சூரியவம்சத் தரசர்களுக்குரிய இராஜதானிகள் ஐந்தனுள் ஒன்றாகிய திருவாரூரில் இருந்து அரசியற்றிய சோழராஜாக்களுக்குள்ளே மநுநீதிகண்டசோழர் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல் பாவித்து, செங்கோல் நடத்தி அரசியற்றிவரும் நாளில் அவர் செய்த புண்ணிய மிகுதியினாலே அவருக்கு ஒரு நல்ல புத்திரன்பிறந்தான். அவன் பலகலைகளையும் கசடறக்கற்று வல்லவனாகி அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்து, இளவரசு ஆவதற்குத் தக்கபருவத்தை யுடையவனாய் வாழுநாளில் ஒருநாள் இராஜமாளிகையினின்றும் புறப்பட்டு அரசகுமாரர்களும் சேனைகளும் சூழ்ந்துவரத் தேரிலேறி வீதியிற் சென்றான். அவ்வாறு செல்லும் பொழுது வீதியில் ஒரு பசுக்கன்று துள்ளிக்கொண்டுபோய் அந்தத் தேர்ச்சகடத்தின் அடியில் அகப்பட்டிறந்தது. அதுகண்ட தாய்ப் பசு ஓடிவந்து, அலறி உடல்நடுங்கிச் சோர்ந்து கீழேவிழுந்து புரண்டு பெருங்கூச்சலிட்டது. சோழபுத்திரன் அதுகண்டு, ஓ! ஓ! அபாயம் வங்

துவிட்டதேயென்று மனந்தடுமாறி; பெருந்துயரில் மூழ்கி அறிவழிந்து தேரினின்றும் கீழே அடியற்ற பனைபோல் வீழ்ந்தான். அலறுகின்ற தாய்ப்பசுவைப்பார்த்து உயிர் பதைத்துச் சோர்ந்தான். இறந்துகிடக்கின்ற இளங்கன்றைப்பார்த்து பெருமூச்சுவிட்டு இரங்கினான். நான் பிறந்தது என்னுடைய தந்தையாருக்கு இப்பெரும்பழி தேடிவைப்பதற்கோ? என்று கலுழ்ந்தான். பிறந்த குலத்துக்குப் பெரும்புகழ் சம்பாதித்து வைப்பதற்குப் பிரதியாக நான் என்றும் அழியா அபகீர்த்தி தேடிவைத்தேனே! என்றான்.

"எழுபிறப்புந்தீயவை தீண்டாபழிபிறங்காப்
பண்புடைமக்கட்பெறின்."

என்னும் முதியோர்வாக்குக்குமாறாக நடந்து பெரும்பாவத்துக்குள்ளானேனே! என்றான். மகன் தந்தைக்குச் செய்யும் உபகாரமாவது இவனைப் பெறுவதற்கு இவன் தந்தை யாதுதவஞ்செய்தானோ என்று உலகத்தார் கொண்டாடும்படி நடந்துகொள்ளுவதன்றோ? இவ்வாறு பலபலவாக யோசித்து மனந்தளர்ந்து, இனிச் சிந்தித்து நைவதில் யாதும் பயனில்லை, அபுத்தி பூர்வகமாகச்செய்த இப்பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் ஏதேனும் உளதாயின் என தந்தையார் அறியுமுன்னமே பிராமணர் விதிக்கும்பிரகாரஞ் செய்துகொள்ளல்வேண்டும் என்று தீர்மானித்துப் பிராமணரிடத்தேசென்றான். தன் கன்றையிழந்த தாய்ப்பசு அத்துயரத்தைச் சகிக்கமாட்டாது கண்ணீர் ஒழுகச்சென்று இராஜமாளிகை வாயிலிற்கட்டியிருக்கும் ஆராய்ச்சி மணியைத் தன் கொம்பினால் அடித்தது. அதுகேட்ட மநுநீதிகண்டசோழர் திடுக்கிட்டு சிங்காசனத்தினின்றும் இறங்கி விரைந்துவந்து கடைவாய் வருகையில் காவலாளர்கள் எதிர்வந்து வணங்கிநின்று மஹாராஜாவே! இங்கே ஒருபசுவந்து ஆராய்ச்சிமணியைத்தன் கொம்பினால் அடித்தது என்று விண்ணப்பம்செய்தார்கள். மநுநீதிகண்டசோழர் அதுகேட்டு வருந்தியலறுகின்ற பசுவைப்பார்த்து இதற்குயாது இடையூறு சம்பவித்தது? என்று மந்திரிகளைக் கோபித்துப்பார்க்க, அம்மந்திரிகளுள் ஒருவன் வணங்கிநின்று, பூமண்டலேஸ்வரா! உம்முடைய புத்திரன் தேர்மேலேறி வீதியிற்போம்பொழுது ஒரு பசுக்கன்று துள்ளியோடிவந்து அத்தேர்க்காலில் அகப்பட்டிறந்தது அதன் தாயாகிய இப்பசு இங்குவந்து ஆராய்ச்சிமணியை அடித்தது என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அதைக்கேட்ட மநுநீதிகண்ட சோழர் பெருந்துயரங் கொண்டு இரங்கி ஏங்கி, கன்றை யிழந்த தாய்ப்பசுவின் முகத்தைப்

பார்த்து உள்ளம்பதைத்து என் செங்கோன்முறைமை நன்று! நன்று! என்றேங்கி,

"ஆடுங்கடைமணி நாவசையாமலகில மெல்லாம்
நீடுங்குடையைத்தரித்த பிரான்."

என்று உலகத்தோர் போற்றும்படி இதுவரையில் அரசு செய்துவந்த எனக்கு இன்று ஒரு பிள்ளையால் அபகீர்த்திவந்து சம்பவித்ததே! என்று மனந்தளர்ந்தார்.

"அல்லற்பட்டாற்றாதழுத கண்ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும்படை."

என்னும் சான்றோர் வாக்கியத்தின்படி அரசன் நீதிவழுவாமல் முறை செய்யாதபடியால், குடிகள் துன்பப்பட்டு அதனைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அழுதகண்ணீர் அரசன் செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படையாயிற்றே! என்றார். இவ்வாறு துக்கக்கடலில் மூழ்கி ஒன்றுந் தோன்றாமல் தியக்கமடைந்திருக்கும் சோழ மஹாராஜாவை மந்திரிகள் நோக்கி, எம்மரசே! மனந்தளர்ந்து ஏக்கமுறுவது இதற்குப் பரிகாரமாகாது, கோவதைக்குத் தருமநூல்களில் விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தத்தை உம்முடைய புத்திரனைக் கொண்டு செய்விப்பதே தருமம் என்றார்கள். அதற்கு மநுநீதிகண்டசோழர்நீங்கள் கூறும் பிராயச்சித்தம் கன்றை யிழந்தலறும் இப்பசுவின் துக்கநோய்க்கு மருந்தாகுமா? நான் ஏகபுத்திரனை இழக்கின்றேன் என்றுகருதி நீங்கள் எல்லோரும்சொல்லியஇவ்வார்த்தைக்கு நான் இசைந்தேனாயின் நடுவுநிலைமைதவறாதா? உயிர்களுக்குத் தன்னாலும், தன் பரிவாரத்தாலும், பகைவராலும், கள்வராலும் ஏனைய உயிர்களாலும் வரத்தக்க ஐந்துபயத்தையும் நீக்கி அவைகளைக் காப்பவனன்றோ அரசனெனப்படுவான்? நான் என் புத்திரன்செய்த பாவத்தினபொருட்டுப்பிராயச்சித்தஞ்செய்வதற்கு உடன்பட்டுப் பிறனொருவன் செய்தபாவத்திற்கு அவனைக் கொல்வேனாயின், பூர்வம் மநுவினால் செய்யப்பட்ட தருமநூல் விதி என்னால் கடக்கப் பட்டதென்னும் பழமொழி உலகில் என்றும் நிலைபெறாதா? என்றார். அப்போது, மந்திரிகள் சித்தங்கலங்கி, மஹாராஜாவே! இவ்வுலகில் இதுபோல் முன்னும் நடந்திருக்கின்றதே; இக்குற்றத்தின் பொருட்டு உம்முடைய புத்திரனைக் கொல்லுதல் முறையன்று, தருமநூலில் விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தஞ் செய்வதே பண்டுதொட்டு மேலோர் வழங்கிய கொள்கை என்றார்கள். அதற்கு மநுநீதி கண்ட சோழர் நீங்கள் தருமநெறி

யின் உண்மையைச் சிறிதும் சிந்தியாது பேசுகின்றீர்கள். எந்தக் காலத்திலே எந்தப்பசு கன்றையிழந்த துயரத்தினால் வந்து ஆராய்ச்சிமணியை அடித்தது சொல்லுங்கள், ஆதலால் என் புத்திரனைக் கொல்வதே துணிபொருள் என்று சிந்தியுங்கள், நான் இப்பசுவின் துயரத்தை நீக்க வல்லவனல்லேன், ஆகையால் இப்பசு தன் கன்றையிழந்து துயருறுதல்போல் நானும் என் புத்திரனை இழந்து துக்கப்படுதலே நீதி என்றுகூறி எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் யாவராலும் செய்தற்கரிய செய்கைகளைச் செய்யத் துணிந்தார். உடனே மந்திரிகள் அஞ்சி அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கினார்கள். பின்னர் மநுநீதிகண்டசோழர் தம்முடைய புதல்வனை அங்குவரவழைத்து ஒரு மந்திரியைப்பார்த்து நீ இந்தப்பிள்ளையை வீதியில் கிடத்தி மேலே தேரைச்செலுத்தக் கடவாய் என்று கட்டளையிட்டார். அந்த மந்திரிபோய் அவ்வாறு செய்ய மனஞ்சகியாமல் தன்னுயிரை விடுத்தான், அதனையுணர்ந்து மநுநீதிகண்ட சோழர் தம்முடைய அருமைப்புத்திரனைத் தாமேகொண்டுவீதியிற்சென்று தமதுசுகத்துக்கு ஒருபுத்திரனே இருக்கின்றான் என்பதைச் சிந்தியாது, தருமவழி நடத்தலொன்றையே உறுதியாகக் கொண்டு அவனைக்கீழே கிடத்தி அவன்மார்பிலே தேருருளை அழுந்தும்படிநடத்தினார். சோழர் செய்த கடுஞ்செய்கையைக்கண்டு அங்குசூழ்ந்திருந்த மனிதர் யாவரும் மனம் சகியாதவர்களாய்க்கண்மாரிபொழிந்தார்கள். அப்போது சர்வஜீவ தயாபரராகிய கடவுள் அங்கெழுந்தருளிவந்து முன்னின்றார். சோழர் அவரைத் தரிசித்து “சர்வலோகநாதனே! சர்வாந்திரியாமியே! சகலகல்யாணகுணபரனே! அன்பர்கள்வைப்பே! அருட்பெருங்கடலே! ஆனந்தப்பொருளே! என்றுமனமுருகித்துதித்துவணங்கிப் பேரானந்தப்பெருங்கடலில் மூழ்கிப் பரவசப்பட்டு நின்றார். அப்பொழுதே பசுங்கன்றும், இராஜகுமாரனும் மந்திரியும் உயிர்பெற்றெழுந்தனர். அதுகண்ட சோழர்பரவசமெய்தினராய் இத்தன்மையாளரென்று அறியாதவராயினார். அவர்தமது பாதத்தில்வந்து வணங்கிய புத்திரனைத் தழுவியெடுத்துமனமகிழ்ந்தார். பசுதன்கன்றைககண்டு அடங்காப்பெரு மகிழ்ச்சிகொண்டு உடல் பூரித்துத் தன்கன்று உண்ணும்படிக்குப்பாலைச்சுரந்து பயநீங்கிற்று. அங்கெழுந்து காட்சிதந்த ஜகதீசன் மநுநீதிகண்டசோழருக்கு மேற்கண்டபடிகிருபைசெய்து அந்தர்த்தானமாயினார்.

“யார்க்கும் முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாத பொருளுளதோ”

ஆகவே, முற்காலத்திய இந்துதேசத்து அரசர்கள் எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களையும் ஒருபடித்தாய் மதித்து வந்தனரேயன்றி உயர்வு

தாழ்வு பாராட்டிவந்திலரென்றும், சுயப்பிரயோசனத்தை எவ்வளவும் கருதிலரென்றும், குடிகள் அவ்வரசர்களைத் தெய்வமாய்பாவித்து வந்தார்களென்றும், அவ்வரசர்கள் நீதிசெலுத்துகையில் அவர்களுக்குப் பூரணமாய்த் தெய்வானுகூல மிருந்ததென்றும் இதனால் தெளிவாய் விளங்குகின்றது.

செல்வ நிலையாமை.

உலகத்திலுள்ள எவ்வகையான அருமைப்பொருள்களையும் நாம் எளிதில் அடைவதற்குச் சாதகமாயிருப்பது செல்வமேயாம். பெறுதற்கரிய மானிடப்பிறவியை எய்தப்பெற்ற ஒவ்வொருவரும் அடையற்பாலதாகிய தருமார்த்தகாமமோக்ஷமென்னும் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களுள் முன்னைய மூன்றாகிய தருமம் (அறம்), அர்த்தம் (பொருள்), காமம் (இன்பம்), என்பவற்றுள், நடுவணதாகிய பொருளொன்றைமாத்திரம் ஒருவன் அடையப்பெறுவானேயாயின், அவனை ஏனைய அறமும், இன்பமும் தாமேவந்தெய்தும். இக்கருத்தை யறிந்தே.

"வடுவிலா வையத்து மன்னியமூன்றி
னடுவணதெய்த விருதலையுமெய்தும்."

என்று அறிஞர் கூறியுளார். உலகத்தில் எவ்வகைப்பட்ட அறத்தைப் புரிவதற்கும் எத்தகுதிய இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கும் இன்றியமையாததாகிய கருவியாயுள்ளது செல்வமென்பதை ஒருவருமறுக்கார். அறம் புரியாவிடத்து வீடு அடைதல் துர்லபமாதலின் அவ்வறத்துக்குச் சாதகமாய் நிற்கும் பொருள் வீட்டுக்கும் சாதகமாயுள்ளதென்பது சொல்லாமே அமையும். ஜகதீசனது திருவடிச் செல்வமொன்று நீங்கலாக, உலகத்திலுள்ள அரும்பொருள்கள் யாவும் இமைப்பொழுதில் மாய்ந்துவிடத்தக்கனவென்று மேலோர் கூறிய சித்தாந்தத்துக்கு இலக்கியமாய் நிற்பவை யாக்கை, இளமை, செல்வம் என்னும் இம்மூன்றும் சிறந்தன. அவற்றுள் நிலையாமையில் மிகச் சிறந்தது செல்வமேயாம். புருட ஆயுள் நூறுவயதென்றும் இளமைப்பருவம் முப்பது வயதென்றும் அறிஞர் யாக்கைக்கும் இளமைக்கும் ஓர் காலவரையறை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அங்ஙனம் செல்வத்துக்கு ஒரு காலவரையறை எவரேனும் ஏற்படுத்தியிருப்பதை நாம் யெங்கும் கண்டதில்லை. ஏனைய எல்லாப் பதார்த்தங்களைவிட, செல்வத்தினிடத்து நமக்கு அதிக அவா இருப்பதற்கு இரண்டு காரணங்களுள. முதலாவது,

மேலே எடுத்துக்காட்டியபடி ஏனைய எவ்வகைப்பட்ட பதார்த்தங்களையும் எய்துவதற்குச் செல்வம் பெருங்கருவியா யிருக்கிறபடியினால் அ[illegible] ஆன்மாக்களுக்கு அதிக விருப்பமுண்டாகின்றது. இரண்டாவது, கிடைத்த செல்வம் நீடித்து நம்மிடத்து நிற்குமாயின் அதனிடத்து வாஞ்சை குறையும். அது வெகு சீக்கிரத்தில் உடையானைவிட்டகலு மியல்பினை யுடையதாதலின் அதனிடத்துண்டாகும் அவா பெரிதாயிருக்கின்றது. எந்தப்பொருளானது அதிசீக்கிரத்தில் அகலும் தன்மையதோ அது மிக்க அவாவை நமக்கு விளைவிக்கின்றதென்பது [illegible]சித்தம். மனோதத்துவசாஸ்திரமும் இதுவிஷயத்தைப்பற்றி சாட்சிபகரத்தக்கது. மாதர் இன்பத்தை மகமேருவைப்போல் நம்மை நினைக்கச்செய்வதும் அதை அடிக்கடி அவாவும்படி நம்மைத் தூண்டுவதும் எது? அவ்வின்பத்தின் நிலையாமையேயாம். அது க்ஷணநேரத்தில் லயப்படுகின்றபடியினாற்றான் அதை மீண்டும் அடையவேண்டுமென்னும் பேரவா ஆன்மாக்களிடத்தில் உண்டாகின்றது. இதுபோலவே செல்வத்தின் அநித்தியமே அதனை நாம் அவாவுதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றது. செல்வம் தரித்திரம் என்னும் பதங்கள் வடமொழிகளேயாயினும் சில தமிழ்ப்புலவர்கள் அவற்றைத் தமிழ்ப்பதங்களைப்போல் பிரயோகித்து அவற்றிற்கு வேடிக்கையார்த்தமாய் ஒரு வியப்பான உரை கூறுகின்றனர். செல்வம் தன்னை உடையானைக்கண்டு எப்போதும் செல் (வோம்) வம் (யாம் உன்னைவிட்டுப் போவோம்) என்றும், தரித்திரம் தன்னை உடையானைநோக்கி எப்போதும் தரித்தி (ரோம்) ரம் (யாம் உன்னிடத்தில் எப்போதும் தரித்து இருக்கமாட்டோம்) என்றும் கூறுவதாக அப்புலவர்கள் உரைப்பார். இந்த உரை மஹாவேடிக்கையார்த்தமாகக் கூறப்பட்டதேனும் அதில் யதார்த்தம் மாத்திரம் இனிது விளங்குகின்றது.

இறுதியில் காரியமாயுள்ள இன்பத்தினிடத்து நாம் கொள்ளற்பாலதாகிய ஆசையானது-அவ்வின்பத்தை அடைவதற்குக் கேவலம் கருவியாகமாத்திரம் இருக்கும் செல்வத்தினிடத்தில் பொருந்தியிருப்பது மனிதனுடைய மனோதத்துவ லட்சணமாயிருக்கிறது. காரியத்தைமறந்து கருவியினிடத்தே பேராசைகொண்டிருப்பது மனதுக்கு அடுத்த ஒருவித இயற்கை என்பது மனோதத்துவசாஸ்திரிகளின் கருத்து. ஆகையினாற்றான் அநேகர் அறத்தை நடப்புரிந்து இன்பத்தை நுகர்ந்து கடைசியில் வீட்டை அடைவதற்கு வேண்டியகாரியங்களைச்செய்யாமல் அவற்றிற்குக் கருவியாயுள்ள பொருளினிடத்தே லயப்பட்டு

வாணுளை வீணுளாக்கி மரிக்கின்றனர். செல்வம்வந்தகாலத்துக் காலதாமதமின்றி, நமக்கும் பிறர்க்கும் பெரும்பயனைத் தரத்தக்க கருமங்களை வெகுசீக்கிரத்தில் நாம் செய்து முடிக்கவேண்டியதென்கிற எண்ணத்தைக்கொண்டே ஜகதீசன் அதற்கு அவ்வளவு நிலையாமையைத் தந்திருக்கின்ருர். இதனை உணர மதியிலாச்சிலர்,

"உடாஅது முண்ணுதுந் தம்முடம்பு செற்றுங்
கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார் கொடாஅது
வைத்தீட்டி ஞரிழப்பர் வான்ருேய் மலைநாட
உய்த்தீட்டுந் தேனீக்கரி."

என்னும் அமுதவாக்குக்கு உதாரணமாகின்ருர்கள். செல்வத்தினிடத்து மனிதர்களுக்குண்டாயிருக்கும் பேரவாலைக்குறித்து ஒரு சிறு கதை சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது:—

ஒரு ஊரில் தனபாலகனென்ருெரு வணிகன் இருந்தான். அவன் மேலும் மேலும் பொருளைஈட்டுதலிலேயே அவாக்கொண்டிருந்தானேயன்றி அதில் எள்ளளவும் பிறர்க்கு வழங்குவதுமில்லை, தானும் அனுபவிப்பதுமில்லை. நன்றியில் செல்வமென்று மூதறிஞரால் இகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட தன்மையை நச்சுமரம் பழுத்ததுபோன்ற அவனுடைய செல்வம் பெற்றிருந்தது. அறிவில்லாதவன் தன்பொருளை ஏனது எனதுஎன்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கின்ருன். அவனுடைய பொருளை யானும் என்னது என்னது என்று சொல்லிக்கொண்டு இருப்பேன், அப்பொருள் என்னதன்று, தன்னதுதானென்று அவன்கூறுவதற்கு நியாயமில்லை; ஏனெனில் அப்பொருள் அவனதா யிருக்குமாயின் அவன் அதனைப் பிறருக்கெடுத்துக்கொடுப்பான், தான் அனுபவிப்பான், அங்ஙனம் அவன் செய்வதில்லை, யானும் அவனிடத்துள்ள அப்பொருளைப் பிறருக்கு வழங்குவதுமில்லை, அனுபவிப்பதுமில்லை, ஆதலின் அப்பொருளை என்னதென்று யானும் சொல்லிக்கொண்டு திரியலாமே என்னும் அருமைக்கருத்தமைந்த,

"எனதென தென்றிருக்கு மேழைப் பொருளை
எனதென தென்றிருப்பன் யானுந்-தனதாயிற்
ருனு மதனைவழங்கான் பயன் துவ்வான்
யானுமதனையது."

என்னும் அற்புதகவி அவ்வணிகன் பொருட்டுத்தானே செய்யப்பட்டது? மேலும்மேலும் செல்வம் தனக்குச் சேரவேண்டுமென்று ஏக்க

ங்கொண்டு அவன் செல்வநாயகியாகிய இலட்சுமியை அல்லும் பகலும் பிரார்த்தித்துவந்தான். அப்பெருமாட்டி அவனுடைய நல்வினைக்கிடைக அவனுக்குச்செல்வத்தை விருத்திசெய்துகொண்டேவந்தனள். இப்படியிருக்கையில் தனபாலகன் தன்னுடைய செல்வத்தையெல்லாம் ஒருநாள் பார்த்து ஐயோ! ஒருகாலத்து என்னை விட்டகலுமோ? என்று துக்கித்து, அன்று இலட்சுமிப் பிராட்டியை நோக்கிஅதிவினயத்துடன் பிரார்த்திக்கவே அவள் பிரசன்னமாகி உனக்கென்ன வரம்வேண்டுமென்று வணிகனை வினவினள். அம்மே ஒன்று வேண்டும், இந்தசெல்வம் என்னிடத்திருப்பதற்கு நீ என்னிடத்துத் தங்கியிருப்பதே காரணமாகும், நீ என்னை விட்டகலுங்காலத்து இச்செல்வமும் என்னைவிட்டகலும், நீ என்னைவிட்டு வேறொருவனிடத்தில் போவதாயிருந்தால் இன்னதினத்தில் என்னைவிட்டகலுவேனென்று என்னிடத்து முன்பாகச் சொல்லவேண்டியதோடுங்கூட, போகும் தருணத்திலும் அப்பா! போகின்றேன் என்று என்னைநேரிற்கண்டுசொல்லிவிட்டுச் செலவுபெற்றுக் கொண்டும் போகவேண்டியதென்று அதிவினயத்துடன் கேட்டுக்கொண்டான். அவன்நெடுங்காலமாய்த்தன்னிடத்தில் அதிகபக்திபாராட்டி வந்தானாதலின் அம்மையாரும் அவ்வேண்டுகோளின்படி அப்படியே ஆகட்டுமென்று உறுதிமொழிகூறி மறைந்தனள். சிலகாலஞ்சென்றபின்பு வணிகன் அடியில்வருமாறு தனக்குள்யோசிக்கலாயினன். "திருமகள் என்னைவிட்டகலும்போது என்னை நேரிற்கண்டு, போகின்றேன், என்றுசொல்லி என்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஏகுவதாய் உறுதிமொழி கூறினள், அத்தேவியார் சொற்றவறாள், நான் உயிரோடிருந்தாலல்லவா என்னை நேரிற்காண்பாள், நான் இறந்துபோவேனேயாகில் தன் வாக்குதத்தப்படி என்னைப்பார்க்க அவளுக்கு இசையாது, என்னிடத்தில் சொல்லாமலே அவள் என் வீட்டை விட்டகலக்கூடாதல்லவா? ஆகவே இச்செல்வம் என் இல்லத்தை விட்டகலுவதற்கிடமிராது" என்றுயுக்திபண்ணிக்கொண்டு ஒருபாழுங்கிணற்றில் வீழ்ந்திறந்தான்.

நிலையிலாச் செல்வத்தினிடத்து அப்புல்லறிவாளனுக் கிருந்தபேராசை அவனுடைய அகாலமரணத்துக்கேதுவாயிருந்தது. "செல்வமொன்றுண்டாக வைக்கப்பாற்றன்று." என்று பெரியோர் கூறியபொய்யாமொழியை உணராது அவன் வீணே மரித்தனனே. பரிதாபம்! பரிதாபம்!

ஸோலனும், கிரீஸஸனும்.

செல்வநிலையாமையைக்குறித்து கிரீஸ்தேச சரித்திரத்தி லிருந்து அடியிற்கண்ட விஷயம் எழுதப்படுகின்றது:—

கிறிஸ்து பிறக்க சுமார் 550 ஆண்டுகளுக்குமுன்னர் கிரீஸ் தேசத்தைச்சேர்ந்த லிடியாஎன்னும்பிரதேசத்தை அரசாண்டுவந்த கிரீஸஸ் என்னும் மன்னன் பெருத்த சம்பத்துடையவனாயிருந்தான். திரண்ட செல்வ முடையவனை இந்துக்கள் குபேர னென்று வழங்கி வருவதுபோல் ஐரோப்பியர்கள் நாளைக்கும் கிரீஸஸ் என்று வழங்கி வருகிறார்கள். புராதன கிரீஸ் தேசத்திய மஹான்களில் ஒருவராகியும் சட்டநிருபணகர்த்தராயுமிருந்த ஸோலன் என்பவர் கிரீஸஸ் கொலுவீற்றிருந்த ஸார்டியா என்னும்பட்டணத்துக்கு அம்மன்னனைக் காணப்போயிருந்தார். அந்தமஹானுடைய சுகுணாதிசயங்களுக்கும் பாண்டித்தியத்துக்கும் ஏற்றபடி அரசன் அவரை நன்குமதித்து முகமன் கூறி அவருக்குத்தகுந்த உபசாரங்களைச் செய்தான். அரசனுடைய செல்வப்பெருக்கத்தையும், மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களின் எழில் நலத்தையும், நவரத்தனங்கள் இழைத்த சிங்காசனத்தையும், மேனகை திலோர்த்தமை - ஊர்வசிமுதலிய அரம்பையர்களையொத்த ரூபலாவண்ணியம்பெற்ற வனிதையர்களின் பரதநாட்டியத்தையும் ஸோலன் பொருளென மதியாமலும் வியக்காமலும் மேல்நோக்கமா யிருந்தார். இதைக்கண்ட அரசன் அதிசயித்துத் தன்னுடையமாளிகையிலிருந்த அளவிறந்த நவரத்னத்திரள்களையும், ஆதவனொளியை மழுங்கச்செய்யும் அருமையான பீதாம்பர உடைகள் முதலிய வற்றையும், ரத்னங்களிழைத்த ஆபரணாதிகளையும், வாகனாதிகளையும், சிற்பவேலைத் திறங்களையும் மற்றுமுள்ள விசித்திரங்களையும் அந்த மஹானுக்கு ஒவ்வொன்றாகக் காட்டுவித்தான். பிறகு அரசன் ஸோலனைப்பார்த்து, ஐயா! என்னிலும் அதிக சவுக்கியவான் எவனாவது உலகத்திலுண்டா? என்று வினவ, அதற்கு அவர்-ஆதென்ஸ் என்னும் நகரத்தில் டெல்லஸ் என்னும் ஒரு சத்புருஷனுண்டு, அவன் மஹா தரித்திரனாயிருக்கினும் தேசாபிமானம் பூரணமாகப் பெற்றுத் தன்னாலியன்றவரையில் மனமொழி மெய்களினால் தன் தேசத்தவர்களின் க்ஷேமத்துக்கான பற்பல அருமையானகருமங்களைப்புரிந்து, உலகினர் "இவன்தந்தை என்னோற்றான் கொல்?" என்றுகூறி வியக்கத்தக்க சற்குணங்கள் வாய்ந்த புத்திரர்களையும் பவுத்திரர்களையுங் கண்ணாரக்கண்டு, இறுதியில் தன்னுடைய தேசத்தின் பாதுகாப்பின் காரணமாக அமர்க்களத்தில் வலதை

வாங்காமலிறந்தான். அவனைவிட மனச்சந்துஷ்டியையும் புகழுடம்பை யும்இன்பநுகர்ச்சியையும் அடைந்தவர்யாவர்? என்று ஸோலன் விடை பகர்ந்தார். இதைக்கேட்ட அரசன் தன்னை அந்த மஹான் சவுக்கிய வான்களில் டெல்லஸ் என்பவனுக்குப் பின் இரண்டாவதாகவேனும் மதிப்பாராக்குமென்று நினைத்து ஐயா! என்னிலும் அதிகசவுக்கிய முடையான் இன்னும் எவனுவது உலகத்திலுண்டா? என்றுவினவ, அதற்கு அவர் ஆர்கஸ் என்னும் பிரதேசத்தில் இரண்டு உத்தமச்சிறு வர்களுளர், அவர்கள் ஒரு தாய்வயிற்றுப் புத்திரர்களாயிருந்து ஒரு வரை ஒருவர் சகோதரவாஞ்சையோடு நேசித்து, "உடன்பிறந்தார் சுற் றத்தாரென்றிருக்கவேண்டாம்." என்னும் மூதுரையின்கருத்தைப்பொ ய்யாக்கினவர்கள், தங்களுடைய தாயினிடத்து அதிகபரிவு பாராட்டின வர்கள், அவர்களுடையதாயார் ஜூனோ என்னும் தேவதேவி வீற்றிரு க்கும் ஆலயத்தில் அர்ச்சகத்தொழில் பூண்டவளானபடியால் ஒருநாள் ஆலயத்துக்கு அவள் அதிவிரைவாய்ப் போகவேண்டியதா யிருந்த போது அவள் வழக்கமாய் ஏறிச் செல்லுவதற்குரிய வண்டிக்குப் பூட் டப்படும் எருதுகள் சித்தமாயிராதபடியினால் அச்சகடத்தை அச்சிறு வர்கள் இழுத்துக்கொண்டுபோய்த் தாயாரை ஆலயத்தில்விட்டார்கள். இவ்வற்புதமான செய்கையைக்கண்டு மனமகிழ்ந்ததாயார் அம்மையா ரைநோக்கி, என் அருமைப்புதல்வர்களுக்கு உயர்ந்த பதவிதந்து அவர் களை ஆட்கொள்ளவேண்டுமென்று குறையிரக்க, அம்மையார்கருணை கூர்ந்து அவ்விருவரையும் மரணவேதனையி லிருந்தும் தப்புவித்துத் தம்அடிச் செல்வத்தைத் தந்தனள், ஆகையால் அச்சிறுவர்கள் மிக்க சவுக்கியவான்களென்பதற்கு ஐயம் யாது? என்றுவிடைபகர்ந்தார். அத ற்கு அரசன் மனவருத்தத்துடன் ஐயா! யான் சவுக்கியவானல்லனே? என்று கேட்டான். என்னுடைய அளவிறந்த சம்பத்தையெல்லாங் கண்ணாரக்கண்டதேவரீர் என்னை ஏன்சவுக்கியவானென்று சொல்ல வில்லை? என்று வினவினன். அதற்கு அந்த மஹானுபாவர் அடியில் வருங்கருத்தமைய உபந்நியாசித்தனர்.

"இவ்வுலக இன்பமும் ஒரு இன்பமாகுமா? நமது தேகமே அநித் தியமானல் அதைக்கொண்டு நாம் இவ்வுலகத்தி லடையத்தக்க இன்ப ங்களை நித்தியமாகச் சொல்வது சரியா?

மணமகனே பிணமகனும் மணப்பறையே பிணப்பறையா
யணியிழையார் வாழ்த்தொலிபோ யழுகை யொலியாய்க்கழியக்
கணமதனிற் பிறந்திறு மிக்காயத்தின் வெறும்பயனை
யுணர்வுடையார் பெறுவருணர் வொன்றுமிலார்க்கொன்றுமிலை.

மணமகனா யிருந்தவன் மணச்சடங்கு முடிவதற்கு முன்னரே உயிர்நீங்கிய பிணமகனாகவே, மணத்துக்காகவந்த வாத்தியங்கள் பிணத்துக்காக ஒலிக்கப்படும் வாத்தியங்களானதையும், மங்கலவாழ்த்துசெய்துகொண்டிருந்த ஸ்திரீகள் முறையோமுறையோ என்றலறியழுததையும் யாம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டிருக்கிறோம். ஒரு நொடியில் தோன்றியழியும் இந்தத் தேகத்தினால் அடையத்தக்க பிரயோஜனத்தை அறிஞர் அடைவார்கள். உலோபிகள் அதனைச் சதமென்றெண்ணி, நமனார் வரும்போது மதிமோசம் போவார்கள் என்று மேலோர்கூறியதை நீ ஞாபகத்தில் வைப்பாயாக. இப்போதிருக்கும் வாழ்வும் செல்வமும் அரைநொடியில் என்னமோ? ஆதலின், எவனொருவன் மரணமடைகிறவரையில் ஒரு படித்தாய்ச்செல்வம்பெற்று மனச்சந்துஷ்டியடைகிறானோ அவனைத்தான் சவுக்கியவானென்று கூறுவது சரி; அன்றியும் ஒருவனுடைய இன்பத்துக்குச் செல்வமொன்றே காரணமாகாது. அது அவனுடைய மன அமைதிமுதலிய இன்பத்துக்குச் சில விஷயங்களில் பெருத்த இடையூறாயிருப்பதைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம்; கிடைத்தமட்டில் திருப்தியடைந்து மேலான கருமங்களைப் புரிந்துவந்து கடைசிமட்டும் மனக்கவலையற்றிருப்பவனைத்தான் சவுக்கியவானென்று கூறவேண்டும். ஆதலால், உன்னைச் சவுக்கியவானென்று வீணாய மதித்துக்கொள்ளாதிருப்பாயாக.

இந்த உபந்நியாசத்தைக் கேட்டபோது அரசன் ஒருவாறு அருவருப்பெய்தி ஸோலனுக்கு விடைதந்து அனுப்பிவிட்டான்.

ஸோலன் இவ்வண்ணமாகச் செய்த அற்புதவசனங்களின் உண்மையினைச் சிலநாளையில் கிரீஸஸ் அநுபவப்பிரசித்தமாகக் கண்டறிந்தான். பெர்ஷியாதேசத்து இராஜாதிபதியாகிய ஸைரஸ் என்பவன் படையெடுத்துவந்து கிரிஸஸ் என்பவனைவென்று அவனுடைய இராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டதுமன்றி அவனையுங்கொல்லத் துணிந்தான். அபஜெயமடைந்தமன்னனைப் பெருந்தீமூட்டி உயிரோடு அதில் வீழ்த்த எண்ணி ஸைரஸ்என்னும் ஜயவீரன் அவனைக்கொண்டுவந்து நிறுத்துகையில், அத்தௌர்ப்பாக்கியனான மன்னன் ஸோலன் என்னும் மஹான் தனக்குச் செல்வநிலையாமையைப்பற்றிச் செய்த உபந்நியாசம் ஞாபகத்துக்குவர, “ஓ ஸோலனே! ஸோலனே! ஸோலனே!” என்று கண்ணீருங்கம்பலையுமாய்க் கதறியழுதான். இதைக்கேட்டமாத்திரத்தில் அவன் அவ்வண்ணம் ஸோலனுடைய பெயரை நினைத்துக் கூவியதற்குக்காரணம் யாதென்று ஸைரஸ் வினவ, ஆதியோடந்தமாக நிகழ்ந்த விருத்தாந்தங்களைத் தீயில்வீழ்ந்திறக்கநின்ற கிரீஸஸ் மனமுருகுமாறு சொல்லி முடித்தவுடனே, ஸைரஸ் என்பவனுக்கு ஞானோதயமாகி, நிலையில்லாத இவ்வுலகியல்பை உணர்ந்து, கிரீஸஸ் என்பவனுக்கு யாதொருதீங்கும்புரியாது அவனை உபசரித்து ஒழுகிவந்தான்.

பெறுதற்கரியதாய், யாவற்றிற்குங் கருவியதாயுள்ள செல்வத்துக்கு நிலையாமையை ஜகதீசன் தந்ததையோசிக்கையில் செல்வம்பெற்றக்

கால் பின்னவமென்று பிடித்திராமல் அதனலாய பரோபகாரமுதலிய புருஷார்த்தங்களை அதிவிரைவில் ஆன்மாக்கள் செய்து ஈடேற வேண்டியமென்பதே இனையில் ஞானபூரணனது கருத்தென்பது தெள்ளிதிற்புலப்படுகின்றது. ஆகையால்,

"அகடுற யார்மாட்டும் நில்லாது செல்வம்
சகடக்கால் போல வரும்"

என்னும் அற்புதவசனத்தைச் செல்வர்கள் ஞாபகத்தில் வைப்பார்களாக.

கதாவாசகர்களே!

இதுவரையிற்சொல்லிவந்த கதைகள் புஷ்பவேணி என்பவள் தன்கொழுநனுகிய வல்லாளனுக்குச் சொல்லியதென்று நீங்கள் மறவாதிருந்தால் உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம்.

புஷ்பவேணி கதைசொல்ல ஆரம்பித்த மறுநாள் தொடங்கி தன் கணவனுக்குக் கல்விகற்பிக்க ஆரம்பித்து அவனை வாசகநடை படிக்கும்படிச்செய்தாள். பின்னர்ப் பல நீதிநூல்களை நாளொன்றுக்கு ஐந்து பாடல்கள்விகிதம் மனனம்செய்து தன்னிடத்தே ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்று திட்டம்செய்தாள். அவ்வாறே அவனும் பாடம்செய்து ஒப்பிக்கலானன். அவன் அவ்வாறு கஷ்டப்பட்டு மனனம்செய்வதற்கு ஒருகாரணமிருந்தது. பாடல்களை வரப்படுத்தித் தன்னிடத்தில் ஒப்புவித்தால்தான் கதைசொல்வதாக நமது புஷ்பவேணி கூறினளாதலால், கதைகேட்பதில் மிக்க அவாவுடைய வல்லாளன் அவள் சம்மதத்திற்கிணங்கி நடக்கலானன். பொருள்தேட்டத்திற் பிரியமுடைய ஒருவன் இரவுபகலென்பதின்றிக் கஷ்டப்பட்டுப் பொருள்சம்பாதிப்பதுபோல், வல்லாளனுக்குக் கல்வி ஏறஏற அதில் ஒருவித இனிமையும், பிரியமும் அதிகரித்து மனைவியின் தொந்தரவில்லாமலே தானே வாசிக்க முயன்றான். இரவும்பகலும் கஷ்டப்பட்டான். வெகுசீக்கிரத்தில் குறள் நாலடியார் முதலிய நூல்கள் பசுமரத்தாணிபோல் அவன்மனத்தே பதிந்தது.

தமது புதல்வன் கல்வியில் மிக்கபற்றுடையவனுய், இடையிடையே தனக்குண்டாகும், தன்மனைவிக்குண்டாகும் சந்தேகங்களைக் கல்வியிற் கம்பனெனத்தகும் தன் தந்தையிடஞ்சென்று கேட்டுத்தெளிவான். இவன் செய்கையைக்கண்ட தந்தை பெருங்களிப்பெய்தினர். கற்றறிந்த பெண்ணைத் தன்மகனுக்கு மனைவியாக்கியதனு லுண்டான பிரயோஜனம் இனைத்தென வல்லாளன் தாய் நன்குணர்ந்தாள்.

வல்லாளன்தாய் சிறிதுநாட்கள்பொறுத்து சிவபதமடைந்தாள். தந்தைதனக்குள்ள ஆஸ்திகளையெல்லாம்வல்லாளனுக்கே உரித்தாக்கினன்.

வல்லாளனுக்குக் கல்வியதிகரித்தபின் அந்நாட்டிலுள்ள நாவலர் பாற்பயிலலானன். இரண்டுமூன்று வருடத்திற்கெல்லாம். அவன் எடுத்த நூல்களுக்கு உரைசொல்லவும், இனிய பாடல்களியற்றவும் வல்லவனானன். வல்லாளன் சொற்பநாட்களில் இவ்வளவு திறமைபெற்றதை

யும், இதற்குக்காரணம் அவள் மனைவியென்பதையும் தெரிந்த ஊரார் புஷ்பவேணியைக் கொண்டாடினர். தமதுபிள்ளைகளும் கல்வியுடைய பெண்களையே விவாகம் செய்விக்கவேண்டுமென்னு மெண்ணம் அந்நாட்டினர்க்குப் பெரிதுமுண்டாயிற்று.

சுந்தரம்பிள்ளை, தன்மகன் தன்னில் அரைத்தரம் கல்வியிற்றேர்ந்திருக்கின்றானென்னும் மகிழ்ச்சியிலிருக்கிறார். இவ்வளவுகல்வியும் தன் மகனுக்குத் தனது மருமகளாலல்லவா உண்டானது என்னும் நினைவு உண்டாகும்தோறும் தன் மருமகளிடம்சென்று அவளை ஆசீர்வதித்து மகிழ்வார். இஃதிப்படியிருக்க,

பின்னர்நடந்த ஒருவிஷயத்தைக்கூறி, இக்கதையை முடிப்போம்.

ஒருநாள் வல்லாளன் தனது கல்வித்திறத்தைப் பலரறியத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, "1901ளு ஜனவரிமீ 11உ சமரபுரி-சுந்தரேஸ்வரர் சந்நிதானத்தில் பகல் 3-மணிக்குப் பெண்கல்வி என்னும் விஷயத்தை வல்லாளப்பிள்ளையால் பிரசங்கிக்கப்படும்" என்று ஒருசிறு பத்திரிகை யொன்று அச்சிட்டு எங்கும் கொடுக்கப்பட்டது.

உண்மையறியாத சிலர் இதென்ன விந்தை! கல்வியானது லவலேசமுமின்றிக் கண்டவிடத்தில் மாடுமேய்த்துத்திரிந்த வல்லாளன் பெண்கல்வியைப்பற்றிப் பிரசங்கம் செய்யப்போகின்றானாமே! நாம் சென்று காண்போம் என்று தமக்கிருந்த அவசியமான அலுவல்களையெல்லாம் கட்டிவைத்துவிட்டு ஆலயத்தில் இரண்டு மணிக்கெல்லாம் எண்ணிறந்த ஜனங்கள் உட்காரவும் நிற்கவும் இடமின்றி நெருங்குண்டு கஷ்டத்தோடு நின்றிருந்தனர். அந்தச்சமயத்தில் எள்ளையெடுத்து அக்கூட்டத்தில் இறைத்திருந்தால் ஒன்றுகூடக்கீழே சிந்தியிராது. ஜனக்கூட்டம் அவ்வளவுநெருக்கமாகவிருந்தன. இன்னும்வல்லாளன்வரவில்லையே வரவில்லையே யென்று ஒருநிமிஷத்தை ஒருயுகமாகக்கழித்தனர். அநேகர் சிறிது முன்னுகச் சென்றால் வல்லாளன் முகத்தைப் பார்க்கலாமென்று பாம்புபோல் தங்கள் தேகத்தை வளைத்துச் சிறிதும் சிரமம் பாராமல் மெல்ல மெல்ல உள்நுழைந்துகொண்டிருந்தனர். ஒருபுறம் கல்விப்பழக்கமும், அதிற் பிரியமுமுடைய சிலபெண்கள் கூட்டமாகக் கூடியிருந்தனர்.

சுந்தரேஸ்வரர் சந்நிதானத்திலுள்ள பதினாறுகால் மண்டபத்தில் இரத்தின கம்பளம்விரித்து. ஒருசிறிய மேஜையும் அதன்மேல் மெழுக்குவர்த்திவிளக்கும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே சிலபெரிய மனிதர்கள் விபூதி தாரணம் விளங்க கழுத்தில் உருத்திராக்ஷமும் பெரிய வைதிக கோலத்தோடு உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்கள் இடையிடையே வார்த்தையாடுவதும், கைக்கடிகாரத்தை எடுத்துப்பார்ப்பதுவுமாகவிருந்தனர். அதிலிருந்த ஒருவர் "சிவசோமசுந்தரமுதலியாரே! என்ன மணி ஆயிற்று?" என, அவர் "மூன்றடிக்க ஐந்துநிமிஷமிருக்கின்றது" என்றார்.

அப்போது கோச்சுவண்டியொன்று வந்து கோயிலுக்கெதிரே நின்றது. ஜனங்களெல்லாம் தங்கள் தங்கள் இடம் விட்டுப்பெயர்ந்து வல்லாளன் வல்லாளன் என்றார்கள். அதிற்சிலர் பிரசங்கியார் வந்து விட்டாரென்றனர். இவ்வாறு இரண்டு நிமிஷம் ஜனங்கள் கடவெளி செய்து அடங்கினர்.

வல்லாளன், அவர் தந்தை, புஷ்பவேணி, வல்லாளன் மாமனாராகிய சௌந்தரம பிள்ளை ஆகிய நால்வரும் வண்டியை விட்டிறங்கி கோயிலுக்குட்சென்று கடவுளை வணங்கி, ஆடவர் மூவரும் சரியாய் மூன்று மணிக்கு மண்டபத்தில் வந்து உட்கார்ந்தனர். புஷ்பவேணி மட்டும் பெண்கள் கூட்டத்திற் போய்ச்சேர்ந்தாள். அவளை அங்குள்ள ஸ்திரீகள் யாவரும விஸ்வாஸத்தோடு மரியாதை செய்து தங்களோடு இருக்கப்பிரார்த்தித்தனர்.

உடனே வல்லாளன் அடியில் வருமாறு பிரசங்கிக்கலானான்.

புல்லறிவாளனாகிய எனது பிரசங்கத்தைக் கேட்குமாறு தங்களை வரக்கோரியவனது ஆலோசனையைப் பூர்த்திசெய்வான்மிகப்பிரயாசையோடு வந்த எனது தந்தைமார்களே! சகோதரர்களே! சகோதரிகளே! தாய்மார்களே! உங்களுக்கு என்வணப்பூர்வமானவந்தனஞ்செய்கின்றேன்.

"நீட்டோலை வாசியான் நின்றான் குறிப்பறிய மாட்டாதவனே மரம்" என்றபடி நான்கு வருடங்களுக்கு முன் நாயேன் கல்வியே யில்லாததோர் தேசத்திற் பிறந்த கசடன்போல, அகரம் இந்த ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்பதேயுணராமல் எங்கும் திரிந்தலைந்திருந்தேனென்பதை நான்சொல்லாமலே இச்சபையின்கணுள்ள அறிஞரிற்பெரும்பாலார் அறியா நிற்பர். இதோ இங்குவீற்றிருக்கும் என்னையீன்றதந்தையோ கல்வியிற் கம்பனையொத்தவர் என்பதையும இங்குள்ளோர் யாவரும் அறிந்ததே. அங்ஙனமிருந்தும என்னுடைய ஊழ்வினையானது எனக்குக்கல்வி கற்பியாதபடி அவரைத்தடுத்தது. யானும எனது தாயின் தனப்பாலுண்டு நாத்தடித்து மந்தசிகாமணியாயினேன். சில நாட்களில் என் தீவினை ஒழிந்து நல்வினையானது தலைநீட்டிப்பார்த்தது. என்னை உய்விக்கவேண்டுமென்றே இதோ இங்குவீற்றிருக்கும கனம்பொருந்திய என்தந்தையன்ன சௌந்தரம் பிள்ளையென்னும் திருப்பெயருடையார் வயிற்றில் உதித்த புஷ்பவேணி எனக்கு மனைவியாகவந்தாள். நான் கல்வியாசையில்லாக் கசடனாயிருந்ததைக் கண்டு எனக்காக அவள் துக்கித்து இனிய பல கதைகளை எடுத்தோதி அமயோசிதக் கல்வியிற் பிரியமுடையனாகச் செய்து மெல்ல மெல்லத் தனக்குத் தெரிந்த கல்வியையும் போதித்து, இருள் குடிகொண்டிருந்த என் உள்ளத்தே ஞானச்சுடர்கொளுத்தி இப் பெருங்கூட்டத்தினிடையே நின்று பிரசங்கிக்கச்செய்த [illegible] சற்குணவதிக்கு நான் எனது [illegible] ஆயுள்நாளில் எத்தனைகைம்மாறு செய்வேனென்று துணிந்து கூறமாட்டேன். எனக்கு என்மனைவி செய்த உபகாரத்தில் ஆயிரத்திலொருகூறுகூட என் தாய்தந்தையர் எனக்குச்செய்திரார். ஆகவே

எனதுஞா என்னுடைய சிறந்த நாயகியைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கூறற்குக் கொஞ்சமும்கூசாது. என் ஆயுளுள்ளளவும் அவளுடையநல்லுபதேசத்தை ஏற்று அவளுடைய நேத்திரங்கள்போலப் பிரகாசிப்பேன். அவள் மிகக்கருணையும், சாந்தமும், உயர் நடையுமுள்ளவள். எழுத்தறப்படிக்கத்தெரியாத சிலபெண்களை தங்களைத் தாங்களே மதித்துக் கர்விப்பது போல்பவளல்ல. இப்போது அவளுடைய கல்விதாழ்ந்தும் என்னுடைய கல்வி உயர்ந்துமிருக்கினும் அவளே எனக்கு முதலாசிரியள். நல்லறிவைத்தரகல்லகறபனுகதைகள் சொல்வதில நான் அவளுக்கு முற்றும் தாழ்ந்தவனேயாவன்.

என்று பிரசங்கித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு சிறுவன் அக்கூட்டத்தை நீக்கிக்கொண்டுவந்து வல்லாளனிடம ஒருகடிதத்தைக்கொடுத்தான். அதில் அடியில்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

தங்கள் பிரியை புஷ்பவேணி தேவரீருடைய பாதாரவிந்தத்திற்கு நமஸ்கரித்துத் தெரிவிக்கின்றேன். தாங்கள் ஏதோ பிரசங்கம்செய்வதாகச் சொன்னீர்கள். அதைக்கேட்க அவாவுற்று வந்தேன். அதைவிடுத்து நாயினும் கடையேன், பேயினுமிழிந்தேனுகிய என்னைத் தாங்கள் அளவுகடந்து புகழ்வதைக்கேட்க என்மனம் நடுங்குகிறது. அடியாள்மேல் கிருபைசெய்து இனி புகழாதிருக்கக் கோருகிறேன்.

தங்களடியாள்

புஷ்பபம்.

என்றிவ்வாறெழுதி புஷ்பவேணி கொடுத்தனுப்பிய கடிதத்தைப்பார்த்துப் புன்னகைசெய்து பின்னர் அடியில்வரும் விஷயத்தைப் பிரசங்கிக்கலானர்.

சபையோர்களே !

"கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர்; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்."

என்ற குறளில் கற்றவர்களே கண்ணுடையவர்கள். கல்லாதவர்கள் முகத்திலிரண்டு புண்ணுடையவர்களென்று திருவள்ளுவ நாயனர் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குப் பொதுவாகச் சொல்லுகிறரேயல்லாமல், புருஷர்களுக்குமட்டும் சொல்லவில்லையே! குருடனைச் செந்தாமரைக்கண்ணன் என்பதுபோலும், அஷ்ட தரித்திரம்பிடித்தவளை அன்னபூரணி என்பதுபோலும், படியாத பெண்களுடைய கண்களை நீலோற்பலமென்றும், வண்டென்றும், மானென்றும், மீனென்றும் மற்ற வித்வான்கள் எவ்வளவுதான் வர்ணித்தாலும், நாமொருநாளுமொப்பமாட்டோம். புண்ணென்றே சாதிப்போம். ஏனென்றல், திருவள்ளுவருக்கு மற்றப் புலவர்கள் அஜகஜாந்திரமல்லவா? கல்வி யென்னும் ஔஷதப் பிரயோகஞ்செய்து மேலே சொல்லப்பட்ட புண்களைக் கண்களாக்காதவரையில் நாம் நம்முடைய கக்ஷியைவிடோம். கல் | என்கிற பதத்துக்குக் கல்வி

யென்று அர்த்தமாகிறபடியால், பெண்களுக்குக் கற்பு வேண்டுமானால் கல்வியும் வேண்டுமென்பது அந்தப் பதத்தினாலேயே விளங்குகிறது.

ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒருதேகமென்பது சர்வமத சம்மதமான தால், புருஷன்மட்டும் படித்துப் பெண்சாதி படிக்காம லிருப்பது, பாதி யுடலிற் பிராணனும் பாதியுடலிற் பிராணனில்லாமலும் செய்கிற பாரி சவாயுபோலும், பாதி உடலை அலங்கரித்துப் பாதியுடலை அலங்கரியா மல் விடுவதுபோலு மிருக்கிறது. இது எவ்வளவு வெட்கக்கேடும சக்கி லியக்கூத்துமா யிருக்கிறதென்பதை யோசியுங்கள்.

பெண்கள் படித்தால் அவர்களுக்குச் சகலவிவேகமு முண்டாகு மானதால், அவர்கள் புருஷர்களுக்கு மந்திரிகளைப் போலச் சமயத்தில் புத்தி சொல்வார்கள். காரியஸ்தர்களைப்போலக் கிரக கிருத்தியங்களை யெல்லாம் நடப்பித்துக்கொள்வார்கள். கணக்கர்களைப்போலவீட்டைச் சேர்ந்த கணக்குகளையெல்லாம் எழுதிக்கொள்வார்கள். தாய்போலப் புருஷர்களைச் சம்ரக்ஷிப்பார்கள். காவற்காரரைப்போல வீட்டுப்பண்ட ங்களை யெல்லாங் காத்துக்கொள்வார்கள். நல்லசுயம்பாகிகளைப்போலப் புருஷர்களுடைய நாவுக்கிதமான பக்ஷணங்களைச் செய்துகொடுத்து உபசரிப்பார்கள். வைத்தியர்களைப்போலப் புருஷர்களுடையதேகசௌ க்கியங்களுக்கடுத்த காரியங்களைத் தேடிச்செய்வார்கள். சங்கீதவித்வா ன்கள்போல இன்பமானபதங்களைப்பாடியும், இங்கிதமான வார்த்தை களைப்பேசியும் புருஷர்களுடைய வருத்தங்களைத்தீர்ப்பார்கள். உத்தம சிநேகிதர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய ஆபத்துக்கு உதவுவார்கள். புருஷர்கள் பிசகிநடந்தால் அவர்களுக்குக் குருவைப்போல உபதேசஞ் செய்வார்கள் பெண்களுக்குப் படிப்பியாமையினால் இவ்வளவு நன்மை களையும் புருஷர்க ளிழந்துபோவது எவ்வளவு மதியீனம்! இப்போது பெண்கள் படியாதவர்களாயிருப்பதனால் புருஷர்கள் தங்களுடையதொ ழிலைச்சேர்ந்த வெளிவேலைகளுடனேகூட வீட்டைச்சார்ந்த காரியங் களையும் வகித்துக்கொண்டு இரண்டு குதிரைகள்கட்டி யிழுக்கவேண் டிய பண்டியை ஒரு குதிரைமட்டு மிழுப்பதுபோலத் தாங்கள் சிரமப் படவேண்டியிருக்கிறது.

பெரிய குடும்பங்களில் அநேக பந்துக்களும் பிள்ளைகளும் வே லைக்காரர்களும் இருக்கிறபடியால், அடிக்கடி கலகங்களும் மனஸ்தாப ங்களும் உண்டாகுமே! குடும்பத்தலைவிபடியாத அவிவேக சிரோம ணியாயிருந்தால், அவள் அந்தக் கலக சண்டைகளை நிவர்த்திசெய்ய வும், மற்றவர்களுக்குப் புத்தி கற்பிக்கவும், எப்படிச் சாத்தியமாகும்? குருடனுக்குக் குருடன் வழி காட்டவும், மூடனுக்கு மூடன் சில ம்பங் கற்றுக்கொடுக்கவுங் கூடுமா? நிராக்ஷரகுக்ஷியாயிருக்கிற தலைவி யானவள் வேலைக்காரர்கள் செய்கிற திருட்டுகளையும் புரட்டுகளையும் மோசங்களையுங் கண்டுபிடித்துப் பொருட்சேத மில்லாமல் குடும்ப த்தை எப்படிப் பரிபாலிக்கக்கூடும்? மூடன் ஆஸ்தி - [illegible]

நாஸ்தி' என்பதுபோலப் பெண்களுக்குப் படிப்பில்லாமையினுல் திரவியநஷ்டம் சம்பவிக்கவும் இடமுண்டாகின்றது.

பெண்கள் படித்திருந்தால் அவர்கள் வீட்டு வேலைகள் செய்கிற நேரம்போக மற்ற நேரங்களில் நல்ல புஸ்தகங்களை வாசித்துத் தங்களுடைய புத்தியை அபிவிர்த்தி செய்யவுங் குழந்தைகளுக்குப் படிப்பிக்கவும் தக்கவர்களா யிருப்பார்கள். அப்படி யில்லாமையினுல் ஸ்திரீகள் வீண் பேச்சும், வம்பு வார்த்தைகளும், கோளும், புறணியும் பேசி, துன்மார்க்கங்களைக் கற்றுக்கொள்ள இடமுண்டாகிறது. சிறு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனைவிடத் தாய்மார்களிடத்தில் அதிக பழக்கமிருப்பதனுல், 'பிள்ளையாரைப் பிடித்த சனியன் அரசமரத்தையுங்கூடப் பிடித்தது' போலப் படிப்பில்லாத தாய்மார்களுடைய அறியாமையும் துர்க்குணமும் பிள்ளைகளையுஞ் சாரும்படியா யிருக்கிறது. புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களுக்கு அதிக அவகாசமான நேரமிருப்பதால் அவர்கள் படித்தவர்களா யிருந்தால் ஔவை முதலானவர்களைப்போல அநேக பிரபந்தங்களை யுண்டுபண்ணவும் நூதனமான காரியங்களைக் கண்டுபிடித்துச் செய்யவும் அதனுல் இந்தத் தேசம் ஐரோப் தேசத்தைப்போலச் சீக்கிரத்தில் நாகரீகம் அடையவும் இடமுண்டாகுமென்பது கரதலாமலகம்போல விளங்கவில்லையா ?

பிள்ளைபெற்றவளைப் பார்த்து மலடி பெருமூச்சு விட்டதுபோல, யூரோப்தேசத்து நாகரிகத்தைப்பார்த்து நாம் பெருமூச்சுவிட வேண்டியதே யல்லாமல் பெண்கள் கல்விகல்லாதவரையில் நம்முடைய தேசம் திருந்தவேமாட்டாது. பெண்களுடைய கல்வியினுல் புருஷர்களுடைய கல்வியும் அதிகரிக்குமென்பது பிரகாசமாயிருக்கிறது. எப்படியென்றுல், பெண்கள் தங்களைக் கல்வியில் வெல்லாமலிருக்கும் பொருட்டும், பரிகாசஞ்செய்யாமலிருக்கும்பொருட்டும் புருஷர்களுக்குக் கல்வியில் அதிககவனமும் முயற்சியும் உண்டாகுமென்பதற்கும் எவ்வளவும் ஐயமில்லை.

கல்வி கல்லாத பெண்கள் எவ்வளவோ அழகுள்ளவர்களாயிருந்தும் அவர்களுடைய அழகானது எட்டிமரம் பழுத்ததுபோலும், பிரேதத்தை அலங்கரித்ததுபோலும், சுத்த நிஷ்பிரயோசனமா யிருக்கிறது. உயிரில்லாத மண்பாவைக்கு நகைகள் பூட்டினுற்போல கல்லாத பெண்களுக் குண்டாகிய அழகினுல் பிரயோசனமென்ன ? அவர்களுடைய வாயைத்திறந்தால் அவர்களுடைய வார்த்தை புத்தி

மான்களுக்கு எவ்வளவும் கேட்கச் சகிக்காமல் கர்ணகடோரமா யிருக்கிறது.

அவர்களிடத்திற் பேசினால் நமக்கிருக்கிற புத்தியும் மழுங்கிப் போமென்று பயப்படவேண்டியதா யிருக்கின்றது. சில புருஷர்கள் தங்கள் பத்தினிகள் எவ்வளவோ சுந்தரமுள்ளவர்களா யிருந்தும், அவர்கள் படியாதவர்களாயும் மதுரமான சம்பாஷணஞ் செய்யத்தகாதவர்களாயும் இருப்பதால் 'வீட்டுப் பெண்சாதி வேம்பும், நாட்டுப் பெண்சாதிகரும்பும்' என்பதுபோல, சொந்தஸ்திரீகளை விட்டுவிட்டு அழகில் மூதேவிக்கு மூத்தவளாயிருக்கிற தாசிகள் பாதமேகதியென்று ஓடுகிறார்கள். தாசிகள் கல்வி கற்று மதுரமாய்ப் பேசுவதே இதற்குக் காரணமா யிருக்கிறது. பெண்கள் கல்வி கற்றிருந்தால், அவர்கள் அழகில்லாதவர்களா யிருந்தாலும் அவர்களைப் புருஷர்கள் தாசிகள் வீட்டுக்குப் போகிறவழியை அடைக்கு மென்பதற்கும் இதுவே சாட்சியமாம்.

ஒரு புருஷனுக்குத் தன் பெண்சாதிமேல் சந்தேக முண்டாகி அவளைக் கண்டித்துத் தலைமண்டை யுள்ளவரையில் சோரநாயகனைச் சேருகிறதில்லை யென்று சத்தியம் பண்ணும்படி கேட்டனனும், அவள் புருஷனுக்குத் தெரியாமல் ஒரு மண்டையோட்டை யெடுத்துத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு தலை மண்டை யுள்ளவரையில் விபசரிக்கிறதில்லை யென்று பிரமாணஞ்செய்துகொடுத்துப் பழைய படியே நடந்துவந்தனளாம். இப்படிப்பட்ட படியாத ஸ்திரீகளுடைய கற்பைப் புருஷன் தடியெடுத்துக்கொண்டு காக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. பெண்கள் படித்தால், அவர்களுடைய கல்வியே கற்புக்குக் காவலாயிருக்குமென்பது நிச்சயமே.

"சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை."

என்று திருவள்ளுவநாயனார் சொல்வது உண்மைதானே.

என்று சரமாரியாக அன்று இரவு 9-மணிவரையில் அனேக விஷயங்களை மேற்கோளாகக்காட்டிப் பிரசங்கித்தார். எல்லோரும் காணமிர்தம் கர்ணமிர்த மென்று களிமழ்கிவெய்தி, வல்லாளனைப் புகழ்ந்து சென்றனன்:—சுபம்.

மனோரஞ்சனி.

முற்றிற்று.

—

